ஆராய்ச்சிக்கூறுகள்

பேராசிரியரின் நூல்களின் பின்னணியில்

NSR100 கல்வி அறக்கட்டளை
www.nasubbureddiar100.in
AD-13, 5th Street, Anna Nagar West
Chennai—600 040, Tamil Nadu, INDIA
nasubbureddiar100@gmail.com

ஆராய்ச்சிக்கூறுகள்

பேராசிரியரின் நூல்களின் பின்னணியில்

தொகுப்பு:

முனைவர் பூ சு கணேஷ் மூர்த்தி

தமிழ் மொழி மற்றும் மொழிப்பெயர்ப்பியல்துறை

திராவிடப் பல்கலைக்கழகம் குப்பம்.

NSR100 கல்வி அறக்கட்டளை

AD-13, 5th Street, Anna Nagar West
Chennai—600 040, Tamil Nadu, INDIA

ஆராய்ச்சிக்கூறுகள்
பேராசிரியரின் நூல்களின் பின்னணியில்

March 2026

வெளியீடு:
NSR 100 கல்வி அறக்கட்டளை
AD-13, 5th Street, Anna Nagar West, Chennai – 600 040

ISBN:978-81-688207-0-8

9 788168 820708

பொருளடக்கம்

NSR100
KAMATCHI AMMAL
FELLOWSHIP

MA Students in Tamil

Awarded to :

V தில்லைநாயகி

(பதிவு எண்: 11700124009)

தமிழ்மொழி (ம) மொழிபெயர்ப்புத் துறை
திராவிடப் பல்கலைக்கழகம்
குப்பம், ஆந்திர மாநிலம்
.

ஆய்வேட்டின் தலைப்பு: ந சுப்புரெட்டியாரின் துயில் உணர்ந்து மணிவாசகர்

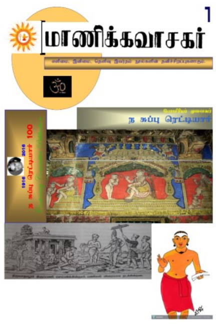
நூல்: *மாணிக்கவாசகர்*

பல்கலைக்கழகம்: திராவிடப் பல்கலைக்கழகம்

நெறியாளர்: முனைவர் பூ.சு.கணேஷ் மூர்த்தி

பட்டம்: முதுகலைப்பட்டம் (தமிழ்)

வருடம்: 2024—2026

www.nasubbureddiar100.in

மாணிக்கவாசகர்

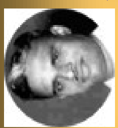
எளிமை, இனிமை, தெளிவு இவர்தம் நூல்களின் தனிச்சிறப்புகளாகும்.

பேராசிரியர் முனைவர்

ந சுப்பு ரெட்டியார்

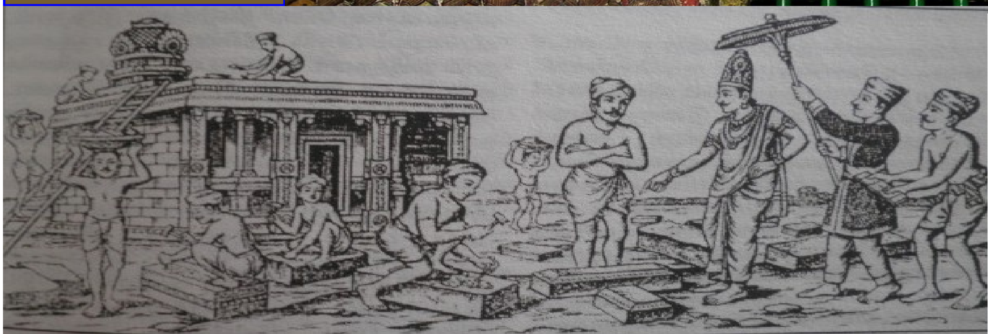
1916 2016

ந சுப்பு ரெட்டியார் 100

Centenary Committee Publication

திருவாதவூரர் திருப்பணி செய்விக்கின்றார். பணிகள் விரைவாக நடக்கின்றன.

"ந .சுப்புரெட்டியாரின் துயில் உணர்ந்த மணிவாசகர்"

"N. SUBBUREDDIYAARIN THUYIL UNARNDHA MANIVAASAGAR"

திராவிடப் பல்கலைக்கழக முதுகலை தமிழ் பட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக அளிக்கப் பெறும் ஆய்வேடு

A Project Report Submitted to Dravidian University In Partial Fulfillment for the Award of M.A Degree

ஆய்வாளர்

வெ. தில்லைநாயகி

பதிவு எண்: 11700124009

Submitted by

V.THILLAINAYAKI

Reg No: 11700120004

நெறியாளர்

முனைவர் பூ.சு.கணேஷ் மூர்த்தி

Under the Guidance of

Dr.P.S.GANESHMOORTHY M.A, Ph.D

தமிழ் மொழி மற்றும் மொழிப்பெயர்ப்பியல்துறை

திராவிடப் பல்கலைக்கழகம் குப்பம்.

Department of Tamil language and Translation Studies,

Dravidian University, Kuppam, Andhra Pradesh - 517 426.

April-2026

நன்றியுரை

திராவிடப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலைப் பட்டம் பயில அனுமதியளித்த தமிழ்மொழி மற்றும் மொழிபெயர்ப்பியல் துறைக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். முதுகலைப் பட்டம் பெறுவதற்காக, **“ந.சுப்புரெட்டியாரின் துயில் உணர்ந்த மணிவாசகர்”** என்ற தலைப்பில் திட்ட ஆய்வேடு தயாரிக்க வாய்ப்பளித்த தமிழ்த்துறைக்கும், தமிழ்த்துறைத் தலைவரும் உதவிப் பேராசிரியரும் எனது நெறியாளருமான **முனைவர் பூ.சு. கணேஷ் மூர்த்தி** ஐயா அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மேலும், தமிழ்த்துறையைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் முனைவர் த. விஷ்ணுகுமாரன் ஐயா அவர்களுக்கும், இணைப்பேராசிரியர் முனைவர் கு. பத்மநாபன் ஐயா அவர்களுக்கும், உதவிப் பேராசிரியர் முனைவர் க.மாரியப்பன் ஐயா அவர்களுக்கும் என் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எனது ஆய்வினை மேற்கொள்ளத் தேவையான உதவிகளை வழங்கிய தமிழ்த்துறை முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்களுக்கும், என்னுடன் பயிலும் முதுகலை மாணவ நண்பர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வாளர் கையொப்பம்

பொருளடக்கம்

சுருக்க குறியீட்டு விளக்கம்

அச்.பதி	-	அச்சோப் பதிகம்
உ.வே.சா	-	உத்தமதானபுரம் வேங்கடசுப்பையர் மகன் சாமிநாதன்
கி.பி	-	கிறிஸ்துவுக்கு பின்
கோ.தி	-	கோயில் திருப்பதிகம்
சிலம்பு	-	சிலப்பதிகாரம்
சி.பு	-	சிவபுராணம்
த.இ.வ	-	தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
தற்.சி.பா	-	தற்ச் சிறப்புப் ஆயிரம்
தி.கோ.து	-	திருக்கோத்தும்பி
தி.தெ	-	திருத்தெள்ளேணம்
தி.தோ	-	திருத்தோணோக்கம்
தி.பொ.சு	-	திருப்பொற்சுண்ணம்
தி.பா.ப	-	திருப்பாண்டிப் பதிகம்
தி.வெ	-	திருவெம்பாவை
ப	-	பக்கம்
பா	-	பாட்டு
பேரா.ந.சு	-	பேராசிரியர் ந. சுப்புரெட்டியார்
போ.தி.அ	-	போற்றித் திருஅகவல்
மேலது	-	மேற் காட்டிய நூல்

முன்னுரை

"திருவாசகத்திற்கு உருகார் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார்" என்னும் முதுமொழி, திருவாசகத்தின் ஈர்ப்பு விசைக்கும் அதன் பக்திச் செறிவிற்கும் சான்றாகும். பன்னிரு திருமுறைகளில் எட்டாம் திருமுறையாகத் திகழும் திருவாசகம், வெறும் சொற்களின் தொகுப்பல்ல; அது ஒரு ஜீவனின் ஆன்ம தாகம், கண்ணீர் மல்க விண்ணப்பம் வைத்து இறைவனோடு இரண்டற கலக்கும் நிலை. வாதவூர் அடிகளாகப் பிறந்து, "தென்னவன் பிரம்மராயனாகப்" பாண்டிய மன்னனிடம் அமைச்சராகப் பணியாற்றியவர் மணிவாசகர். குதிரை வாங்கச் சென்ற இடத்தில், திருப்பெருந்துறைக் குருந்த மரத்தடியில் சிவபெருமானால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு,

‘மாணிக்கவாசகர்’ எனப் பெயர் சூட்டப்பட்ட அவரது வரலாறு, ஓர் உலகியல் வாழ்க்கை ஆன்மீகப் பேரின்பமாக மாறிய உன்னதக் கதையாகும்.

இவ்வாய்வு, மணிவாசகரின் வரலாற்றைத் தொடக்கமாகக் கொண்டு, அவர் அருளிய திருவாசகத்தின் சிறப்புகளைப் பன்முகத் தன்மையுடன் அணுகுகிறது. திருவாசகத்தின் 51 பதிகங்களும் 658 பாடல்களும் எத்தகைய யாப்பமைதியைக் கொண்டுள்ளன என்பதையும், அவை உணர்த்தும் ஆழமான கருத்துக்களையும் இவ்வாய்வேட்டில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, திருமுறைகளை வைக்கும் முறையில் உள்ள பல்வேறு கருத்துக்கள், புராணங்களின் அடிப்படையில் பதிகங்கள் வரிசைப்படுத்தப்பட்ட

விதம் மற்றும் **பேரா. ந. சு** முன்வைக்கும் ‘திருமுறை வைப்பு’ பற்றிய அவருடனான தெளிவான பார்வை இங்கு விரிவாகப் பகுப்பாய்வு செய்யப்படுகின்றன.

மேலும், திருவாசகம் என்பது ஒரு தூய சைவ சித்தாந்தக் கருவூலம். பதி, பசு, பாசம் எனும் முப்பொருள் உண்மை, ஆணவ மலத்தின் இயல்பு, வினைப் பயன்கள், மற்றும் ஆன்மா சிவத்தோடு இரண்டறக் கலக்கும் அத்துவித நிலை ஆகியவற்றை மாணிக்கவாசகர் தமது பாடல்களில் எவ்வாறு எளிமையாகவும் வலிமையாகவும் பதிவு செய்துள்ளார், என்பதை விளக்குவதே இவ்வாய்வின் முதன்மை நோக்கமாகும். சிவமாதல் மற்றும் அதற்கடுத்த சிவானுபவம் எனும் உன்னத நிலையை எட்டும் ஆன்மீக ஏணியாகத் திருவாசகம் விளங்குகிறது என்பதை முன்மொழிகிறது.

ஆய்வு தலைப்பு

“ந. சுப்புரெட்டியாரின் துயில் உணர்ந்த மணிவாசகர்” என்பதே இவ்வேட்டின் தலைப்பாகும்.

ஆய்வு அணுகுமுறை

இவ்வாய்வு மணிவாசகர் வரலாற்றையும், திருவாசகத்தின் இலக்கிய மற்றும் சைவ சித்தாந்தப் பரிமாணங்களையும் வரலாறு, பகுப்பாய்வு மற்றும் தத்துவார்த்த நெறிமுறைகளின் அடிப்படையில் அணுகுகிறது.

முதலாவதாக, வாதவூர் அடிகளின் வாழ்க்கை வரலாற்றைத் தரவுகளின் வழி நின்று விளக்கமுறை நோக்கில் ஆராய்கிறது. இரண்டாவதாக, திருவாசகப் பதிகங்களின் வரிசை முறை, திருமுறை வைப்பு பற்றி பேரா.ந.சு அவர்களின் பார்வை

மற்றும் பாடல்களின் யாப்பமைதி ஆகியவற்றை இலக்கியப் பகுப்பாய்வு முறையில் ஒப்பிட்டு விளக்குகிறது. மூன்றாவதாக, சைவ சித்தாந்தத்தின் அடிப்படை உண்மைகளான முப்பொருள் விளக்கம், ஆணவ மலத்தின் இயல்பு மற்றும் உயிர்கள் சிவத்தோடு இரண்டறக் கலக்கும் 'சிவானுபவம்' ஆகியவற்றைத் திருவாசகப் பாடல்களின் சான்றுகளோடு தத்துவார்த்த நோக்கில் விரிவாக எடுத்துரைக்கப் பட்டுள்ளது.

ஆய்வு எல்லை

பேரா.ந.சு அவர்கள் எழுதிய மாணிக்கவாசகர் என்ற நூல் முதன்மை ஆதாரமாகவும் அவர் எழுதிய பிற சைவ நூல்கள் துணைமை ஆதாரங்களாகவும் அமைகின்றது.

ஆய்வின் கருதுகோள்

வாதவூராரின் வரலாறு, அவர் அருளிய திருவாசகத்தின் சிறப்புகள் பற்றிய செய்திகளும், அதன் பதிக வரிசை முறைகள் குறித்த பல்வேறு புராண நூல்கள் கூறும் கருத்துகள் மற்றும் பேரா.ந.சு. அவர்களின் பதிக வைப்பு முறையும் , திருவாசகத்தில் பொதிந்துள்ள சைவ சித்தாந்த விழுமியங்கள் பற்றிய செய்திகளும் அவை குறித்து பேரா. ந. சு வெளியிட்ட நூல்களில் சொல்லப்பட்ட செய்திகளையும் ஒப்பிட்டு ஆய்ந்து இந்த ஆய்வேடு அமைந்துள்ளது. அவை முறையே,

இயல் ஒன்று : வாதவூரடிகளின் வரலாறும் திருவாசகத்தின் தனிச் சிறப்பும்

இயல் இரண்டு : திருமுறை வைப்பு முறை

இயல் மூன்று : திருவாசகமும்

சைவசித்தாந்தமும்

என அமைகின்றன.

இயல் – 1

வாதவவூரடிகளின் வரலாறும்

திருவாசகத்தின்

சிறப்பும்

முன்னுரை

சைவத் திருமுறைகளில் எட்டாம் திருமுறையாகத் திகழும் திருவாசகத்தையும் திருக்கோவையாரையும் உலகுக்குத் தந்தவர் மணிவாசகர். "தன்னேர் இல்லாத தமிழ்" என்பது போல, **"தன்னேர் இல்லாத பக்தி"** என்பதற்கு இலக்கணமாகத் திகழ்பவர் இவர். பாண்டிய நாட்டின் அமைச்சராக இருந்து, இறைவனால்

தடுத்தாட்கொள்ளப்பட்டு, சொல்லற்கரிய துயரங்களை இன்பமாக ஏற்றுச் சிவநெறி வளர்த்தவர். வாதவூர் முதல் தில்லை வரை அவர் மேற்கொண்ட பயணமும், அப்பயணத்தில் அவர் வெளிப்படுத்திய ஞான மொழிகளும் வெறும் சொற்களல்ல; அவை இறைவனை அடையும் ஆன்மாவின் கதறல்கள். இத்தகைய மணிவாசகரின் வரலாற்றுப் பின்னணியையும், அவரது பனுவல்களின் தனித்துவத்தையும், பல்வேறு தலங்களில் அவர் ஆற்றிய அருளிச்செயல்களையும் ஒருசேரத் தொகுத்து ஆராய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

மணிவாசகர் பிறப்பும் கல்விச் சிறப்பும்

பழம்பதி என்று போற்றப்படும் பாண்டிய நாட்டில் வைகை ஆற்றங்கரையில் அமைந்த திருவாதவூரில் மானமங்கலத்தார் என்ற ஆமாத்தியர், வேதியர் குலத்தில் சம்புபாதாசிருதயருக்கும் சிவஞானவதியாருக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். இவருக்கு பெற்றோர் வைத்த பெயர் திருவாதவூரார் ஆகும்.

இவர் தனது பதினாறாம் வயதிலேயே தத்துவ உண்மைகளிலும் வேதங்களிலும் தேர்ச்சி பெற்றார். அவருடைய திறமை, ஒழுக்கம் மற்றும் அறிவை அறிந்த பாண்டிய மன்னன் அரிமர்த்தனன், அவரை அமைச்சராக நியமித்து "**தென்னவன் பிரம்மராயன்**" என்ற பட்டத்தை வழங்கினார்.

அமைச்சராக இருந்த காலம் மற்றும் ஆன்மிக மாற்றம்

வாதவூரர் அமைச்சரான பிறகு பாண்டிய நாட்டின் ஆட்சி சிறப்பாக நடைபெற்றது. கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றை முன்னிறுத்தி செங்கோல் ஆட்சி நிலைநிறுத்தப்பட்டது. மக்களின் துன்பங்களை நீக்க அறச்சாலைகள் அமைத்து நாட்டில் பஞ்சங்களைப் போக்கினார்.

சிலகாலத்திற்குப் பின்னர், உலக இன்பங்கள் நிலையற்றவை என்றும் சிவபெருமானின் திருவடி இன்பமே மெய்யானது என்றும் உணர்ந்தார். அதன்பின் சிவபெருமானின் அருளைப் பெற தீவிரமாக முயன்றார். வேதாகமங்களை ஆராய்ந்து ஞானகுருவைத் தேடி பல இடங்களுக்குப் பயணம் செய்தார்.

குதிரை வாங்கச் சென்ற நிகழ்வு மற்றும் சிவதரிசனம்

ஒருநாள் பாண்டிய அரசவையில் குதிரைப் படையின் நிலைமை மோசமாக இருப்பதாக அறிவிக்கப்பட்டது. அதனால் சோழ நாட்டின் கீழைக்கடற்கரைக்கு சென்று சிறந்த குதிரைகளை வாங்கி வருமாறு வாதவூரருக்கு மன்னன் ஆணையிட்டான்.

அந்தப் பயணத்தில் அவர் திருப்பெருந்துறையை அடைந்தார். அங்கு சிவபெருமான் அந்தணர் வடிவில் குருந்தமரத்தடியில் எழுந்தருளி இருந்தார். அவரைக் கண்ட வாதவூரர் பணிந்து தம்மை ஆட்கொள்ள வேண்டினார். சிவபெருமான் ஞானோபதேசம் செய்து அவரை ஆன்மீகமாக உயர்த்தினார். அதன்பின் வாதவூரர் உலக வாழ்வைத் துறந்து கோவண உடை தரித்தார்.

தீட்சை வழங்கும் மரபுப்படி அவருக்கு "**மாணிக்கவாசகர்**" என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டது.

மன்னனின் கோபம் மற்றும் நரிகளை குதிரைகளாக்கிய திருவிளையாடல்

மணிவாசகர் குதிரை வாங்காததை அறிந்த பாண்டியன் அவரை கண்டித்தான். இறைவன் அருளால் குதிரைகள் வரும் என்று அவர் அறிவித்தார். ஆனால் குதிரைகள் இல்லையென்று அறிந்த மன்னன் அவரை சிறையில் அடைத்தான்.

அடியவரின் துன்பத்தை கண்டு சிவபெருமான் நரிகளையெல்லாம் குதிரைகளாக மாற்றி மதுரைக்கு கொண்டுவந்தார். பின்னர் இரவில் அவை மீண்டும் நரிகளாக மாறின. இதனால் கோபமுற்ற மன்னன் மாணிக்கவாசகரை மீண்டும் தண்டித்தான்.

வைகை ஆற்றுப் பெருக்கு மற்றும் பிட்டு விற்கும் மூதாட்டி நிகழ்வு

மணிவாசகரின் துன்பத்தை நீக்க சிவபெருமான் வைகை ஆற்றை பெருக்கச் செய்தார். கரை அடைக்க அனைவரும் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர். **“வந்தி”** என்ற மூதாட்டி தன் பங்கிற்கு ஆள் இல்லாமல் இறைவனை வேண்டினா.

சிவபெருமான் கூலியாளாக வந்து மண் எடுத்துக் கரை அடைக்காமல் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். கோபமுற்ற பாண்டியன் அவரை அடித்தான். உடனே அந்த அடி எல்லா உயிர்களுக்கும் பட்டது. அப்போது சிவபெருமான் அசரீரியாக தோன்றி மணிவாசகரின் பெருமையை உணர்த்தினார். இதனால் மன்னன் தன் தவறை உணர்ந்து மணிவாசகரிடம் மன்னிப்பு கேட்டான்.

திருத்தல யாத்திரை மற்றும் தில்லையில் நிகழ்ந்த அதிசயம்

மணிவாசகர் துறவறம் ஏற்று பல சிவத்தலங்களை வழிபட்டார். பின்னர் சிதம்பரத்தை அடைந்து இறைவனைப் போற்றி பாடல்கள் பாடினார். அச்சமயம் ஈழ மன்னன் பௌத்த குருமார்களுடன் வந்து சைவர்களுடன் வாதம் செய்ய முனைந்தான். மணிவாசகர் அவர்களுடன் வாதத்தில் வெற்றி பெற்றார். மேலும் பேச முடியாது இருந்த ஈழ மன்னனின் மகள் இறைவன் அருளால் பேசத் தொடங்கி பௌத்தர்களின் கேள்விகளுக்கு விடை அளித்தாள். இதைக் கண்டு அனைவரும் சைவ மார்க்கத்தை ஏற்றனர்.

திருவாசகம் அருளப்பெற்ற விதம் மற்றும் இறை ஒன்றிய நிலை

ஒருநாள் சிவபெருமான் வேதியர் வடிவில் தோன்றி திருவாசகத்தைப் பாடுமாறு மாணிக்கவாசகரிடம் வேண்டினார். அவர் பாடிய பாடல்களை இறைவன் தாமே எழுதி "**திருவாசகம்**" எனப் பதித்தார்.

பின்னர் அதன் பொருள் குறித்து கேட்டபோது, **"இத்தமிழ் நூலுக்குப் பொருள் இவர் தாம்"** என்று இறைவனைச் சுட்டிக் காட்டி மணிவாசகர் அம்பலத்தில் இறைவனோடு ஒன்றரக் கலந்தார். அதனைக் கண்ட அடியார்கள் அதிசயித்து தொழுதனர், வானவர்கள் பூமழை பொழிந்தனர்.

மணிவாசகரின் காலம்

மணிவாசகரின் காலம் இன்றளவும் ஆய்விற்குரியதாகவே உள்ளது. இருப்பினும் பெரும்பாலான அறிஞர்கள் அவரை கி.பி. 9ஆம்

நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர் எனக் கருதுகின்றனர். மறைமலையடிகள் மற்றும் கா.சு.பிள்ளை ஆகியோர் அவரை கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர் என்று கூறுகின்றனர். ஜி.யு.போப் அவரை ஏழாம் நுற்றாண்டு முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் மா. இராசமாணிக்கனார் மற்றும் ச.வையாபுரி பிள்ளை ஆகியோர் அவரின் காலத்தை 9ஆம் நூற்றாண்டு என நிர்ணயிக்கின்றனர். மாணிக்கவாசகர் பாண்டிய நாட்டின் அரிமர்த்தன பாண்டியனின் காலத்தில் அமைச்சராக இருந்ததாகக் கூறப்படுவதால், கி.பி. 862 முதல் 880 வரையிலான காலகட்டத்தைச் சார்ந்தவர் என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது.

மணிவாசகரின் சிறப்புகள்

மணிவாசகர் அரிமர்த்தன பாண்டியனால் “**தென்னவன் பிரமராயன்**” என்னும் பட்டத்தைப் பெற்றார். அவர் மணிவாசகர், மாணிக்கவாசகப் பெருமான், பெருந்துறைப் பிள்ளை, வாதவூரடிகள், ஆளுடைய அடிகள் போன்ற பல பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறார்.

பெரியோர்களால் **“அழுது அடியடைந்த அன்பர்”** எனப் போற்றப்பட்டவர். சைவ சமயக் குரவர் நால்வரில் ஒருவராகத் திகழ்ந்தார்.மணிவாசகரின் நெறி **ஞானநெறி** அல்லது **சன்மார்க்கமாகும்**. அவர் இறைவனை ஞானக் குருவாகப் பாவித்தார். புத்தர்களை ஊமையாக்கியது, புத்த அரசனின் ஊமை மகளைப் பேசவைத்தது போன்ற அற்புதங்களை நிகழ்த்தியவர் என்றும் கூறப்படுகிறார்.

திருவாசகம் மற்றும் திருக்கோவையார் சிறப்புகள்

வாதவூரடிகள் அருளிய நூல்கள் திருவாசகம் மற்றும் திருக்கோவையார் ஆகும். இந்நூல்கள் பன்னிரு திருமுறைகளில் எட்டாம் திருமுறையாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

திருவாசகம் சிவபுராணம் முதலாக அச்சோப் பதிகம் வரை 51 பகுதிகளாக அமைந்துள்ளது. இது 656 பாடல்களை உடையதாகும். திருக்கோவையார் இறைவனைத் தலைவனாகவும் தம்மைத் தலைவியாகவும் பாவித்து அகப்பொருள் துறைகள் விரவப் பாடப்பட்டுள்ளது.

'பாவை பாடிய வாயால் ஒரு கோவைப் பாடுக' என்று இறைவன் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க இந்நூல் பாடப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. இது 400 பாடல்களைக் கொண்டதாகும்.

திருக்கோவையார் திறுக்கிற்றம்பலக் கோவை, காம

நன்னூல், ஆரணம், ஏரணம், எழுத்து, இராஜாக் கோவை, ஆகமத்தின் காரணம் போன்ற பெயர்களாலும் சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

கோவைச் சிற்றிலக்கியங்களில் முதன்மையானதாகவும் கருதப்படுகிறது. தொல்காப்பியம் மற்றும் திருக்குறளுக்கு ஒப்பான சிறப்புடையதாகவும் இதனைப் பாராட்டுகின்றனர். இந்நூலுக்கு பேராசிரியர் உரை உள்ளது. மேலும் இது **கட்டளைக் கலித்துறையில்** அமைந்துள்ளது.

திருவாசகத்தின் பெருமை

திருவாசகத்தின் ஆன்மிகப் பெருமையால் ஜி.யு.போப் இதனை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார்.திருவாசகத்தில் தும்பி ஊதுதல், பொற்சுண்ணம் இடித்தல், தெள்ளேணம்

கொட்டுதல், திருத்தோள்நோக்கம், பூவல்லி கொய்தல், அம்மானை ஆடல், ஊசலாடல் போன்ற நாட்டுப்புற விளையாட்டு வடிவிலான பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இராமலிங்கவள்ளலார் திருவாசகத்தின் இனிமையை,

"தேன்கலந்து பால் செழுங்கனித்தீஞ்
சுவைகலந்துஎன்
ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து
உவட்டாமல் இனிப்பதுவே"[1]

என்று புகழ்ந்துள்ளார்.

திருவாசகத்தை ஓதும்போது ஏற்படும் மெய்ப்பாடுகளை 'சிவப்பிரகாசர்', கருங்கல் மனமும் கரைந்து கண்களில் நீர் பொங்கும் அளவிற்கு இதன்

உணர்ச்சி ஆழம் உள்ளதாகச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார்.

திருவாசகத்தின் மரபும் தாக்கமும்

தாய்லாந்து நாட்டில் திருவெம்பாவை மற்றும் திருப்பாவை ஆகிய இரண்டும் "**த்ரியெம்பாவ–தீரிபாவ**" என்ற பெயரில் விழாவாகக் கொண்டாடப்படுகின்றன.

திருவாசகத்திற்கு பண்டிதமணி கதிரேசஞ்செட்டியார் போன்றோர் உரை எழுதியுள்ளனர். **"திருவாசகத்திற்கு உருகார் ஒரு வாக்கத்திற்கும் உருகார்"** என்ற பழமொழி, திருவாசகத்தின் பெருமையை உணர்த்துகிறது. திருவாசகத்தின் ஒரு பகுதியாகிய திருவெம்பாவை தனி நூலாகப் போற்றப்படும் மரபும் உள்ளது.

இந்நூல் ஞானநூல், சைவவேதம், தமிழ் வேதம் எனப் பெருமையுடன் அழைக்கப்படுகிறது.

அருளிச் செயல்கள்

திருப்பெருந்துறை அருளிச்செயல்கள்

நம் உள்ளம் உருக்கும் பல திருவாசகப் பாடல்களை மணிவாசகர் திவப்பெருந்துறையில் தங்கியிருந்த காலக்கட்டத்தில் இவ்வுலகிற்கு அருளிச் செய்தார் என்று புராணங்களின் வாயிலாக . நமக்கு தெரிய வருகிறது. இவரது காலத்திற்கு சில நூற்றாண்டு களுக்கு பின்னர் இப்புராணங்கள் தோன்றியமையால் ஒவ்வொரு புராணமும் ஒவ்வொரு விதமாக புலப்படுத்துகின்றன. அதன் காரணமாக பாடல்கள் அருளப்பட்ட சூழலிகள் பற்றி கொள்ளாது, அவற்றின் உள்ளடக்கத்தில்

ஆழ்ந்து அவற்றை அநுபவிப்பதே அறிவு பூர்வமான அணுகுமுறையாக அமையும்.

அச்சோப்பதிகம்

அருளிய திருவாசகத்தின் 51-வது பதிகமே அச்சோ பதிகம் ஆகும். தில்லையில் (சிதம்பரம்) பாடப்பட்ட இப்பதிகம், இறைவன் தமக்குச் செய்த அளப்பரிய கருணையை எண்ணி வியந்து பாடியதாகும்.

பொருள்

'அச்சோ'இறைவன் செய்த அருளைப் பெற தான் தகுதியற்றவன் என்றாலும், அவர் தமக்கு அருளியதை எண்ணி **"அச்சோ!"** (என்ன வியப்பு!) என மாணிக்கவாசகர் நெகிழ்கிறார்.

பின்னணி

அச்சோப் பதிகம் தில்லையில் அருளப்பட்டது.

அமைப்பு

பாடலின் முதல் மூன்று வரிகள் மாணிக்கவாசகர் தமது குறைகளையும், இறைவன் செய்த அருளையும் விவரிக்கும்; நான்காம் வரி "அத்தன் எனக்கு அருளியவாறு ஆர் பெறுவார் அச்சோவே" (இறைவன் எனக்குச் செய்த இந்த அருளை வேறு யாரால் பெற முடியும், என்னே ஒரு ஆச்சரியம்!) என முடியும்.

தத்துவம் மற்றும் அருளிச்செயல்

போற்றுதல்

வீடுபேறு அடையும் வழியை (முத்திநெறி) அறியாமல் உலக

இன்பங்களில் உழன்று கொண்டிருந்த தன்னை, இறைவன் வலிய வந்து ஆட்கொண்ட அதிசயத்தை உலகிற்கு உணர்த்துவது.

அனுபவ வழி அறியாமை

இறைவன் எத்தகைய வழியில் தனக்கு அருள் செய்தார் என்பதைத் தன்னாலேயே விவரிக்க முடியாத வியப்பை (அதிசயத்தை) வெளிப்படுத்துவது. அதனால் தான் இப்பதிகத்திற்கு "அனுபவ வழி அறியாமை" என்ற குறிப்பு வழங்கப்படுகிறது.

மலம் நீங்குதல்

மனிதனின் அறிவை மறைத்துள்ள ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய 'மும்மலங்களை' நீக்கி, ஒருவனைச் சிவமாக்கும் ஆற்றல் இறைவனுக்கு

மட்டுமே உண்டு என்பதைத் தெளிவுபடுத்துவதாகும்.

சரணாகதித் தத்துவம்

"நாய்சிவிகை ஏற்றுவித்த" (நாய்க்கு நிகரான என்னைப் பல்லக்கில் ஏற்றியது போன்றது இந்த அருள்) என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம், இறைவனின் கருணைக்கு முன் ஆன்மாக்கள் அடையும் உயர்நிலையை விளக்குவதாக அமைகிறது.

“முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனைமப்

பத்திநெறி அறிவித்துப் பழகானைகள் பாறும் வண்ணம்

சித்தமலம் அறிவித்துச் சிவமாக்கி எனையாண்ட

அத்தனெனக் கருளியவா றார்

பொறுவர் அச்சோவே”[2]

இப்பாசுரத்தில் இறைவனை அடைய இரண்டு வழிகள் கூறப்படுகின்றன.

- முத்திநெறி – சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகியவற்றால் முதிர்ந்த

அறிவுடைய பெரியோர் மட்டுமே அறிந்து கடைப்பிடிக்கக்கூடிய அரிய வழி.

- பத்திநெறி – பேரன்பின் முதிர்ச்சியே பத்தி. உலகமக்கள் அனைவரும்

அன்பினால் பின்பற்றக்கூடிய எளிய வழி. அச்சோப்பதிகம், இந்த பத்திநெறியின் எளிமையையும், இறைவன் அருளின் பேரின்பத்தையும் வியந்து போற்றும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

திருப்பொற்சுண்ணம்

மணிவாசகர் அருளிய திருவாசகத்தில் ஒன்பதாம் திருமுறையாக அமைந்தது திருப்பொற்சுண்ணம் ஆகும். “பொற்சுண்ணம்” என்பது பொன்னிறமான நறுமணப் பொடி என்று பொருள். சிவபெருமானுக்கு அபிஷேகம் செய்வதற்காக நறுமணப் பொடி இடிக்கும் போது பாடப்பட்ட பாடல்களாகும். இப்பதிகம் தில்லையில் அருளப்பட்டதாகும் .

பாடல் வடிவம்

பெண்கள் உலக்கையினால் நறுமணப் பொடியை இடிக்கும்போது பாடும் வள்ளைப் பாட்டு எனும் நாட்டுப்புறப் பாடல் வடிவில் அமைந்துள்ளது.

தத்துவம்

உலக்கை 'ஞானம்' என்றும், இடிக்கப்படும் சுண்ணம் 'வினைகள்' என்றும் கருதப்படுகிறது. அதாவது, இறைவனின் புகழைப் பாடி நமது வினைகளைத் தூளாக்க வேண்டும் என்பதே இதன் உட்பொருளாகும்.

அமைப்பு

இப்பாடலின் அமைப்பு முறையில் மொத்தம் 20 பாடல்கள் உள்ளன.

ஒவ்வொரு பாடலின் முடிவிலும்

"பொன்னோ உலக்கை கொட்டாமோ"

"ஆடம் பொற்சுண்ணம் இடித்தும் நாமே"[3]

போன்ற வரிகள் இடம்பெபெற்றுள்ளன.

பொற் சுண்ணத்தின் உட்பொருள்

இறைவனின் நீராட்டலுக்குத் தேவையான நறுமணப் பொடியை இடிக்கும் போது பாடப்பட்டதாகும். இந்தப் பணியில் ஈடுபடும் பெண்கள் உலக வாழ்கையை மறந்து, இறைவனின் திருவருளில் ஒன்றி மகிழ்வதைக் காட்டுகிறது. அவர்கள் இறைவனின் புகழைப் பாடிக்கொண்டே பொடி இடிப்பதால், வேலையின் சுமை தெரியாமல் ஆனந்தத்தோடு செயல்படுகின்றனர். இதனை முன்னோர்கள் ஆனந்த மனோலயம் என்று அழைத்தனர். அதாவது, இறைவனின் பேரின்பத்தில் திளைக்கும் போது 'தான்' என்ற உணர்வு அழிந்து போவதையே குறிக்கின்றது.

மாந்தர்கள் பெற்றுள்ள உடல், கருவிகள் மற்றும் உலகப் பொருட்கள் அனைத்தும் தூய்மை பெற்று, இறைவனுக்கே அர்ப்பணிக்கப்படும் நறுமணப் பொடியைப் போல மாற வேண்டும் என்பதே இதன் உட்பொருளாகும் .உலக்கையைக் கொண்டு இடிக்கும் நிலையில் பாடப்படும் இந்தப் பாடல்கள், சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் வள்ளைப் பாட்டு மற்றும் வரிப்பாடல் போன்ற அமைப்பைக் கொண்டுள்ளன.

“ சத்திகளாற் தநுகரண

புவனபோ

கங்கள்தமை

அத்தனுக்குச்

சுண்ணமவை

யாயிடிக்கக்

கூவுதலே

ஒத்ததிருச்

சுண்ணம்......”4

சுண்ணம் இடிக்கும் முறை மிகவும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இடத்தை முதலில் தூய்மையாக்கி, நவமணிகளையும் பொன்னையும் பரப்பி, முத்துமாலைகளால் அலங்கரிப்பார்கள். பின்னர் முளைப்பாரிகள் வைத்து, தூப தீபங்கள் காட்டி, கவரி வீரிக் கொடி ஏற்றும் சிறப்பு செய்வார்கள். உரலுக்கும் பட்டுத் துணி கட்டி, உலக்கைக்கும் பூண் அணிவித்து, இறைவனை போற்றி “அடியார்கள் வாழ்க” என வாழ்த்தி பாடுவது மரபாகும். நறுமணப் பொருட்களில் மஞ்சள் மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது.

இந்தப் பணியில் ஈடுபட எட்டு சக்திகள்(ரெளத்திரி), திருமகள், பார்மகள், நாமகள்,

கணபதியின் சக்தி, காளி, உமை, கங்கை குழுமியிருப்பதாக பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு அட்ட சக்திகளும் இறைவனை வணங்குவதாகச் சீர்காழித் தாண்டவராயர் விளக்குகிறா". மேலும், தில்லை வாணனின் நீராட்டலுக்குச் சுண்ணம் செய்ய வேண்டுமானால், உலகமே உரலாகவும், மேருமலையே உலக்கையாகவும், உயர்ந்த நற்பண்புகளே மஞ்சளாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று வாதவூரடிகள் நயம்பட விளக்குகின்றனர்

"வையக மெல்லாம்

உரலதாக

மாமேரு என்னும் உலக்கை நாட்டி

மெய்யெனும் மஞ்சள் நிறைய அட்டி

மேதகு தென்னன் பெருத்துறையன்”[5]

எனும் அடிகள் இதனை எடுத்துரைக்கின்றன.

இத்திருப்பதிகம், இறைவனின் பெருமையையும், இறைவனுக்குப் பொற்சுண்ணம் இடித்தலாகிய திருப்பணியின் அருமையையும் இனிது வெளிப்படுத்துகிறது.

“மின்னிடைச் செந்துவர்

வாய்க்கருங்கண்

வெண்ணகைப்

பண்ணமர் மென்மொழியீர்

என்னுடைய யாரமு

தெங்களப்பன்

எம்பெருமருமான் இமவான்

மகட்டுத்

தன்னுடைய கேள்வான்

மகன் தகப்பன்

தமையன் எம்

ஐயன் தாள்கள் பாடிப்

பொன்னுடைப் பூண்

முலை மங்கை நல்லீர்

பொற்றிருச்

சுண்ணம் இடித்துநாமே."[6]

இந்தப் பாடலில் சிவத்தத்துவம் வெளிப்படுகிறது. சிவனுக்கும் சக்திக்கும் இடையிலான பிரிக்க முடியாத தத்துவ பிணைப்பை, உலகியல் உறவுகள் கணவன், தந்தை, மகன், தமையன் எனும் முறைகளால் உருவப்படுத்தி, இறைவனுக்கும் இறைவிக்கும் உள்ள ஆழமான தொடர்பையும், சிவனின் வீரச் செயல்களையும் நயமாக எடுத்துரைக்கின்றது.

திருக்கோத்தும்பி

'கோ' என்றால் அரசன், 'தும்பி' என்றால் வண்டு. வண்டுகளுக்கெல்லாம் தலைவனான அரச வண்டையே 'கோத்தும்பி' என்று அழைப்பர்.

விளையாட்டும் வழிபாடும்

அக்காலத்தில் இளம்பெண்கள் கைகோர்த்துச் சுழன்று விளையாடும் ஒரு வகை

விளையாட்டை 'தும்பி படித்தல்' என்று அழைத்தனர். வண்டுகள் மலரைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பறப்பதைப் போலவே இந்தப் பெண்களும் விளையாடியதால் இப்பெயர் பெற்றது

பதிகத்தின் நோக்கம்

விளையாடும் அந்தப் பெண்கள் கோத்தும்பியை முன்னிலைப்படுத்தி, "அழகிய தில்லையம்பலவனின் தேன் நிறைந்த திருவடித் தாமரைகளில் போய் அமர்ந்து, அவனது புகழைப் பாடு" என்று வேண்டுவதாக இப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

பதிகத்தின் சிறப்புக்கள்

தில்லையில் (சிதம்பரம்) அருளப்பட்டதாகக் கடவுண்மா முனிவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இறைவனைத் தலைவனாகவும், ஆன்மாவைத் தலைவியாகவும் கொண்டு பாடப்பட்ட பக்தி இலக்கியம் இது. ஆன்மாவைப் பெண்ணாகவும், இறைவனைத் தலைவனாகவும் உருவகித்து, சோலையில் திரியும் அரச வண்டிடம்,

"மற்ற மலர்களில் தேன் உண்ணாமல், சிவபெருமானின் திருவடித்தாமரையில் சென்று ரீங்காரம் செய்து தேன் உண்" என்று வேண்டுவதாக இப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

அமைப்பு

20 பாடல்களைக் கொண்ட இந்தத் தொகுப்பிற்கு 'சிவனோடு ஐக்கியம்' என்பது பழமையான குறிப்பு ஆகும். இதற்கு சிவபெருமானோடு எப்போதும் பிரிவின்றித் தனித்திருத்தல் என்று அருணகிரி முதலியார் விளக்கம் அளிகின்றார் தன் மனத்தை ஒரு சிறந்த அரச வண்டாக உருவகம் செய்து, அதனைச் சிவபெருமானின் திருவடித் தாமரைகளில் அமர்ந்து ஊதுமாறு வேண்டுவதன் மூலம் இறைவனோடு ஒன்றிணைவதே இதன் சாரமாகும்.

திருப்பெருந்துறைப் புராணம் இதைப் பற்றிக் கூறும்போது, பேரின்ப நிலையை அடைவதற்காகத் தன் மனத்தையே தூதாக அனுப்புவதே 'திருக்கோத்தும்பி' என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது.

தத்துவப் பின்னணி

- இது சிவபெருமானுடன் ஆன்மா இரண்டறக் கலக்கும் "சிவனோடு ஐக்கியம்" என்ற தத்துவத்தை விளக்குகிறது.
- மாணிக்கவாசகர் தில்லையில் பூக்கொய்யும் போது, அங்கிருந்த வண்டுகளைக் கண்டு இறைவனின் பெருமைகளைப் பாடியதாகக் கருதப்படுகிறது.

ஞானத்தை ஒரு வண்டாகக் கொண்டு, மன மலர்ச்சியுடன் இறைவனிடம் தூது விடுவதே இதன் உண்மைப் பொருள் என்பது திருவாசகத்தின் மூலம்

தெளிவாகிறது. மேலும், எங்கும் நிறைந்திருக்கும் இறை அனுபவத்தைப் பெற்ற அடியார்கள், அந்தப் பரவச நிலையை ஒருவருக்கொருவர் பகிர்ந்துகொண்டு, வண்டுகளைப் போலச் சுழன்று விளையாடுவதையே 'திருக்கோத்தும்பி' என்று சீகாழித் தாண்டவராயர் விளக்குகிறார்.

“நோயுற்ற மூத்துநான்

நுந்துகன்றா

யிங்கிருந்து

நாயுற்ற செல்வம்

நயந்தறியா

வண்ணமெல்லாம்

தாயுற்று வந்தென்னை

யாண்டுகொண்ட

தன்கருனைத்

தேயுற்ற செல்வற்கே

கழுதல்சென்றூதாய் கோத்தும்பீ"[7]

திருக்கோத்தும்பி பதிகத்தில் இடம்பெற்ற பத்தாவது பாடல், இறைவனின் கருணையை வியந்து பாடுகிறது. நோய்வாய்ப்பட்டு, முதுமை அடைந்து, தாய்ப்பசுவினால் தள்ளப்பட்ட கன்றைப் போலத் தவித்த கவிஞரை, இறைவன் தன் கருணையால் ஆட்கொண்டான். உலகச் செல்வங்களை விரும்பித் திரிந்த தன்னையும் தாய் போலத் தேடி வந்து, சிவபெருமான் அருளால் ஆட்கொண்டார். அந்தப் பெரும் செல்வமான இறைவனின் திருவடிகளுக்கே சென்று ஊதுமாறு அவர் அரச வண்டைப் பணிக்கிறார்.

“தோலும் துகிலும

குழையும் சுருள்தோடும்

பால்வெள்ளை நீறு

பசுஞ்சாந்தும்

பைங்கிளியும்

சூலமும் தொக்க

வளையும்

உடைத்தொன்மைக்

கோலமே நோக்கிக்

குளிர்ந்தூதாய்

கோத்தும்பீ”[8]

திருவாசகத்தில் உள்ள பதினெட்டாம் திருப்பாடல் (திருக்கோத்தும்பி பதிகம்), சிவபெருமானின் “மாதொரு பாகன்” என்ற அர்த்தநாரீஸ்வரர் கோலத்தை விளக்குகிறது. இறைவன் தனது உடலிலேயே பார்வதியை இடது

பாகத்தில் கொண்டும், தானே வலது பாகத்தில் நிற்கும் இந்த அற்புதக் கோலம், உலகத் தோற்றத்தின் அடிப்படையாகக் கருதப்படுகின்றது.

பார்வதி பட்டு ஆடையுடன், தோடுகள், வளையல்கள், பச்சைக்கிளி, சந்தனம் பூசி எழிலாகக் காட்சியளிக்கிறார். மறுபுறம், சிவபெருமான் புலித்தோலை ஆடையாகக் கொண்டு, சூலம் ஏந்தியவாறு, திருநீறு பூசி, குண்டலத்துடன் காட்சி தருகிறார்.

இவ்வாறு ஒரே திருமேனியில் அம்மையையும் அப்பனையும் ஒருசேரக் காணும் இந்தக் கோலத்தின் சிறப்பை உணர்ந்து இன்புற வேண்டும் என்றும், இதில் உள்ள பாடல்கள் அனைத்தும் மீண்டும் மீண்டும் படித்து அனுபவிக்கத்தக்கவை என்றும் கூறப்படுகிறது.

திருத்தெள்ளேணம்

பெயர்க்காரணம் மற்றும் பொருள்

தெள்ளேணம்

இது பண்டைக்காலத் தமிழ் பெண்கள் கைகளைக் கொட்டிக்கொண்டு விளையாடிய ஒரு வகை விளையாட்டாகும்.

பொருள்

'தெள்ளு' (தெளிவான) + **'ஏணம்'** (அழகு/உயர்வு) என்று பொருள்படும். இறைவனின் புகழைப் பாடி, கைகளைக் கொட்டி ஆடுவதால் இது "திருத்தெள்ளேணம்" எனப்படுகிறது.

விளையாட்டும் வழிபடும்

சிறுமிகள் முறத்தைக் கையில் ஏந்தி, தானியங்களைக் கொழித்து விளையாடும்போது, இறைவனுடைய புகழைப் பாடி மகிழ்வதாக இந்தப் பனுவல் அமைந்துள்ளது. இதற்கு 'தென்னேணம்' என்ற பெயரும் உண்டு. பாடலுக்கு ஏற்ப கைகளைத் தட்டியோ அல்லது பறையைக் கொட்டியோ ஆடும் ஒரு கூட்டு விளையாட்டாகவும் இது இருந்திருக்கலாம் என்று கருதப்படுகிறது.

நோக்கம்

இந்தப் பாடல்களின் அடிப்படை நோக்கம் 'சிவனோடு சென்று கூடுதல்' (இறைவனோடு இரண்டறக் கலத்தல்) ஆகும்.

ஆன்மீகத் தேடல்

ஒரு பக்தரின் ஆன்மா (தலைவி), தன் தலைவனான சிவபெருமானுடன் இணைந்து இன்புறுவதை உலகத்தாருக்கு விளக்கும் வகையில் மாணிக்கவாசகர் இதைப் பாடியுள்ளார்.

அநுபவ மொழிகள்

"சிவமானவா பாடி", "தேவானவா பாடி", "பரஞ்சோதி தித்திக்குமா பாடி" போன்ற வரிகள் மூலம், இறைவன் தமக்கு அளித்த அருள் அனுபவங்களை அடிகள் விவரிக்கிறார்.

அருளிச் செய்யப்பட்ட இடம்

திருவாதவூரர் புராணத்தின்படி, இந்தப் பதிகம் தில்லையில் (சிதம்பரம்) அருளிச் செய்யப்பட்டது. சிவபோத நிலை மிகுந்து ‘தென்னா தென்னா’ என்று

தெள்ளேணம் கொட்டுவது என்று திருபெருந்துறைப் புராணம் கூறுகின்றது.

பதிகத்தில் புராணச் செய்திகள்

- அந்தணராக வந்த அருட்செயல் எவருக்கும் புலப்படாத பரம்பொருள், மாணிக்கவாசகரை ஆட்கொள்வதற்காகத் திருப்பெருந்துறையில் ஒரு குருவாக (அந்தணராக) எளிய கோலத்தில் வந்த வரலாற்றுச் செய்தியாகும்.
- சிவனோடடைவு: ஒரு நாமமும் உருவமும் இல்லாத இறைவனுக்கு, அவனது வீர தீரச் செயல்களைப் பாராட்டிப் பக்தர்கள் ஆயிரம் திருநாமங்கள் சூட்டி வழிபடும் புராண மரபாகும்.

மையக் கருத்து

- மாணிக்கவாசகர் தன்னை ஒரு பெண்ணாக உருவகித்து, தன் தோழியருடன் சேர்ந்து சிவபெருமானின் வீரச் செயல்கள், கருணை மற்றும் தன்னை ஆட்கொண்ட விதத்தைப் பாடி ஆடுவதாக இப்பதிகம் அமைந்துள்ளது.
- "ஒரு நாமம் ஓர் உருவம் ஒன்றுமில்லாற்கு ஆயிரம் திருநாமம் பாடி நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ" என்ற முதல் பாடல் மிகவும் பிரபலம். இது இறைவன் நாமரூபங்களைக் கடந்தவன் என்ற தத்துவத்தை விளக்குகிறது.

தத்துவச் சிறப்பு

- இப்பதிகம் "சிவனோடு அடைவு" (இறைவனிடம் சரணடைதல்) என்ற நிலையை உணர்த்துகிறது
- உலக மாயைகளில் இருந்து விடுபட்டு, இறைவனின் திருவடியில் ஒன்றிணைவதே பேரின்பம் என்பதை இது வலியுறுத்துகிறது.

“திருவார் பெருந்துறை
மேயபிரான்
என்பிறவிக்
கருவேர் அறுத்தபின்
யாவரையும்
கண்டதில்லை
அருவாய் உருவமும்
ஆயபிரான்
அவன்மருவும்
திருவாரூர் பாடிநாம்

தெள்ளேணம்

கொட்டாமோ”[9]

மாணிக்கவாசகர் தனது பிறவியின் மூலமாகிய வினையும், அதற்கு அடியாயுள்ள மலமும் அற்ற பிறகு சிவபோகம் பெருகுகின்றது. இந்நிலை தானும் அவனும்கூட அற்ற நிலையாகும். இந்நிலையில் அழுந்தி நிற்றலின் ‘யாவரையும் கண்டதில்லை' என்கின்றார்.

“கனவேயும் தேவர்கள்

காண்பரிய

கனைகழலோன்

புனவே யனவளை

தோளியோடும்

புகுந்தருளி

நனவே எனப்பிடித்

தாட்கொண்டா

நயந்துநெஞ்சம்

சினவேற்கண்

நீர்மல்கத்

தெள்ளேணம்

கொட்டாமோ"[10]

வானோர்க்குக் கனனிலும் அகப்படாத அம்மெய்ப்பொருள் தமக்கு நனவிலேயே எளிவந்தருளினமையை மாணிக்கவா சகர் இப்பாடலின் மூலம் தெரிவிக்கிறார்.

திருவுந்தியார்

திருவுந்தியார் பதிகத்தின் மையக்கருத்து, சிவபெருமான் எவ்விதம் தீமைகளை அழித்து பக்தர்களுக்கு அருள் செய்கிறார் என்பதை ஒரு விளையாட்டுப் பாடலாக விளக்குவதேயாகும்.

திருவுந்தியார்: (ஒரு பக்தி விளையாட்டு)

- உந்தி பறத்தல் என்பது மகளிர் விளையடுகளுள்ஒன்று உந்தி பறத்தலாவது விளையாடும் பருவத்து இளமகளிர் பாட்டுடைத்தலைவனது வெற்றியை வாயாற் புகழ்ந்து கொண்டு உயர எழுந்து குதித்தலாகும்.
- இது பறவைகளைப் போலக் கைகளை விரித்து, குதித்து ஓடி விளையாடும் ஒரு உற்சாகமான ஆட்டம். இந்தப் பாடல்களில் 'உந்தீ' (உயரப் பறப்பாய்) என்று ஒருவரை ஒருவர் விளித்துப் பாடுவார்கள். விளையாட்டின் ஒரு பகுதியாக, ஒரு பெண் இறைவனின் வீரச் செயல்களைப் பாட, அதற்குப் பதிலடியாக மற்றொரு பெண்

அந்தச் செயலால் விளைந்த நன்மைகளைக் கூறி மகிழ்வர்.

ஞான வெற்றி

இதிலுள்ள 19 பாடல்களும் ஆன்மீக ரீதியாக ஒரு பெரிய வெற்றியைப் பறைசாற்றுகின்றன.

- **ஆணவ அழிப்பு**

ஆணவம் கொண்ட தக்கன் போன்றவர்களை இறைவன் ஒடுக்கியதை

இது குறிக்கிறது.

- **வினை நீக்கம்**

தீவினைகளால் நமக்கு ஏற்படும் துன்பங்கள் நீங்கவும், இறைவனின் அருட்சக்தி (ஞானம்)

எவ்வாறு உலகியல் ஆசைகளை வெல்ல உதவுகிறது என்பதையும் இது விளக்குகிறது.

பதிகம் விவரிக்கும் முக்கிய நிகழ்வுகள்

முப்புரம் எரிப்பானது தேவர்களுக்கும் உலகிற்கும் துன்பம் தந்த மூன்று கோட்டைகளைச் சிவன் அழித்த பெருமை கூறுவதாகும்.

தான் என்ற அகந்தையுடன் வேள்வி செய்த தக்கனை அடக்கி, அவனது ஆணவத்தை ஒழித்தது தக்கன் வேள்வி அழிப்பு எனப்படுகிறது. சிறுவன் உபமன்யுவின் பசிக்காக, அவனுக்குப் பாற்கடலையே வழங்கிய இறைவனின் கருணை குழந்தைக்கு அருள் செய்த நிலையாகும். நான்முகன் தலையானது பிரம்மனின் தலைக்கனத்தை அடக்க அவரது ஒரு தலையைக் கிள்ளிய வரலாறாக அறியப்படுகிறது.19-ஆவது பாடலில், கயிலை

மலையைத் தூக்க முயன்ற இராவணனின் கர்வத்தை அடக்கி, அவனை மலையின்கீழ் அழுத்திய செயல் இராவணனை அடக்கிய முக்கிய வரலாற்றுப் பதிவாகும். "இறைவனின் வீரத்தையும் கருணையையும் பாடி, நம்மிடம் உள்ள ஆணவத்தை நீக்கிப் பேரின்பம் பெறுவதே" இந்தப் பதிகத்தின் நோக்கமாக அமைகிறது.

"தச்சு விடுத்தலும் தாமடி யிட்டலும்

அச்சு முறிந்ததென் றுந்தீபற

அழிந்தன முப்புரம் உந்தீபற"[11]

சித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்கினும் முதலில் வைக்கப் பெற்றுள்ள திருவுந்தியார் என்னும் நூல் உய்ய வந்த தேவநாயனார் என்பாரால் அருளிச்

செய்யப் பெற்றது. இதுவும் மகளிர் விளையாட்டுப் பாவனையில் அருளிச் செய்யப்பெற்ற பனுவலே.

“சொல்லும் பொருள்களும்
சொல்லா தனவும் அங்கு
அல்லனாய் ஆனான்என்
றுந்தீபற
அம்பிகை பாகனென்
றுந்தீபற”[12]

என்பது சித்தாந்தத்தில் சொல்லப்படும். இறைவனைக் காட்டுவது,

திருமொழியில் இடம்பெற்றுள்ள 'உந்தி பறத்தல்' என்ற பகுதி, இறைவனின் பெருமைகளைப் பாடிக்கொண்டே விளையாடும்

ஒரு விளையாட்டைக் குறிக்கிறது. இதில் இரண்டு ஆய்ப்பாடிப் பெண்கள் சேர்ந்து விளையாடுகின்றனர். ஒருத்தி கண்ணனின் சிறப்புகளைப் பாட, மற்றொருத்தி ராமனின் கல்யாண குணங்களைப் பாடி மகிழ்கிறாள். ஒவ்வொரு பாடலின் முடிவிலும் 'பாடிப் பற' என வருவது இந்த விளையாட்டின் தன்மையைக் காட்டுகின்றது.

திருத்தோணோக்கம்

தோணோக்கம் என்பது அக்காலத்தில் பெண்கள் விளையாடிய ஒரு வகை விளையாட்டின் பெயராகும். இந்த விளையாட்டில் இரண்டு தோழியர் ஒருவருக்கொருவர் நேருக்கு நேர் நின்று கொண்டு, ஒருவருடைய தோள்களை மற்றொருவர் தொட்டுப் பிடித்துக் கொண்டு, இறைவனின்

புகழைப் பாடியபடி ஆடுவார்கள். 'தோள்' மற்றும் 'நோக்கம்' என்ற இரு சொற்கள் இணைந்து 'தோணோக்கம்' என்று வழங்கப்படுகிறது; அதாவது விளையாடும் போது ஒருவரது தோளை மற்றொருவர் நோக்கி (தொட்டு) ஆடுவதால் இப்பெயர் பெற்றது. மணிவாசகர், பெண்கள் விளையாடும் இந்த விளையாட்டின் சந்தத்திலேயே சிவபெருமானின் பெருமைகளைப் போற்றிப் பாடல்களை இயற்றியுள்ளார்.

பதிகத்தில் புராணச் செய்திகள்;

அடிமுடி தேடல்

திருமாலும் ஈசனின் தலை மற்றும் பாதத்தைக் காண முடியாமல் திகைத்த கதை,

இறைவனின் எட்டாத உயரத்தையும் எளிமையையும் விளக்குகிறது.

தட்சன் வேள்வி

சிவனை மதிக்காமல் தட்சன் நடத்திய யாகத்தை அழித்து, பின் சரணடைந்த தேவர்களுக்கு அருளிய கதை இறைவனின் வீரத்தையும் கருணையையும் காட்டுகிறது.

காமதகனம்

தவம் கலைக்க முயன்ற மன்மதனை நெற்றிக்கண்ணால் எரித்த நிகழ்வு, ஆசைகளை வென்ற இறைவனின் பேராற்றலை உணர்த்துகிறது.

பேய்த்தேர் உவமை

கானல் நீரை உண்மையென்று நம்பி ஏமாறும் மானைப் போல, மனிதர்கள் உலக

மாயையில் சிக்கக் கூடாது என்ற தத்துவக் கதையாக அமைகிறது.

பக்தர்களின் தியாகம்

கண்ணப்பர் தன் கண்ணையும், சிறுத்தொண்டர் தன் மகனையும் இறைவனுக்காக அர்ப்பணித்த கதைகள் தீவிர பக்தியின் சிறப்பை விளக்குகின்றன.

இவை அனைத்தும் உலகப் பற்றுகளை நீக்கி, மனத்தைச் சிவமயமாக்கித் தூய்மைப்படுத்துவதையே (பிரபஞ்ச சுத்தி) நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன.

தத்துவச் சிறப்பு

இப்பதிகம் "சிவனோடு அடைவு" (இறைவனிடம் சரணடைதல்) என்ற தெய்வீக நிலையை அறியலாம்.

மாயை நீக்கம்

கானல் நீரை உண்மையான நீர் என்று நம்பி ஏமாறும் பேதமையைப் போல, உலக இன்பங்களை நிலையானது என்று கருதும் மாயையை இறைவன் நீக்குகிறான் என்பதை இப்பதிகம் உணர்த்துகிறது.

பக்தி மேன்மை

ஆகம விதிகளின்படி செய்யப்படும் பூசைகளை விட, கண்ணப்ப நாயனாரின்

தூய அன்பு (செருப்பு அணிந்த அடி, வாய்க்கலசம்) இறைவனை எளிதில் அடையும் என்பதை விளக்கி,

அன்பே சிவம் என்ற தத்துவத்தை இது முன்வைக்கிறது.

சிவமே பரம்பொருள்

திருமால், பிரம்மன் போன்ற தேவர்களுக்கும் எட்டாத சிவபெருமான், எளிய அடியவர்களுக்காகத் தில்லை அம்பலத்தில் ஆடுகிறான்; அவனே பிறப்பு-இறப்புச் சுழலில் இருந்து விடுவிக்கும் பரம்பொருள் என்பது இதன் சாரமாகும்.

ஆன்ம ஆனந்தம்

உலகப் பற்றுகளை (உடற்பற்று உட்பட) ஒழித்து, இறைவனின் திருவடியைப் பற்றுவதே ஆன்மாவிற்கு உண்மையான தூய்மையும்

ஆனந்தமும் தரும் என்பதை இப்பாடல்கள் வழி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

பதிகத்தின் நோக்கம் (பிரபஞ்ச சுத்தி)

இத்தனை புராணக் கதைகளையும் கூறி 'தோணோக்கம் ஆடாமோ' என்று அழைப்பதன் பின்னணியில் ஒரு ஆழமான நோக்கமுள்ளதை அறியலாம். பெண்கள் தங்கள் தோள்களைத் தொட்டு விளையாடும் இந்த விளையாட்டின் மூலம், உலகியல் ஆசைகளில் (பேய்த்தேர் போன்ற கானல் நீர்) மூழ்கித் திளைக்காமல், நிலையான சிவஞானத்தைப் பெற வேண்டும் என்பதே இதன் அடிப்படை நோக்கமாகும். புராணக் கதைகள் வழியாக இறைவனின் பேராற்றலை நிலைநாட்டி, மற்ற புறச் சமயக் கொள்கைகளில் மயங்கிக்

கிடக்காமல், சித்தம் முழுவதையும் சிவமயமாக்கி ஆன்மாவைத் தூய்மைப்படுத்துவதே (பிரபஞ்ச சுத்தி) இந்தப் பதிகத்தின் உயரிய நோக்கமாகத் திகழ்கின்றது.

"புத்தன் முதலாய
புல்லறிவிற் பல்சமயம்
தத்தம் மதங்களில்
தட்டுளுப்புப்
பட்டுநிற்கச்
சித்தம் சிவமாக்கிச்
செய்தனவே
தவமாக்கும்
அத்தன் கருணையினால்
தோணோக்கம்
ஆடாமோ"[13]

என்பது இதன் ஆறாம் பாடல். சித்தம் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கும் அத்தன் - தற்போதம் கெட்டுச் சிவபோதம் அடைந்த ஆன்மாக்கள் செய்த செயல்கள் எல்லாவற்றையும் தவமாக்கலின் இங்ஙனம் கூறுகின்றார்.

"உரைமாண்ட வுள்ளொளி
உத்தமன்வந்
துளம்புகலும்
கரைமாண்ட காமப்
பெருங்கடலைக்
கடத்தலுமே
இரைமாண்ட இந்திரியப்
பறவை இரிந்தோடத்
துரைமாண்ட வாபாடி
தோணோக்கம்
ஆடாமோ"[14]

என்பது பதினான்காவது பாடல். இதில் உரையிறந்தஇறைவனாகிய இறைவனை உள்ளத்தால் நினைந்த அளவில் காம வெகுளி மயக்கங்களாகிய நோய்கள் அறவே கேட் டொழிய ஐம்பொறிகளாகிய பறவைகள் வலிகுன்றியோட ஆன்மாவின் மிகுதிப் பாடாகிய பசுத்துவம் கெட்ட திறம் விரித்துரைக்கப் பெறுகின்றது.

சிவபுராணம்

'சிவபுராணம்' என்ற பெயருக்கு "சிவனின் அநாதி காலத்துப் பழமையை விவரிப்பது" என்று பொருள். இங்கு 'புராணம்' என்றால் பழமை என்னும் பொருயாகும்.

பழமையை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம்

- காலத்திற்கு உட்பட்ட பழமை: ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் தொடங்கி இன்றுவரை நீடிப்பது.

- காலம் கடந்த பழமை (அநாதி): தொடக்கமே இல்லாமல் எப்போதும் நிலைத்திருப்பது.

இறைவன் காலங்களுக்கு எல்லாம் அப்பாற்பட்டவன் என்பதால், அவனது பழமை அநாதி முறைமையான பழமை என்று அழைக்கப்படுகிறது.

பாடலின் நோக்கம்

மாணிக்கவாசகர் தனது திருவாசகத்தின் இந்தப் பகுதியில், "என்னுடைய முந்தைய வினைகள் அனைத்தும் நீங்குவதற்காக, என் மனம் மகிழும்படி சிவனின் இந்தப் பழமையான வரலாற்றைப் பாடுகிறேன்" என்று குறிப்பிடுகிறார். இதிலிருந்து சிவபெருமானின் காலமற்ற பெருமைகளைப் பேசுவதே இந்தப் பாடலின் முக்கிய நோக்கம் என்பது தெளிவாகிறது.

முக்கியத் தகவல்கள்:

- இது மொத்தம் 95 அடிகளைக் கொண்ட நெடும்பாடல் ஆகும்.
- திருவாசகத்தின் முதல் பதிகமாக இது அமைந்துள்ளது.

திருவிளையாடல் புராணத்தில் வரும் மாணிக்கவாசகர் (திருவாதவூரடிகள்) மற்றும் பாண்டிய மன்னன் இடையேயான ஒரு முக்கிய நிகழ்வு விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் சாராம்சத்தை எளிய தமிழில் கீழே காணலாம்:

நிகழ்வின் சுருக்கம்

வானத்தில் ஒலித்த இறைவனின் அருளாணையைத் தொடர்ந்து, பாண்டிய மன்னன் மாணிக்கவாசகப் பெருமானைப் போற்றித்

துதிக்கிறான். அப்போது மாணிக்கவாசகர் மன்னனை நோக்கி, "வானத்தில் எழுந்த அந்த வார்த்தைகளை இறைவனின் திருவாக்காகவே ஏற்றுக்கொண்டாய். உன்னுடன் நான் இணைந்து இருந்ததால்தான் எனக்கு இத்தகைய மேலான இறை அருள் கிடைத்தது. இதன் மூலம் எனது பிறவிப் பிணி நீங்கி, நான் உய்வு பெற்றேன்" என்று கூறுகிறார்.

மேலும், "இனி நான் என் விருப்பப்படி இறைப்பணியைத் தொடரச் செல்வேன். கடவுள் இருக்கிறார் என்பதை இன்று சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி உணர்ந்து கொண்ட உண்மையான அறிவினால், உனது செல்வம் மேலும் சிறந்து விளங்கட்டும்" என மன்னனை வாழ்த்துகிறார். பின்னர், 'நமச்சிவாய வாழ்க' என்ற சிவபுராணப் பாடலைப் பாடிக்கொண்டு அந்த இடத்திலிருந்து

புறப்படுகிறார். இந்தத் தகவலை 'நம்பி திருவிளையாடல்' நூல் கூறும்.

சிவபுராணத்தின் நோக்கம்;

சிவபெருமானின் திருநாமங்களை மாணிக்கவாசகர் பாடியதன் மிக முக்கியமான காரணம் முன்வினைப் பயன்களை வேரறுப்பது. ஒரு மனிதன் முற்பிறவிகளில் செய்த பாவங்கள் மற்றும் புண்ணியங்கள் ஆகிய அனைத்தும் நீங்கி, மனம் மகிழ்ந்து இறைநிலையை அடைய வேண்டும் என்பதற்காகவே இப்பதிகம் பாடப்பட்டுள்ளது.

இருவினை ஒப்பு (சைவ சித்தாந்தப் பார்வை)

சைவ சித்தாந்தத்தின்படி, தீவினை (பாவம்) மட்டுமன்றி நல்வினையும் (புண்ணியம்) ஒரு உயிர் மீண்டும் பிறப்பதற்குக் காரணமாகிறது.

- **தடை**: இந்த இரண்டு வினைகளுமே ஆன்மா இறைவனைச் சென்றடைவதற்குத் தடையாக அமைகின்றன.
- **தீர்வு:** எப்போது இந்த வினைகள் ஓய்ந்து இறைவன் அருள் கிடைக்கிறதோ, அப்போதுதான் பிறவிப் பிணி நீங்கும் என்பதைச் சிவபுராணம் வலியுறுத்துகிறது.

இறுதிப் பயன் (பலன்)

சிவபுராணத்தின் நிறைவுப் பகுதிகள் இப்பதிகத்தின் வலிமையை எடுத்துரைக்கின்றன:

* **துன்பம் நீங்குதல்:** அல்லல்கள் நிறைந்த இந்தப் பிறவித் தளையை அறுக்கக்கூடிய ஆற்றல் சிவபெருமானின் திருவடிகளுக்கு உண்டு.
* **முக்தி நிலை:** இப்பாடலின் ஆழ்ந்த பொருளை உணர்ந்து, மனமுருகிப் பாடுபவர்கள், இப்பிறவி முடிவில் சிவபெருமானின் திருவடி நிழலை (பேரின்பநிலை) அடைவார்கள் என்பது உறுதியாகும்.

அடிகளின் வரிசை	**உள்ளடக்கத்தின் விவரம்**
1 – 16	**இறை வணக்கம்:** "நமச்சிவாய வாழ்க" எனத் தொடங்கி, இறைவனின் புகழையும்

	திருவடிகளையும் போற்றி வணங்குதல்.
17 – 20	**நூலின் நோக்கம்:** இப்பாடலை இயற்றுவதற்கான குறிக்கோளும், அதனைப் பாடுவதற்கு அடியாருக்குள்ள தகுதியும் கூறப்படுதல்.
50 – 55	**மாயை விளக்கம்:** மாயையினால் ஆன உடல் மற்றும் ஐம்புலன்கள் ஆன்மாவை ஏமாற்றும் விதத்தை விளக்குதல்.
56 – 83	**இறைவனின் பெருமை:** மீண்டும் இறைவனின் அளப்பரிய ஆற்றலையும், கருணையையும் போற்றிப் புகழ்தல்.
84 – 85	**உயிரின் ஏக்கம்**:உடலெனும் சிறைக்குள் கட்டுப்பட்டிருக்க முடியாமல் ஆன்மா படும் வேதனையைப் பதிவு செய்தல்.

86 – 95	**பலன் (நிறைவு):** இறைத் துதியுடன் தொடங்கி, இப்பாடலைப் பொருள் உணர்ந்து ஓதுபவர்கள் அடையும் நன்மைகளைக் கூறி முடித்தல்.

சிவபுராணத்தில் சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்கள்

1. சைவ சமயத்தின் தத்துவ அடித்தளம்

சிவனை பரம்பொருளாக ஏற்று வணங்கும் சைவ சமயம், தமிழ்நாட்டில் சிறப்பாக வளர்ச்சி பெற்றது. இச்சமயத்தின் தத்துவ அடிப்படையாக சைவசித்தாந்தக் கொள்கைகள் விளங்குகின்றன. சைவசித்தாந்தம், இறைவன்–உயிர்–மலம் என்ற மூன்று நித்தியத் தத்துவங்களை முன்வைத்து அதன் மேல் தன் கோட்பாட்டை அமைத்துள்ளது.

“கண்ணுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட

வந்தெய்தி”[15]

2. பதி–பசு–பாசம் என்ற முப்பொருள் உண்மை

சைவசித்தாந்தம், இறைவன் (பதி), உயிர் (பசு), மலங்கள் (பாசம்) ஆகிய மூன்றும் என்றும் நிலைத்திருக்கும் உண்மைகள் எனக் கூறுகிறது. இம்மூன்றின் இயல்புகள், அவற்றிடையேயான தொடர்புகள், உயிர் எவ்வாறு பாசத்தால் பந்தமடைந்து நிற்கிறது என்பன தெளிவாக விளக்கப்படுகின்றன.

“பாசமாம் பற்றறுத்து பாரிக்கும் ஆரியனே”[16]

3.உயிரின் பந்த நிலை மற்றும் பிறவிச்சுழற்சி

உயிர்கள் மலங்களால் மூடப்பட்டிருப்பதால் அவை அறிவு மறைந்து, பிறவி எடுத்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. இப்பிறவிச்சுழற்சியின் காரணங்களும், அதிலிருந்து மீள்வதற்கான அவசியமும் சிவபுராணத்தில் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

“எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இளைத்தேன்

எம்பெருமான்”[17]

4. விடுதலை மற்றும் இறைவனின் அருள்

உயிர்களின் இறுதி இலக்கு விடுதலையே ஆகும். உயிர்களைப் பாசத்திலிருந்து விடுவிப்பதில் இறைவனின் அருள் முக்கிய பங்காற்றுகிறது. உயிர் தனித்து முயற்சி செய்தாலும், இறுதியில் அருளாலேயே முக்தி கிடைக்கிறது என்பது வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

“அவனரு ளாலே அவன் தாள் வணங்கி”[18]

5. இறையருளைப் பெறும் வழிமுறைகள்

உயிர்கள் இறையருளைப் பெறத் தேவையான ஒழுக்கநெறிகள், பக்தி, சடங்கு, தியானம் போன்ற ஆன்மிக வழிமுறைகள் பற்றியும் சிவபுராணம் விளக்குகிறது. இவை உயிரை மெல்ல மெல்ல பந்தத்திலிருந்து விடுவிக்கும் சாதனைகளாகக் கூறப்படுகின்றன.

“அல்லல் பிறவி அறுப்பானே ஓ என்று”[19]

6. ஆகமங்களின் இன்றியமையாமை

சைவம் இந்து சமயத்தின் ஒரு பிரிவாக வேதங்களை ஏற்றுக்கொண்டாலும், ஆகமங்களுக்கு சிறப்பிடமளிக்கிறது. ஆகமங்களே சைவசித்தாந்தத்தின் உயிர்நாடியாகக் கருதப்படுகின்றன. சிவபுராணம் தொடக்கத்திலேயே "ஆகமம் ஆகி நின்று அண்ணிப்பான்" எனக் கூறி, இறைவன் தானே ஆகம வடிவாக இருந்து உயிர்களுக்கு நெருக்கமாக அருள்புரிகிறான் என்பதை உணர்த்துகிறது. இதன் மூலம் உயிர்களின் விடுதலைக்கான வழிகாட்டியாக ஆகமங்களின் அவசியம் கூறப்பட்டுள்ளது.

"ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் றாள்வாழ்க"[20]

திருவெம்பாவை

திருவெம்பாவை என்பது மாணிக்கவாசகரால் சைவ சமயத்தின் முழுமுதற்கடவுளான சிவபெருமானைக் குறித்து எழுதப்பட்ட பாடல்களின் தொகுப்பாகும். இந்தத் திருவெம்பாவை பாடல்களுடன், திருப்பள்ளியெழுச்சி பதிகத்தின் பாடல்களையும் இணைத்து மார்கழி மாதத்தில் பாடுவதைச் சைவர்கள் மரபாகக் கொண்டுள்ளார்கள். கன்னிப் பெண்கள் மார்கழி மாதத்தில் மேற்கொள்ளும் பாவை நோன்பின் காலத்தில் இந்தப் பாடல்களைப் பாடுகின்றனர்.

பெயர்க்காரணமும் சிறப்பும் ; **தோற்றம்**

மாணிக்கவாசகர் திருவண்ணாமலை திருத்தலத்திற்குச் சென்றபோது, அங்கிருக்கும்

அண்ணாமலையாரைத் தரிசித்து மெய்சிலிர்த்துப் பாடிய அருட்படைப்பே திருவெம்பாவையாகும்.

மையக்கருத்து

இறைவனிடம் உலகியல் இன்பங்களை வேண்டாமல், சிவபெருமானுக்குத் திருத்தொண்டு செய்யும் பாக்கியத்தையே முதன்மையான வரமாக இந்தப் பாடல்கள் கோருகின்றன.

பெயர்க்காரணம்

இந்தப் பிரபந்தத்தில் உள்ள 20 பாடல்களும் "எம்பாவாய்" என்ற மகுட வாசகத்துடனேயே நிறைவடைகின்றன. பாடல்களின் இறுதியில் இத்தொடர் பயின்று வருவதால், இது 'திருவெம்பாவை' என்று பெயர் பெற்றுள்ளது.

ஈற்றுத் தொடர் விளக்கம்

பாடல்களின் இறுதியில் வரும் "ஏலோர் எம்பாவாய்" என்ற தொடருக்கு அறிஞர்களிடையே இருவேறு கருத்துக்கள் உள்ளன:

- பாடலுக்கு இனிமை சேர்க்கும் ஒரு பொருளற்ற இசைச் சொல் என்பது ஒரு கருத்து.
- "பாவை போன்ற பெண்ணே, நீ உண்மையைச் சிந்தித்து உணர்வாயாக" என்று பொருள் தருவதாகவும் அறிஞர்கள் விளக்குகின்றனர்.

திருவெம்பாவையின் ஒவ்வொரு பாடலும் சிவ பக்தியின் ஆழத்தையும், நோன்பு காலத்தின் புனிதத்தையும் பறைசாற்றுகின்றன.

சிறப்பு

தாய்லாந்தில் திருப்பாவை, திருவெம்பாவை இவை மன்னர் முடிசூட்டலின்போது பாடப்படுகின்றன.

தத்துவ சாரம்

திருவெம்பாவை என்பது வெறும் விடியற்காலைப் பாடல் மட்டுமல்ல; அது **சிவசக்தியின் பேரருளைப்** போற்றும் உன்னத தத்துவமாகும். உலக இயக்கங்கள் அனைத்தும் **மனோன்மணி, சர்வபூததமணி, பலப்பிரதமனி, பலவிகரணி, கலவிகரணி, காளி, ரௌத்திரி, சேட்டை, வாமை** ஆகிய ஒன்பது சக்திகளின் (நவசக்திகள்) ஏவலால் நடைபெறுகின்றன. இந்த நவசக்திகளும் ஒன்றுசேர்ந்து சிவபெருமானைத் துதிப்பதே இப்பிரபஞ்சத்தின் இயக்கம் என்பதை

உணர்ந்து நோற்பதே பாவை நோன்பின் நோக்கமாகும்.

1. இறைவனின் எல்லையற்ற தன்மை

இறைவன் தொடக்கமும் முடிவும் இல்லாதவன் என்பதை முதல் பாடலிலேயே மாணிக்கவாசகர் தெளிவுபடுத்துகிறார்:

"ஆதியும் அந்தமும்
இல்லா அரும்பெரும்
சோதியை யாம்பாடக்
கேட்டேயும்
வாட்டடங்கண்"[21]

விளக்கம்:

ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத அந்த அருட்பெருஞ் சோதியை நாங்கள் பாடியும், நீ

இன்னும் உறங்குகிறாயே என்று தோழியர் ஒரு பெண்ணை எழுப்புவதாக இப்பாடல் அமைகிறது.

2. பலவாறு போற்றப்படும் பரம்பொருள்

சிவபெருமானைத் தில்லைச் சிற்றம்பலவன் என்றும், வேதங்களின் உட்பொருள் என்றும் அடியார்கள் போற்றிப் புகழ்கின்றனர்

விளக்கம்:

பழமைக்கும் பழமையாய், புதுமைக்கும் புதுமையாய் விளங்கும் இறைவனை சிவன், அத்தன், ஆனந்தன், அமுதன், விண்ணுக்கு ஒரு மருந்து எனப் பல பெயரிட்டு அழைத்து அடியார்கள் துதிக்கின்றனர்.

3. நோன்பின் நோக்கம்: இறைப்பணியே இன்பம்

பெண்கள் அதிகாலையில் நீராடி, சிவபெருமானிடம் வேண்டுவது உலகியல் இன்பங்களை அல்ல; மாறாக அவனது அடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்வதை

"உன் கையில் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம் என்று

அங்கப் பழஞ்சொல் புதுக்கும் எம் அச்சத்தால்

எங்கள் பெருமான் உனக்கு ஒன்று உரைப்போம் கேள்

எம் கொங்கை நின் அன்பர் அல்லார் தோள் சேரற்க..."[22]

விளக்கம்:

"எங்கள் வாழ்வு உனக்கே அர்ப்பணம்; உன்னுடைய உண்மையான அடியார்களுக்கு மட்டுமே நாங்கள் தொண்டு செய்ய வேண்டும்" என்பதே பாவை நோன்பு நோற்பவர்களின் இறுதி விண்ணப்பமாகும்.

சிறப்பு

தாய்லாந்தில் திருப்பாவை, திருவெம்பாவை இவை மன்னர் முடிசூட்டலின்போது பாடப்படுகின்றன.

திருவெம்பாவை நோன்பு

- **இறைவழிபாடும் மரபுகளும்**

  இந்துக்களால் மார்கழி மாதத்தில் மிகவும் பக்தியுடன் கடைப்பிடிக்கப்படும் ஒரு விரதம் **திருவெம்பாவை நோன்பு** ஆகும். இது

திருவாதிரை நட்சத்திரத்திற்கு ஒன்பது நாட்களுக்கு முன்பாகத் தொடங்குகின்றது.

நோன்பு முறைகள்

- **அதிகாலை வழிபாடு**

இந்நாட்களில் பக்தர்கள் விடியற்காலையிலேயே எழுந்து, நீராடி, தூய ஆடை அணிந்து சிவாலயம் செல்வர். அங்கு சிவகாமி அம்பாளுடன் அருள்பாலிக்கும் நடராஜப் பெருமானின் வழிபாட்டில் கலந்துகொள்வர்.

- **உணவு முறை**

விரதம் இருப்பவர்கள் ஒரு வேளை மட்டுமே உணவு உட்கொள்வர். அதுவும் அவித்த உணவாக மட்டுமே இருப்பது வழக்கம்.

கன்னிப் பெண்களின் வழிபாடு

இந்த நோன்பைக் கன்னிப் பெண்களே அதிக அளவில் கடைப்பிடிக்கின்றனர். அவர்கள் அதிகாலையில் தங்கள் தோழிகளையும் அழைத்துக் கொண்டு நீர்நிலைகளுக்குச் சென்று, இறைவனின் புகழைப் பாடியபடி நீராடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர்.

திருவெம்பாவை உருவான வரலாறு

பெண்கள் ஒன்றுகூடி இறைவனைப் போற்றி நீராடும் இந்தக் காட்சியைக் கண்ட மாணிக்கவாசகப் பெருமான், அந்த நிகழ்வையே மையமாக வைத்து 21 பாடல்கள் கொண்ட திருவெம்பாவை தொகுப்பைப் பாடி அருளினார். இன்றும் அனைத்துச் சிவன் கோயில்களிலும் இந்த நோன்பு காலங்களில் இப்பாடல்களே ஓதப்படுகின்றன.

பிட்டுப் பூசை

திருவெம்பாவை வழிபாட்டில் இறைவனுக்குப் படைக்கப்படும் முக்கிய நிவேதனமாக 'பிட்டு' அமைகிறது. இதன் காரணமாக இந்தச் சிறப்புப் பூசைக்கு 'பிட்டுப்பூசை' என்ற மற்றுமொரு பெயரும் உண்டு.

போற்றி திருஅகவல்

பெயர் காரணம்

திருவாசகத்தில் உள்ள இந்தப் பகுதிக்கு 'போற்றித் திருவகவல்' என்று பெயர் வரக் காரணம், இதில் 'போற்றி' என்ற சொல் மிக அதிக அளவில் (159 முறை) இடம் பெற்றுள்ளதுதான்.

பாடல் அமைப்பு

இந்த பாடல் 225 அடிகளைக் கொண்டது.இது தமிழ் இலக்கணத்தின்படி **“நிலை மண்டில ஆசிரிப்பா”** என்னும் யாப்பு முறையில் இயற்றப்பட்டுள்ளது.

'போற்றி' என்பதன் பொருள்

போற்றி என்ற சொல்லுக்கு 'வணக்கம்' என்று பொருள். இது புகழுதல், வணங்குதல் மற்றும் ஒருவரை மனதாரக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு பாதுகாத்தல் எனப் பல விரிவான அர்த்தங்களைக் கொண்டது.

மந்திரச் சொல்

பொதுவாக 'நமசிவாய' என்ற மந்திரத்தில் வரும் 'நம' என்ற சொல்லுக்கு இணையான நேரடித் தமிழ்ச் சொல் 'போற்றி' என்பதாகும். இது வெறும் வணக்கத்திற்கு மட்டுமல்லாமல், "எங்களைப் பாதுகாத்தருளுங்கள்" என்று இறைவனிடம் வேண்டும் மந்திரச் சொல்லாகவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

இலக்கியச் சான்றுகள்

போற்றி என்ற சொல் வணக்கம் மற்றும் பாதுகாப்பு என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப்படுவதை இந்த அகவல் மட்டுமின்றி, திருநாவுக்கரசரின் 'போற்றித் திருத்தாண்டகம்' போன்ற பிற திருமுறைகளிலும் காணலாம்.

நூலின் சிறப்பும் பெயர்க் காரணமும்

'சகத்தின் உற்பத்தி' என்றொரு பழைய பெயர் உண்டு. இதற்கு 'பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவிக்கும் முறை'என்பது பொருளாகும். தமிழறிஞர் மறைமலையடிகள், 'சகம்' என்ற சொல் இங்கு உலகத்தைக் குறிக்காமல், இவ்வுலகில் உள்ள 'உயிர்களை' உணர்த்துகிறது என்று விளக்குகிறார். மனிதர்கள் இவ்வுலகில் பிறந்து, இறப்பற்ற பேரின்ப நிலையான 'வீடுபேறு' (முத்தி) அடைவதற்கான வழிமுறைகளை இந்தப் பாடல் அறிவுறுத்துகிறது.

போற்றித் திருவகவல்

'முத்திபெறும் வழியைச் சொல்லும் மொழி' என்று போற்றப்பட்டு, 'போற்றித் திருவகவல்' என அழைக்கப்படுகிறது. இந்தப் பதிகம் உயிர்கள் கருவிலே உருவாகும் விதம் முதல் அவை இறைவனை அடையும் நிலை வரை விரிவாகப் பேசுகிறது.

“யானை முதலா எறும்பு ஈறாய
ஊனம் இல் யோனியின் உள்வினை பிழைத்தும்
மானுடப் பிறப்பினுள் மாதா உதரத்து
ஈனம் இல் கிருமிச் செருவினில் பிழைத்தும்”[23]

உயில்களின் பிறவிப் போராட்டமும் இறைவனும்

ஆன்மாக்கள் எறும்பு முதல் யானை வரையிலான எண்ணற்ற பிறவிகளில் படும் துன்பங்களில் இருந்து தப்பித்து, ஒரு வழியாக மானிடப் பிறவி எடுக்கும் நிலையை அடைகின்றன.அது பிறவிக் கடலில் இருந்து தப்பித்தல் என்று அழைக்கபடுகின்றது.

- **வளர்ச்சிப் பருவச் சவால்கள்**

தாயின் கருப்பையில் பத்து மாதங்கள் தங்கி உயிர் பிழைப்பதும் (அடிகள் 13-25), வயது ஏற ஏற உண்டாகும் பல்வேறு துன்பங்களில் இருந்து மீள்வதும் ஒரு பெரும் போராட்டமாகும் (அடிகள் 26-27). தினசரி நிகழ்வுகளான பசி, உறக்கம், இயற்கை உபாதைகள் போன்ற உடல் ரீதியான தேவைகளில் இருந்தும் நாம்

தப்பித்து வாழ வேண்டியுள்ளது என்று பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

- **வாழ்க்கைப் போராட்டங்கள்**

வாலிப வயதில் ஏற்படும் ஆசைகள், வறுமை, செல்வம், கல்வி கற்றல் அல்லது கல்லாமை போன்ற வாழ்வின் பல்வேறு இக்கட்டான சூழல்களில் இருந்து ஆன்மா தப்பிப் பிழைக்கிறது. மேலும், பல சமயச் சழக்குகளில் (கருத்து மோதல்கள்) இருந்தும் தப்பித்துக் கொள்ளும் வழிமுறைகளை இது விளக்குகிறது.

தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி!

எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி!

"இருள் கெட அருளும் இறைவா போற்றி!

"ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும் பொருளே போற்றி!

"பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகனே போற்றி!

"ஏனக் குருளைக்கு அருளினை போற்றி!”[24]

மந்திர மொழிகளின் சிறப்பு

இறைவனின் இந்தப் பெருங்கருணையை உணர்ந்தால் மட்டுமே, அவரை மனதாரப் போற்ற முடியும். இந்தப் பாடலின் முதல் 87 அடிகள்

உலகத்தின் தோற்றத்தையும், இறைவன் ஒரு குருவாக வந்து நம்மை ஆட்கொள்ளும் முறையையும் விவரிக்கின்றன.

- வடமொழியில் உள்ள யஜுர் வேதத்தின் ஸ்ரீ ருத்ரத்தைப் போன்று மிகவும் புனிதமாகக் கருதப்படுகின்றது .
- சிவபெருமானை மலர் தூவி வழிபடுவதற்கு ஏற்ற செந்தமிழ் மந்திரங்களாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.
- இவை கோயில்களிலும் வழிபாட்டு இடங்களிலும் இறைவனைத் துதிக்கச் சிறப்புரிமை பெற்றவை என்று தமிழறிஞர் மறைமலை அடிகள் விளக்குகிறார்.

திருக்குறள் மற்றும் திருவாசகம்

திருக்குறளில் அறத்தின் முக்கியத்துவத்தை விளக்கும் 'அறன் வலியுறுத்தல்'

எனும் அதிகாரம் எவ்வளவு முக்கியமானதோ, அதே போன்ற ஒரு சிறப்பான இடத்தை திருவாசகத்தில் 'திருச்சதகம்' எனும் பகுதி இடம்பெற்றுள்ளது.

வரிசை முறை

திருக்குறளில் உலகப் பற்றை நீத்தவர்களின் சிறப்பைக் கூறும் 'நீத்தார் பெருமை' என்ற அதிகாரத்தைத் தொடர்ந்து, அறத்தின் வலிமையை உணர்த்த 'அறன் வலியுறுத்தல்' வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இலக்கிய ஒற்றுமை

திருக்குறளின் இதே வரிசை முறையைப் பின்பற்றியே, திருவாசகத்திலும் இறைத் தொண்டர்களின் பெருமையைப் பேசும் 'திருவண்டப் பகுதி'க்குப் பிறகு, என்றும் மாறாத அறத்தின் சிறப்பை வலியுறுத்தும் வகையில் இப்பகுதி (திருச்சதகம்) அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

மும்மை நலன்கள்

துறவிகளால் போதிக்கப்படும் உறுதிப் பொருள்களில் இம்மை (இவ்வுலக வாழ்வு), மறுமை (மரணத்திற்குப் பின்), வீடு (பேரின்பம்) ஆகிய மூன்றையும் ஒருசேரத் தரக்கூடியது 'அறம்' ஒன்றே ஆகும்.

தத்துவம்

உயிர் வளர்ச்சி

புல், பூடு, புழு எனப் பல கோடி பிறவிகளைத் தாண்டி மனிதப் பிறவி எடுப்பதிலுள்ள சிக்கல்களையும், தாயின் கருப்பையில் பத்து மாதங்கள் உயிர் பிழைத்து வெளியே வரும் அற்புதத்தையும் இது விளக்குகிறது.

ஆன்மப் போராட்டம்

இறைவனை அடைய நினைக்கும் உயிருக்குக் கமம், குரோதம் போன்ற மாயா சக்திகளும், உலகப் பாசங்களும் பெரும் தடையாக அமைகின்றன.

இறைவனின் எளிய கருணை

அண்ட சராசரங்களையும் கடந்த அந்தப் பரம்பொருள், அன்பினால் உருகும் அடியவர்களுக்கு மிக எளிதாகக் கிடைக்கிறான்.

சரணாகதி

220 வரிகளைக் கொண்ட இப்பதிகம், இறுதியில் "போற்றி, போற்றி" என இறைவனைத் துதித்துத் தன் அகந்தையை அழித்துச் சரணடைவதே முக்திக்கு வழி என வலியுறுத்துகிறது.

திருச்சாழல்

சாழல் விளையாட்டு : ஒரு விளக்கம்

சாழல் என்பது முற்காலத்தில் பெண்கள் விளையாடிய ஒரு அழகான சொல் விளையாட்டு ஆகும். இந்த விளையாட்டில் இரு பெண்கள் பங்கேற்பார்கள். அவர்கள் ஒரு கதை அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட செய்தியை எடுத்துக்கொண்டு உரையாடுவார்கள்.

விளையாடும் முறை

முதல் பெண் ஒரு கதையில் உள்ள ஒரு செயலைப் பற்றி கேள்வி எழுப்புவார். அந்தக் கேள்வியில் ஒருவித முரண்பாடு அல்லது சந்தேகம் இருக்கும். இரண்டாம் பெண் அந்தக் கதையில் உள்ள முரண்பாட்டை நீக்கி, அந்தச் செயலுக்குப் பின்னால் உள்ள உண்மையான உட்பொருளை விளக்கிப் பதில் கூறுவார். இவ்வாறு பெண்கள் இருவரும் கேள்வி-பதில் பாணியில் விளையாடுவதே சாழல் ஆகும்.

இலக்கியப் பின்னணி

சிலப்பதிகாரம்

சிலப்பதிகார உரையில், பல வகையான 'கூத்து' (ஆடல்/நாடகம்) வகைகளில் ஒன்றாக '**நற்சாழல்**' என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

> **"பொன்னிலங்கு பூங்கொடிபோல் போதார் அவிழ்நறுந்தார்த்**
> **தென்னிலங்கைக் கோமான் சினம் அடக்கிப் - பொன்னிலங்கப்**
> **பந்து அடிக்கப் பட்டுப் படர்சுழன்று வந்தாரே**
> **அந்தரப் பூங்கொம்பர் ஆர்."**[25]

திருவாசகம்

மாணிக்கவாசகர் பாடிய திருவாசகத்தில், இதே விளையாட்டு முறையில் இறைவனின்

பெருமைகளை விளக்கும் 'திருச்சாழல்' என்ற பகுதி இடம் பெற்றுள்ளது. இதில் புத்த மதத்தினர் எழுப்பிய கேள்விகளுக்குச் சிவபெருமானின் பெருமைகளை விளக்கிப் பதில் கூறும் வகையில் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

திருச்சாழல் : வரலாற்றுப் பின்னணியும் தத்துவப் பார்வையும்

தில்லை எனப்படும் **சிதம்பரத்தில்**, சைவக் குரவர்களில் ஒருவரான **மாணிக்கவாசகர்**, இலங்கை (ஈழம்) தேசத்திலிருந்து வந்த புத்த மத அறிஞர்களுடன் ஆன்மீக விவாதத்தில் (வாது) ஈடுபட்டார். அந்தச் சமயத்தில், இலங்கை மன்னன் வேண்டுகோளின்படி, அவனது மகளான **ஊமைப் பெண்ணை** இறைவன் அருளால் அடிகள் பேச

வைத்தார். மாணிக்கவாசகர் எழுப்பிய ஆன்மீக வினாக்களுக்கு அந்தப் பெண் அளித்த பதில்களின் தொகுப்பே **'திருச்சாழல்'** என்னும் பதிகமாக மலர்ந்தது.

சுவாமி சித்பவாநந்தரின் ஆய்வு

பிரபல ஆன்மீக அறிஞரான **சுவாமி சித்பவாநந்தர்,** மேற்கூறிய புராண வரலாற்றைச் சற்று வேறுபட்ட பார்ப்பதை அறியலாம்.

- **இடைச்செருகல்:** ஊமைப் பெண் பேசியதாகக் கூறப்படும் வரலாற்றுச் செய்திகள் பிற்காலத்தில் கற்பனையாகச் சேர்க்கப்பட்டவை (இடைச்செருகல்) என்பது இவரது கருத்தாகும்.
- **சமய வாதம்:** இது போன்ற கதைகள் அறிவுப்பூர்வமான விவாதத்திற்கோ (யுக்தி)

அல்லது மதங்களுக்கு இடையேயான சமரசத்திற்கோ (சமய சம்வாதம்) பொருந்தாது என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

புத்த மதமும் அக்ஞேயவாதமும்

புத்த மதம் என்பது கடவுள் இருக்கிறாரா இல்லையா என்று விவாதிக்கும் மதம் அல்ல என்பது அறியலாகும். புத்த மதம் 'அக்ஞேயவாதம்' சார்ந்தது. அதாவது, கடவுளைப் பற்றி மனித அறிவுக்கு எட்டாத விஷயங்களை விவாதிப்பதில் நேரத்தை வீணாக்காமல், வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்துவதிலேயே கவனம் செலுத்துகிறது.

சீலத்தின் முக்கியத்துவமனது மனிதன் தன்னைத் தானே திருத்திக்கொள்ள 'சீலம்' (ஒழுக்கம்) மட்டுமே போதுமானது. "அறிவுக்கு

எட்டாத ஒரு பொருளைப் பற்றி வாதிட்டு வீண் பொழுது போக்காதே" என்பதே இதன் மையக்கருத்தாகும்.

திருச்சாழல்

திருவாசகத்தின் ஒரு பகுதியான இந்தப் பனுவல், சிவபெருமானின் முழுமுதற் கடவுள் தன்மையையும், அவர் அனைத்து உயிர்கள் மீதும் கொண்டுள்ள அளப்பரிய கருணையையும் மிக விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது. அதன் சிறப்பைக் கருதி, முன்னோர் இப்பதிகத்திற்கு ‘சிவனுடைய காருண்யம்’ என்று அழகான பெயரிட்டு அழைத்து வந்துள்ளனர்."முன்னார் கலையுமுணரா மூகையாமேடி, தன்னாற்பதி முதன்மை சாற்றியதாந் திருச்சாழல்" என்ற வரிகள், மிகச் சிறந்த

அறிஞர்களாலும் எட்ட முடியாத இறைவனின் தலைமையைப் பற்றித் திருச்சாழல் பேசுகிறது என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

இறைவன் பற்றிய புராணக் கதைகளில் உள்ள மேலோட்டமான செய்திகளைத் தாண்டி, அவற்றின் ஆழமான தத்துவப் பொருளை உணர்த்துவதால், "இப்பதிகம் கதையழித்துப் பொருள் சொன்னது" என தாண்டவராயர் இதனைப் போற்றுகிறார். சிவபுராணங்களின் உண்மையான சாரத்தை அனைவரும் உணர்ந்து கொள்ளும் வகையிலேயே, மாணிக்கவாசகர் இந்தப் பாடல்களை மிகத் தெளிவாகப் பாடியுள்ளார் என்பது இங்குக் குறிப்பிடப்படும் முக்கியமான உண்மையாகும்.

சிவபெருமானின் திருவருட் செயல்கள்

இறைவன் ஆன்மாக்கள் மீது கொண்ட அன்பினால் பல்வேறு வடிவங்களையும் செயல்களையும் ஏற்றுள்ளார். இந்த நூலில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள சில முக்கிய செய்திகள் இங்கு பதிவு செய்யப்படுகிறது.

எளிய மற்றும் விசித்திரமான கோலங்கள்

சுடுகாட்டையே தனது கோவிலாகவும், புலித்தோலை ஆடையாகவும் சிவபெருமான் கொண்டுள்ளார். தன் திருமேனி முழுவதும் வெண்ணீறு (சாம்பல்) பூசி, சீறும் பாம்புகளை ஆபரணங்களாக அணிந்துள்ளார்.

ஆணவம் அடக்குதல்

பிரம்மன் மற்றும் இந்திரன் போன்றோரின் செருக்கை அடக்கி அவர்களை நெறிப்படுத்தியவர்.

மேலும், பிரம்மனும் திருமாலும் தேடியும் காண முடியாதபடி ஒரு பெரும் சோதிப் பிழம்பாய் (அழலாய்) உயர்ந்து நின்றவராவார்.

உயிர்காக்கும் செயல்கள்

உலகை அழிக்க வந்த ஆலகால நஞ்சை உண்டு தேவர்களைக் காத்தவர். கங்கை நதியைத் தனது சடையில் தாங்கி நிலத்திற்குத் தந்தவர்.

திருவுருவச் சிறப்புகள்

உமையவளைத் தன் உடலின் ஒரு பாகமாகக் கொண்ட 'மாதொருபாகன்' கோலம் பூண்டவர். தசையற்ற எலும்புக் கூட்டைக் (கங்காளம்) கையில்

ஏந்தி, அம்பலத்தில் நடனமாடி, பிச்சையேற்றுத் திரிந்தவர்.

பூசுவதும்

வெண்ணீறு

பூண்பதுவும்

பொங்கரவம்

பேசுவதும்

திருவாயான்

மறைபோலும்

காணேடி

பூசுவதும் பேசுவதும்

பூண்பதுவும்

கொண்டென்னை

ஈசனவன்

எவ்வுயிர்க்கும்

சாழலோ[26]

என்பது இப்பனுவலின் முதற் பாடல். இதன் முதல் இரண்டடிகள் ஒருத்தியின் வினாவாகவும் ஈற்று இரண்டடி கள் அதற்கு மற்றொருத்தியின் விடையாகவும் அமைந் துள்ளன.

பெண்ணானவள் மற்றொரு பெண்ணிடம் பூசுவது வெண்ணீறு, அணிவது சீறுகின்ற பாம்பு. பேசுவது வேதம். தெய்வம் என்னும் ஒரு பொருளுக்கு இவையெல்லாம் பொருந்துமாஎன்று கேள்வி கேட்கிறாள். அதற்கு மற்றொருத்தி ஆம்; பொருந்தும். ஏனென்றால் ஈசன்தானே இயற்கையாகவும், அதிலுள்ள உயிர்கள் அனைத்து மாகவும் இலங்குகின்றான். அவனுடைய இயல்பே இப்படி மூன்று விதங்களில் உருவகப்படுத்தி விளக்கம் பெற்றுள்ளது.

சித்பவானந்த அடிகளின் தத்துவக் கருத்து

இயற்கை என்பது இறைவனின் உண்மையான வடிவம். அந்த அருவமான தத்துவத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்காக, மனிதன் தன் கற்பனையால் இறைவனுக்கு உருவம் கொடுத்து (நீறு பூசி, பாம்பு அணிவித்து) சடங்குகளை உருவாக்கியதை காண முடிகின்றது.

திருநீறு (சாம்பல்) உணர்த்தும் உண்மை

உலகப் பொருட்கள் அனைத்தும் அழியக்கூடியவை. ஒரு பொருளை எரித்தால் அழியும் பகுதி மறைந்து, அழியாத பகுதி சாம்பலாக எஞ்சி நிற்கும். அந்தச் சாம்பலை மீண்டும் எரிக்க முடியாது. அதுபோல, அழியும் இந்த உலகிற்கு

ஆதாரமாக விளங்கும் 'அழியாத பரம்பொருளின்' அடையாளமே திருநீறாகும்.

அரவம் (பாம்பு) உணர்த்தும் பாடம்

இறைவனின் படைப்பில் இனிமையானவை மட்டுமின்றி, கசப்பானவைகளும் (தீயவை) உண்டு. ஒரு உயிரின் வளர்ச்சிக்கு இத்தகைய எதிர்மறையான விஷயங்களும் தூண்டுதலாக அமைகின்றன. இதைக் குறிக்கவே சிவன் நச்சுத்தன்மை கொண்ட பாம்பை ஆபரணமாக அணிந்துள்ளார் என்பது அறியற்பாலதாகும்.

முடிவுரை

மணிவாசகர் வாழ்ந்த காலம், அவர் எதிர்கொண்ட சோதனைகள் மற்றும் அவர்

அடைந்த சிவப்பேறு ஆகியவற்றை ஆராய்ந்ததில், பக்தி இலக்கிய வரலாற்றில் அவருக்கு நிகர் அவரே என்பது புலனாகிறது. திருப்பெருந்துறையில் குருந்த மரத்தடியில் தொடங்கிய அவரது ஞானப்பயணம், தில்லையில் அந்தச் சோதிப் பிழம்போடு இரண்டறக் கலப்பதில் நிறைவடைகிறது. திருவாசகம் உருக்கத்தையும், திருக்கோவையார் அகப்பொருள் வழி அமைந்த இறையனுபவத்தையும் நமக்குக் காட்டுகின்றன. மதுரை முதல் தில்லை வரை அவர் பாடிய பாடல்கள் அனைத்தும் ஒரு பக்தன் எவ்வாறு பக்குவமடைந்து இறை நிலையை அடைய முடியும் என்பதற்கான வழிகாட்டியாக அமைகின்றன. சுருங்கக் கூறின், மணிவாசகரின் வரலாறு என்பது மானுட ஆன்மா இறைவனை நோக்கிச் செல்லும்

ஒரு புனிதப் பயணம் என்பதை இவ்வியல் உறுதிப்படுத்துகிறது.

அடிக்குறிப்பு

1. அருணாசலம்.மு, இராஜா வரதராஜா - த.இ.வ

- ப. 168

2. கதிர் முருகு, மணிவாசகர் – திருவாசகம் -அச்.ப

- ப. 343

3. மேலது - திரு.பொ.சு - ப. 139

4. மேலது - ப. 141

5. மேலது - ப. 143

6. மேலது - ப. 145

7. மேலது - தி.கோ.து - ப. 153

8. மேலது - ப. 156

9. மேலது - தி.தெ - ப. 157

10. மேலது - ப. 160

11. மேலது - திருவுந்தியார் - ப. 177

12. மேலது - ப. 179

13. மேலது - தி.தோ - ப. 183

14. மேலது - ப. 185

15. மேலது - சி.பு – ப.2

16. மேலது - ப. 6

17. மேலது – ப. 3

18. மேலது – ப. 2

19. மேலது – ப. 7

20. மேலது – ப. 1

21. மேலது – திருவெம்பாவை - ப. 113

22. மேலது – ப. 127

23. மேலது – போ.தி.அ - ப. 31

24. மேலது – ப. 40

25. சிலம்பு– வஞ்சி காண்டம் – வாழ்த்துக் காதை பா– (20-23), ப. 186

26. மேலது – திருச்சாழல் – ப. 163

இயல் – 2

திருமுறை வைப்பு முறை

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பன்னிரு திருமுறைகள் சைவ சமயத்தின் உயிர்நாடியாகக் கருதப்படுகின்றன. "திருமுறை வைப்பு முறை" என்பது இறைவனால் அருளப்பட்ட பதிகங்களை ஒரு குறிப்பிட்ட வரிசைக்கிரமத்தில் தொகுத்தமைத்த நெறியாகும். இப்பாடப்பகுதியில், திருமுறைகளின் யாப்பு அமைதி, நாட்டுப்புறப் பாடல் வடிவங்கள் அவற்றின் செல்வாக்கு, பதிகங்களுக்குப் பெயர் சூட்டப்பட்ட காரணங்கள் மற்றும் உரையாசிரியர்களின் பங்களிப்பு ஆகியவை விரிவாக ஆராயப்படுகின்றன. மேலும், சேக்கிழார், நம்பியாண்டார் நம்பி போன்றோரின் புராண வரலாற்றுக் குறிப்புகளின் அடிப்படையில் பதிகங்கள் எவ்வாறு வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன

என்பதையும், ந. சுப்புரெட்டியார் போன்ற அறிஞர்களின் பார்வையில் இதன் சிறப்புகளையும் இவ்வலகு விளக்குகின்றது.

திருவாசகம் வைப்பு முறை

திருவாசகம் என்பது சிவபெருமான் மீது பாடப்பட்ட பக்திப் பாடல்களின் தொகுப்பாகும். இந்த நூலில் 'சிவபுராணம்' தொடங்கி 'அச்சோபத்து' வரை மொத்தம் **51 பகுதிகளாக 656 பாடல்கள்** இடம்பெற்றுள்ளன. இந்நூலில் 32 சிவத்தலங்கள் பாடப் பெற்றுள்ளது. இதுவரை வெளிவந்துள்ள திருவாசகப் பதிப்புகளில் **சிவபுராணம் முதலாக அச்சோ பதிகம்** ஈறாவே முறைப்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது.

யாப்பமைதி

திருவாசகப் பாடல்கள் தமிழ் இலக்கணத்தின் பல்வேறு பாவகைகளிலும், இசை நயம் மிக்க சந்தங்களிலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் விரிவான யாப்பு முறைகளானவை

அகவல் யாப்பு

திருவாசகத்தின் தொடக்கப் பகுதிகளான **சிவபுராணம், கீர்த்தித் திருவகவல், திருவண்டப்பகுதி, போற்றித் திருவகவல்** ஆகிய நான்கு பெரும் பாடல்களும் அகவல் யாப்பில் அமைந்துள்ளன. இவை முறையே கலிவெண்பா, நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா, இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா ஆகிய வகைப்பாடுகளைக் கொண்டவையாக அமைந்துள்ளது.

வெண்பா யாப்பு

திருத்தசாங்கம், திருவெண்பா, மற்றும் 'பண்டாய நான்மறை' ஆகிய மூன்று பகுதிகள் வெண்பா யாப்பில் இயற்றப்பட்டுள்ளன. திருத்தசாங்கம் 10 பாடல்களையும், திருவெண்பா 11 பாடல்களையும், பண்டாய நான்மறை 7 பாடல்களையும் கொண்டுள்ளன.

கொச்சக கலிப்பா

திருவாசகத்தின் பல பகுதிகள் **தரவுக் கொச்சகப் கலிப்பா** என்ற பாவகையில் அமைந்துள்ளன. குறிப்பாகப் பதிக வரிசையில் பல பாடல்கள் இந்த ஓசை நயத்தில் அமைந்துள்ளன.

விருத்தப் பாவினங்கள்

திருவாசகத்தில் **ஆசிரிய விருத்தம், கலிவிருத்தம்** ஆகிய பாவினங்கள் அதிக அளவில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மேலும் கலித்தாழிசை மற்றும் கட்டளைக் கலித்துறை ஆகிய யாப்பு வடிவங்களிலும் பாடல்கள் கோர்க்கப்பட்டுள்ளன.

அந்தாதி முறை

திருச்சதகம், நீத்தல் விண்ணப்பம், யாத்திரைப்பத்து ஆகிய பகுதிகள்

அந்தாதி (ஒரு பாடலின் இறுதிச் சொல் அடுத்த பாடலின் தொடக்கமாக வருவது) முறையில் அமைந்துள்ளன.

நாட்டுப்புறப் பாடல் வடிவங்கள்

திருவெம்பாவை, திருவம்மானை, திருத்தெள்ளேணம், திருச்சாழல், திருப்பூவல்லி, திருவுந்தியார், திருத்தோள்நோக்கம் போன்ற பகுதிகள் அக்கால மகளிர் விளையாடும் விளையாட்டுகளின் இசை வடிவத்தில் (நாட்டுப்புறப் பாடல் பாணியில்) யாக்கப்பட்டுள்ளன.

நூலின் சிறப்பை ,

"ஆன்ற தமிழ்மறையாம் அம்மூவர் தேவாரம்

சான்றத் தமிழ்மறையின் சார்முடியாம் - என்றசிவன்

போந்துதிரு ஏட்டில் பொறித்ததிரு வாசகமெய்

ஏந்துதிருக் கோவையடி இன்ப"[1]

(தற்சிறப்புப் பாயிரம்)

தமிழ் வேதத்தின் சிகரம்

ஆன்ற தமிழ்மறையாம் மூவர் தேவாரத்திற்குச் சிகரம் (சார்முடி) போன்றது திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் என்று ஒரு வெண்பா பாடல் இதன் மேன்மையை விளக்குகின்றது .

உருக்கமான பக்தி

திருவாசகத்துக்கு உருகார் ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகார்" என்ற பழமொழிக்கு ஏற்ப, இது படிப்பவர் நெஞ்சை உருக்கும் பக்திச் சுவை கொண்டதாகத் திகழ்கின்றது.

ஆன்மீகப் பலன்

தேன் மலரில் தோன்றி சுவைமிக்கதாக இருந்து பிணி நீக்கி

இதயத்திற்கு வலிமை தருவது போல, மணிவாசகர் திருவாயில் பிறந்த திருவாசகம்

அதைப் படிப்போரின் பிறவிப் பிணியை நீக்கிப் பேரின்பத்தை அளிக்க வல்லது.

பதிக பெயர்கள்

சைவத் திருமுறைகளில் எட்டாம் திருமுறையான **திருவாசகத்தில்** உள்ள பதிகங்களுக்குப் பெயர்கள் எவ்வாறு சூட்டப்பட்டன என்பது பற்றிய சுவாரசியமான தகவல்களைத் தருகின்றன. மாணிக்கவாசகர் அருளிய இந்தப் பதிகங்களின் பெயர்க்காரணங்களைத் தொகுத்துக் கீழே காணலாம்:

பதிகங்களின் பெயர்க்காரணங்கள்

திருவாசகப் பதிகங்களுக்குப் பெயர் சூட்டப்பட்ட விதம் மூன்று வகைப்படுகிறது:

வகை	விளக்கம்	எடுத்துக்காட்டு பதிகங்கள்
பாடலின் இறுதிச் சொல்லால்	பாடலின் அல்லது அடியின் இறுதியில் வரும் சொல்லையே அந்தப் பகுதிக்குப் பெயராக வைப்பது.	அதிசயப் பத்து, பிடித்த பத்து, அற்புதப் பத்து, சென்னிப் பத்து, திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம்.
பாடலின் இடைச் சொல்லால்	பாடலின் இடையிலோ அல்லது	திருப்படையாட்சி: முதற்பாட்டின் 3-வது அடியில் வரும்

	குறிப்பிட்ட அடியிலோ வரும் முக்கியமான சொல்லால் பெயர் பெறுவது.	'படையாட்சி' என்ற சொல்லால் பெயர் பெற்றது. செத்திலாப் பத்தும் இவ்வகையே.
பொருள் நோக்கத்தால்	பதிகத்தில் கூறப்படும் மையக்கருத்து அல்லது பொருளின் அடிப்படையில் பெயர் அமைவது.	ஏனைய தலைப்புகள் (எ.கா: திருவம்பாவை, திருக்கோத்தும்பி போன்றவை முந்தைய பக்கத்தில் குறிப்பிடப்பட்டவை).

மாணிக்கவாசகரின் வழிகாட்டுதல்

ஒரு பகுதியின் முதல் சொல், இறுதிச் சொல் அல்லது இடையில் வரும் சொல்லின் அடிப்படையில் பெயர் சூட்டும் முறையை மாணிக்கவாசகர் கையாண்டுள்ளார். இது பிற்காலப் புலவர்களுக்கு ஒரு சிறந்த வழிகாட்டியாக அமைந்தது.

குழைத்த பத்து

'குழைத்தால்' எனத் தொடங்குவதால் இப்பெயர் பெற்றது. இறைவனின் கருணையில் மனம் குழைந்து உருகிப் பாடியதால் இந்தப் பெயர் மிகப்பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது.

திருக்கோத்தும்பி

தும்பியை (வண்டினை) இறைவனிடம் தூது விடுவது போலவோ அல்லது இறைவனைப் புகழச் சொல்வது போலவோ அமைந்த பதிகமாகும்.

பதிக கருத்துகள்

அச்சிட்ட பதிப்புகளில் உள்ள பதிகக் கருத்துகளை எழுதியவர் யாரென்று தெரியவில்லை என்றாலும், பிற்கால உரை ஆசிரியர்களின் விளக்கங்கள் அவற்றின் உட்பொருளைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. வைரமணி மாலையில் கோக்கப்பட்ட நூலைப் போல திருவாசகப் பாடல்கள் அனைத்தையும் ஒரு பொதுவான தொடர்பு இணைக்கிறது. மாணிக்கவாசகரின் வாழ்வில் நடந்த இறைவனின் அருளிச் செயல்கள் இப்பாடல்களின் பின்னணியை விளக்கும் சான்றுகளாக அமைகின்றன.

வெறும் அனுபவப் பகிர்வாக மட்டுமின்றி, ஓதுவோரை ஆன்மீக ரீதியாக உயர்த்தும் ஞானப் பொக்கிஷமாகத் திகழும் இந்நூலின் ஆழமான கருத்துகளை அதன் பிற பகுதிகளின் வாயிலாக விரிவாக அறிந்துகொள்ளலாம்.

திருமுறை உரைகள்

சைவசமயச் சான்றோர்கள் அருட்பாடல்களைப் பொழிந்து பக்திப்பயிர் வளர்த்தனர்; தமிழை ஆண்டவனுக்கு உகந்த மொழி யாக்கினர்: தமிழுக்கு அளவற்ற தெய்வத் தன்மையை ஏற்றினர். தமிழ் மொழியையும் சிவ பெருமானையும் தொடர்புபடுத்தி அதனை ஆற்றல் மிக்க மொழி என்று காட்டினர். தமிழின பெருமையைப் பரஞ்சோதியார்,

“ தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்ததும், முதலை

உண்ட பாலனை அழைத்ததும், எலும்புபெண் உருவாக்

கண்ட தும்மறைக் கதவினைத் திறந்ததும் கன்னித்

தண்டமிழ்ச் சொலோ ? மறுபுலச் சொற்களோ ? சாற்றீர்!” [2]

என்று போற்றிப் புகழ்கின்றார்.

நம்பியாண்டார் நம்பி, திரு முறைகள் என்ற பெயருடன், நால்வர் அருட்பாடல்களையும் அவர்களுக்கு முன்னும் பின்னும் தோன்றிய ஏனைய சைவ நூல்களையும் அமைத்துப் பாகுபாடு செய்துள்ளார்.

திருமுறை என்பதில் உள்ள 'முறை' என்ற சொல்லுக்கு நூல் என்பது பொருள். சேக்கிழார், முறை என்ற சொல்லை 'நூல்' என்ற பொருளில், 'திருமுறை எழுதுவோர் வாசிப்போர்' என்று கணநாதர் புராணத்தில் ஆண்டுள்ளார்.

திருமுறைக்கு உரை எழுதாததன் பின்னணி

பண்டைய காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் அறிஞர்கள் பன்னிரு திருமுறைகளுக்கும் விரிவான உரை எழுத முன்வராததற்கு ஒரு முக்கியமான காரணம் இருந்தது. அது அவர்களின் பக்தி மற்றும் அடக்கமாகும்.

முன்னோர்களின் எண்ணம்

சிவபெருமானின் அருளைப் பெற்ற அடியார்கள் பாடிய அந்தப் பாடல்கள், இறைவனே நேரில் கேட்டு மகிழ்ந்தவை. அவ்வளவு புனிதமான, ஆற்றல் மிக்க மறைமொழிகளுக்குச் சாதாரண மனிதர்களாகிய நாம் எப்படி உரை எழுத முடியும் என்று அவர்கள் அஞ்சினார்கள். "நாம் எங்கே, திருமுறைகள் எங்கே!" என்ற உயரிய மரியாதையின் காரணமாகவே அவர்கள் உரை எழுதாமல் ஒதுங்கி நின்றனர்.

திருவாதவூரர் புராண வரலாறு

சைவ சமயத்தில் திருமுறைகளுக்கு உரை எழுதக்கூடாது என்ற கொள்கைக்கு வலுசேர்க்கும் விதமாக ஒரு வரலாற்றுச் சம்பவம் கூறப்படுகிறது. தில்லை வாழ் அந்தணர்கள் மாணிக்கவாசகரிடம் அவர் பாடிய பாடல்களுக்குப் பொருள் கூறுமாறு

கேட்டனர். அதற்கு அவர், நடராசப் பெருமானின் சன்னிதிக்குச் சென்று, "இந்தப் பாடல்களின் பொருள் இவரே!" என்று இறைவனைச் சுட்டிக்காட்டிவிட்டு அங்கேயே மறைந்து போனதாகக் கூறப்படுகிறது. இந்தச் சம்பவத்தால், திருமுறைகளின் உட்பொருளை அடியார்கள் உணர்வால் மட்டுமே அறிய வேண்டும், அவற்றை வார்த்தைகளால் விளக்கக்கூடாது என்ற எண்ணம் வேரூன்றியது.

“ சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்

பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து

"3

ஏற்பட்ட இழப்புகள்

காலப்போக்கில் உரை இல்லாத காரணத்தால், திருமுறைகளை முழுமையாகப் புரிந்துகொண்டு ஓதும் பழக்கம் குறையத் தொடங்கியது. போலியான விளக்கங்களும், தவறான புரிதல்களும் பெருகின. "பால் கலந்த சர்க்கரை போல" திருமுறைகளுக்குச் சரியான உரைகள் இருந்திருந்தால், சைவ சமயம் இன்னும் பெரிய அளவில் நன்மையடைந்திருக்கும் என்று பிற்கால அறிஞர்கள் கருதினர்.

வித்துவான் தியாகராச செட்டியாரின் சுவாரசியமான சம்பவம்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் திருமுறைகளுக்கு உரை எழுதும் முயற்சிகள் மெல்லத் தொடங்கின. அப்போது நடந்த ஒரு நெகிழ்ச்சியான நிகழ்வின டாக்டர் உ.வே.சா. பதிவு செய்துள்ளார். உ.வே.சா அவர்களின் நண்பரான பெரும் புலவர் தியாகராச செட்டியாரிடம், திருச்சிராப்பள்ளி கலெக்டர் பட்டாபிராம பிள்ளை என்பவர் திருவாசகத்திற்கு உரை எழுதுமாறு அடிக்கடி கேட்டுக்கொண்டார். ஒருமுறை காவிரிப் பாலத்தில் இருவரும் சந்தித்தபோது, கலெக்டர் மீண்டும் இதே கோரிக்கையை முன்வைத்தார். அதற்குச் செட்டியார், "திருவாசகம் எங்கே? நான் எங்கே? அதற்கு உரை எழுத என் படிப்பு எம்மாத்திரம்?" என்று மிகவும் தன்னடக்கத்துடன் மறுத்தார். கலெக்டர் தொடர்ந்து வற்புறுத்தவே,

மிகுந்த உணர்ச்சிவசப்பட்ட செட்டியார், "இனிமேல் இப்படித் தொந்தரவு செய்தால் இதோ இந்தக் காவிரியில் குதித்து என் உயிரை விட்டுவிடுவேன்" என்று கோபமாகக் கூறினார். புலவரின் அந்தப் பதிலைக் கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்த கலெக்டர், அதற்குப் பிறகு அவரை வற்புறுத்தவில்லை. திருமுறைப் பாடல்கள் மீது அக்கால அறிஞர்கள் வைத்திருந்த எல்லையற்ற மதிப்பிற்கு இந்நிகழ்வு உயரிய சான்றாக அமைகின்றது. [4]

திருவாசகவுரைகள்

திருவாசகத்தைத் தமிழ் ஆர்வலர்களும் ஆன்மீகப் பெரியோர்களும் "தேன்" என்றே அழைக்கிறார்கள். தேன் எப்படி உடலில் உள்ள நோய்களை நீக்குகிறதோ, அதுபோலத் திருவாசகம் மனிதனின் பிறவிப் பிணியைப் போக்கக்கூடியது.

வைணவத்தில் 'திருவாய்மொழி' எப்படிப் போறறப்படுகிறதோ, அதற்கு இணையான இடத்தை சைவத்தில் 'திருவாசகம்' பெற்றுள்ளது.

கல் நெஞ்சையும் கரைக்கும் ஆற்றல்

திருவாசகத்தின் சிறப்பைக் கூறும்போது, "திருவாசகத்திற்கு உருகார் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார்" என்ற சொலவடை அடிக்கடி பயன்படுத்தப்படுகிறது. கல் போன்ற கடினமான மனதையும் உருகச் செய்யும் வல்லமை இதற்கு உண்டு. சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் தனது 'நால்வர் நான்மணி மாலை' நூலில், "திருவாசகத்தைப் படித்தால் இரும்பு போன்ற மனமும் நீராக உருகும்,

கண்கள் தானாகக் கண்ணீர் சொரியும்" என்று நெகிழ்ச்சியுடன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அறிஞர்களின் உரைகளும் விளக்கங்களும்

திருவாசகத்திற்கு என்று தனியாகப் பழங்கால உரைகள் ஏதும் இல்லை என்றாலும், பல சைவப் புலவர்கள் தங்களது நூல்களில் இதற்கு நுட்பமான

விளக்கங்களைத் தந்துள்ளனர்.

சிவஞான முனிவர், கச்சியப்ப முனிவர், சிதம்பர முனிவர், மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் மற்றும் வெள்ளியம்பலவாணர் போன்ற சிவஞானச் செல்வர்கள் தங்கள் படைப்புகளில் திருவாசகப் பாடல்களுக்குப் பொருள் விளக்கம் அளித்துள்ளனர்.

பரஞ்சோதி முனிவர் மற்றும் பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி ஆகியோர் இயற்றிய

'திருவிளையாடல் புராணங்களில்' திருவாசகத்தின் உட்பொருள்கள் மிக அழகாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. கடவுள் மாமுனிவர் 'திருவாதவூரர் புராணத்திலும்', மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை 'திருப்பெருந்துறைப் புராணத்திலும்' திருவாசகத்தின் சில பகுதிகளுக்கு உரை எழுதியுள்ளனர்.

சிதம்பர சுவாமிகள் திருவாசகத்திற்கு முழுமையாக உரை எழுதத் தொடங்கியதாகவும், ஆனால் ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் அதனைப் பாதியிலேயே நிறுத்திவிட்டதாகவும் ஒரு செய்தி வழங்கப்படுகிறது.

உரையின் சிறப்பியல்புகள்

இவ்வுரை எளிதில் விளங்கும் வகையில் தெளிவாக அமைந்துள்ளது.

“அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம்

அளப்பருந் தன்மை வளப்பெருங் காட்சி

ஒன்றனுக்கு ஒன்று நின்றெழில் பகரின்

நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன

இன்னுழை கதிரின் துன்அணுப் புரையச்

சிறியவாகப் பெரியோன்”[5]

"உண்டை போலும் இருக்கின்ற அண்டத்தினது முடியடிகளை விசாரிக்கும்போது, அளத்தற்கு அரிய தன்மைகளும் வளத்திற் சிறந்த காட்சிகளும் மிகுந்திருக்கிற ஒவ்வோர்

அண்டத்திற்குத் தொகையளவு சொல்லுமிடத்து நூறு கோடி யோசனை அளவாக இருக்கும். அப்படி அளவில்லாத அண்டங்களும் பலவுண்டு.

அவ்வண்டங்கள் எல்லாம் சிவனது பெருமைக்கும் அண்டங்களின் பெருமைக்கும் அளவைப் பிரமாணம் சொல்லுமிடத்து ஓர் அண்டத்தின், ஓர் உலகத்தின், ஒரு தேசத்தின ஒரு நாட்டின், ஒரு வீட்டில், ஓர் ஓட்டையின்கண சூரிய கிரணம் ஓடும்போது அதற்குள்ளே கண்ணுக்குத் தெரிகிற பல அணுக்கள் கூட்டத்தில் ஓர் அணு என்று சொல்லலாம்"

திருக்கோத்தும்பி என்னும் பகுதியில், தும்பி பறக்கும் விளையாட்டைப் பற்றி, "(தேன்) எனக்கும் கிடைத்தது. உனக்கும் கிடைத்தது என்று ஒருவர்க்கு ஒருவர் மடி பிடித்துக்காண வண்டு

சுழல்கிறதுபோலச் சுற்றும் ஆனந்த விளையாட்டு" என்று கூறுகின்றார்.

சுந்தரமாணிக்க யோகீசுவரர் உரை

இவர் திருவாசகத்திற்கு இயற்றிய உரை அட்டாங்கயோக முறைகளை விளக்கும் நிலையில்உள்ளது இவர் உரை, அன்பு நூலாகிய திருவாசகத்தை யோகாநுபவமாக மாற்றி விட்டது என்பர்.

வாசுதேவ முதலியார், இராமசாமி முதலியார் உரை

முருகேச முதலியார் ஆகியோர் உரைகள் பாடல்களுக்குப் பொருள் கூறும் அளவிலேயே உள்ளன.

சிவஅருணகிரி முதலியார் உரை

இவர் எல்லாப் பாடல்களுக்கும் தேவையான அளவு குறிப்புரைகளும், திருவாசக விஷய சூசனம் அறுபது என்ற தலைப்பில் சில பகுதிகளுக்கு வேதாகம் உபநிடதப் பிரமாணங்களுடன் தடை விடை விளக்கங்களும் தந்திருக்கிறார் இந்தவுரை, மரபிற்கு மிக ஏற்றதாய் அனுபவத்திற்கு வழிகாட்டியாய் அமைந்துள்ளது.

கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை உரை

இவர் உரை பொழிப்புரையாக உள்ளது. மிகத் தெளிவாகச் சொற்பொருளை உணர்த்துகின்றது. யாரும் எளிதில் உணர உதவுகின்றது; சிறந்த வழிகாட்டியாய் உள்ளது. இவ்வுரையில் ஆசிரியரின் தமிழ்ப்பற்றும் சித்தாந்தச் செந்நெறியின் கீர்த்தியும் தொட்ட இடம் எல்லாம் பொலிந்து தோன்றுகின்றன.

மறைமலையடிகள் உரை

வடமொழி, தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் ஆழ்ந்த புலமைமிக்க இவர், திருவாசகத்தில் முதல் நான்கு பாடல்களுக்கு மட்டும் விரிவுரை மிகச் சீரிய முறையில் எழுதியுள்ளார். 'போற்றி' என்று சொல்லுக்கு இவர் செய்யும் இலக்கண ஆராய்ச்சி கற்று மகிழத்தக்கது. வடமொழியிலும் தமிழிலும் உள்ள சைவ நூற் பிரமாணங்களோடு திருவாசகத்தின் உண்மைப்பொருளை உணர்வதற்கு உறுதுணை செய்கின்றது.

பண்டிதமணி உரை

வடமொழியும் தமிழும் வல்ல இவர் .திருச்சதகம், நீத்தல் விண்ணப்பம், திருவெம்பாவை ஆகிய மூன்றிற்கு மட்டும் உரை இயற்றியுள்ளார். இவர் உரை உள்ளுணாவிலிருந்து பிறந்து, அனுபவத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது.உரையில் சொல்நயம், சைவ சித்தாந்தக் கருத்து, வரலாற்று நுணுக்கம் ஆகியவை மிளர்கின்றன. இலக்கியச்சுவை தோன்ற நயம்பட எழுதிச் செல்வது இவரது இயல்பு நீத்த விண்ணப்பத்தில் இடம்பெறும்.

“இருதலைக் கொள்ளியின் உள் எறும்பு ஒத்து”[6]

“கொள்ளி நடுவண், கொள்ளிமேல் என்னாது கொள்ளியள் என்றது ஒரு நயம். கொள்ளி

நடுவிடத்துள்ள எறும்பு, அங்கும் இங்கும் சென்று போக்குவழி பெறாமல் உழன்று அக்கொள்ளிக்குப் பற்றுக்கோடாக உள்ளது ஒன்றைத் தானும்பற்றி ஒருவாறு உய்யவும் கூடும். அக்கொள்ளி நிலத்தில் கிடந்தால் அவ் எறும்பும் நிலத்தில் இறங்கலாம். அஃது ஒன்றில் சார்த்தப்பட்டு இருந்தால், அச் சார்ச்சிப் பொருளைத் தானும் பற்றி உய்யலாம் அக்கொள்ளி உள் துளையுடைய மூங்கிலாக இருக்க, முன்னரே அதன் துளையுள் ஓர் எறும்பு நுழைந்திருக்குமாயின், இருபுறமும் நெருப்பு எரியுங்கால் அதனுள்பட்ட அவ் எறும்புக்கு எவ்வாற்றானும் உய்யும் நெறி இன்று என்பது கண்கூடாகக் காணத்தக்கது. இந்நயம் கருதியே கொள்ளி மேல், நடு என்னாது, இருதலைக் கொள்ளியின் 'உள் எறும்பு ஒத்து' என்றார்.

நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார் உரை

ஆராய்ச்சிப் பேருரையாக விளங்கும் இவரது உரைகள் அகன்ற புலமையையும் ஆழந்த அனுபவத்தையும் உரை வெளிப்படுத்துகின்றது. இவர் திருவாசகம் முழுதும் வெளிப்படையாகவும், குறிப்பாகவும் அகப் பொருள் நுதலி வருவதாகக் கருதி உரை கண்டுள்ளார்.

- சிவபுராணம் - திருவாசகத்தின் தற்சிறப்புப் பாயிரம்
- திருச்சதகம்-நுதலிய பொருள்
- நீத்தல் விண்ணப்பம் - நுதலிய பொருள் மேல்வருவன எல்லாம் காதல் பாவனை என்பது இவர் தரும் குறிப்பு.

இவர் உரை, கருத்து பொழிப்பு விசேடம் ஆகியவற்றுடன் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது.

தண்டபாணிதேசிகர் உரை

இவர் உரை 1964ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. பலவுரைகளின் துணைகொண்டு,சிவஞான முனிவர் போன்றார் தந்த விளக்கங்களை ஊன்றுகோலாகக் கொண்டு தேவையான விளக்கக் குறிப்புகளுடன் இவர் உரை அமைந்துள்ளது.

புராணங்களின் பதிகங்களின் வரிசை முறை

புராண நூல்களில் பதிகங்கள் பாடப்பட்ட விதம் மற்றும் அவற்றின் வரிசை குறித்துப் பல்வேறு தகவல்கள் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக, வரலாற்றுச் செய்திகளை விளக்கும் **நம்பி திருவிளையாடல்** மற்றும் **திருவாதவூரடிகள் புராணம்** ஆகிய நூல்கள் வெவ்வேறு முறைகளை முன்வைக்கின்றன. அதேசமயம், **பரஞ்சோதி திருவிளையாடல்** என்ற மற்றொரு நூலில்

பதிகங்களின் வரிசை முறை பற்றி எந்தக் குறிப்பும் காணப்படவில்லை.

முக்கியமான வேறுபாடுகள்

பல்வேறு நூல்கள் வெவ்வேறு தகவல்களைத் தருவதற்குச் சான்றாக சில புராணங்களைக் கருதலாம் வாதவூராரின் சிவபுராணம் முதன்முதலில் **திருப்பெருந்துறையில்** வைத்து பாடப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுகின்றது. நம்பி திருவிளையாடலானது மாணிக்கவாசகர் தனது அமைச்சர் பதவியைத் துறந்து, மன்னனிடம் விடைபெற்றுச் செல்லும்போது, இறைவனைப் பாடிக்கொண்டே கோயிலுக்குள் நுழைந்ததாகக் கூறுகிறது.

புராணங்களில் இந்தப் பாடல்கள் எந்தெந்தச் சூழலில் தோன்றின என்பது விரிவாக

விளக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் தொடர்ச்சியாக, பதிகங்கள் பாடப்பட்ட இடங்கள் மற்றும் பாடப்பட்ட வரலாறு குறித்த தகவல்களை **நம்பி திருவிளையாடல்** நூலில் உள்ள விவரங்களின் அடிப்படையில் வரிசையாகக் காணலாம்.

திருப்பெருந்துறை

அடிகளார் திருப்பெருந்துறையை அடைந்து தன்வசம் கெட்டவுடன், இங்கே

ஏதோ அற்புதம் இருக்க வேண்டும் என்று, அற்புதப் பத்து என்ற பதிகத்தைப் பாடுகின்றார். குருநாதனைத் தரிசித்து அவரால் திருவடி தீட்சை செய்யப் பெறுகின்றார்.அதனை ஏற்றுக் கொண்ட சென்னியின் கருணையை வியந்து, பாடுகின்றார். அச்சோப் பத்தில் அடியார்களைச் சுட்டிக் காட்டி இறைவன் அருள் புரிவார் என்ற செய்தியை

எடுத்துரைக்கின்றார். அதிசயப் பத்தில் குருநாதன் மறையவே உளம் கவன்று என்று போற்றுகிறார். மேலும் கோயிற் பத்து, புணர்ச்சிப் பத்து, செத்திலாப் பத்து , பிரார்த்தனைப் பத்து, ஆசைப் பத்து, உயிருண்ணிப் பத்து, திருப்புலம்பல், வாழாப் பத்து, கோயிற் பத்து, புணர்ச்சிப் பத்து, செத்திலாப் பத்து, பிரார்த்தனைப் பத்து, ஆசைப் பத்து, உயிருண்ணிப் பத்து , திருப்புலம்பல் பத்து, வாழாப் பத்து எண்ணப் பத்து போன்றவையும் இடம்பெற்றுள்ளன. ன்னர் திருப் பெருந்துறையையும் **திருவம்மானை, திருப்பொற்சுண்ணம் ,திருக்கோத்தும்பி, திருத்தெள்ளேணம், திருப்பூவல்லி, திருத்தோணோக்கம், திருத்தோணோக்கம், திருவெம்பாவை, திருச்சதகம்** ஆகியவற்றைப் பாடுகின்றார்.

திருப்பள்ளியெழுச்சி

பாண்டிய மன்னன் குதிரைகளை விரைவில் கொண்டு வரும்படி ஓலையனுப்பியபோது அடிகள் வருந்தித் திருப் பெருந்துறை கோயிலுட் சென்று, திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடுகின்றார் .

மதுரையில் பாடியப் பதிகங்கள்

குழைத்த பத்து, அருட் பத்து ஆகியவை குறித்த நேரத்தில் குதிரைகள் வராமையால் அரசன் அடிகளைச் சிறையிலிட்டு வருத்துகின்றான். அத் துன்பத்தைப் பொறுக்க முடியாமல்

குழைத்தப்பத்து , அருட்பத்து என்ற இரண்டு பதிகங்களை அருளுகின்றார். இறையிடத்து அடைக்கலம் புகுவதாக அமைந்துள்ளது. சிறைக் கூடத்தருகே சோலைபில் புகுந்த குயிலை நோக்கி

அடைக்கலப் பத்து அருளிச் செய்யப் பெறுகின்றது. குதிரைச் சேவகனாக இறைவன் எழுந்தருளுவதைப் பார்த்த மகளிரின் கூற்றாக குயிற்பத்து பாடுவதை அறியலாம். குதிரைச் சேவகனாக இறைவன் எழுந்தருளுவதைப் பார்த்த மகளிரின் கூற்றாக, குயிற்பத்து பாடுகின்றார்.

குதிரைச் சேவக னுக்கு மன்னன் பரிசு வழங்கியபோது, அன்னைப் பத்து பிறக்கின்றது. பரிகளெல்லாம் நரிகளாக மாறியபோது அரசன் அடிகளைச் சிறையிலிடு கின்றான். அப்போது, பிடித்த பத்து அருளப்பட்டது. பாண்டியன் உண்மை யுணர்ந்து அடிகளைச் சிறை வீடு செய்த காலத்தில் திருவேசறவு தோன்றியது. சிவபுராணம் பாடிக் கொண்டே திருவாலவாய்த் திருக்கோயிலை அடைந்தார். இறைவன் கட்டளைப்படி அடிகள் பல

தலங்களைச் சேவித்தார். திருக்கழுக்குன்றம் சென்றபோது, கீர்த்தி விண்ணம் இயற்றினார்.

திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம்

33 பதிகங்களைத் தவிர ஏனைய 18 பதிகங்கள் பாடப்பட்ட இடத்தையோ பாடிய வரலாற்றையோ இப்புராணம் தெரிவிக்கவில்லை.

திருப்பெருந்துறை

இங்குக் குருந்த மரத்தடியில் குருநாதருக்காகத் தெய்வ பீடிகை அமைத்து வழிபட்டு வந்த நாட்களில் பாடினார்.

சிவபுராணம்

சோதிப் பெருமான் வந்து அருள் செய்யும் அற்புதத்தை அறியேன் என்று சிவபுராணம் பாடியுள்ளார்.

அற்புதப் பத்து

இறைவன் அடி களை ஆட்கொண்ட அதிசயத்தைக் கண்டோம் என்று அருளப் பெறுகின்றது.

அதிசயப் பத்து

ஓதப் பெறுகின்றது 'மின்னார் செஞ்சடை அண்ணல் என் நெஞ்சைக் குழைத்தான்' என்று கூறிய வண்ணம் ஓதப் பெற்றது.

குழைத்த பத்து

'குருநாதன் திருவடி என் சென்னியின் மீது திகழ்கின்றது' என்று சொல்லும் முறையில், பிறக்கின்றது.

சென்னிப் பத்து

இறைவனைக் காண ஆசைப்பட்டதாகக் கூறும் போக்கில்,பாடப்பெற்றது.

ஆசைப் பத்து

'காலம் கிட்டிக்க உய்கிலேன்' என்று கூறும் முறையில், அருளிச் செய்யப் பெற்றது.

வாழாப் பத்து

'வகுந்தி உனக்கு அடைக்கலம்' என்று கேட்கும் முறையில் அருளபெற்றது.

அடைக்கலப் பத்து

செயலற்ற நிலையில் 'இன்னும் சாகவில்லையே' என்று நுவலும் முறையில் பாடபெற்றது.

செத்திலாப் பத்து

'நின் திருவடியை அடைதல் என்றோ?' என்று சொல்லும் முறையில் அருளபெற்றது.

மேலும் **புணர்ச்சிப் பத்து , அருட்பத்து, திருவார்த்தை , எண்ணப் பதிகம், திருவெண்பா , திருப்பள்ளியெழுச்சி , திருவேசறவு , ஆனந்த மாலை ,**

உயிருண்ணிப் பத்து , பிரார்த்தனைப் பத்து , திருப்பாண்டி விருத்தம் ஆகிய பனுவல்களைப் பாடிப் போற்றுகின்றார். இறைவன் ஆணைப்படி பொய்கைச் சோதியில் அடியார்கள் மறைந்ததைக் கண்டு வருந்தி, கலந்து திருச்சதகம் என்ற பனுவலை அருளிச் செய் கின்றார். பின்னர் அடிகள் திருவுத்தரகோச மங்கைக்கு வருகின்றார்.

நீத்தல் விண்ணப்பம்

என்ற பனுவலை அருளிச் செய்கின்றார். இறைவன் இவரை ஆட்கொண்ட குரு உருவத்துடன் காட்சி தருகின்றார். இதனைத் தரிசித்த அடிகள் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தெய்வத் திருத்தலங்கள் பலவற்றையும் சேவித்துக் கொண்டு சோழநாட்டை அடை கின்றார். திருவிடைமருதூர் ' இறைவனை இறைஞ்சித் திருவாரூர் வந்து

இறைவனைப் பணிந்து திருப்புலம்பல் பாடுகின்றார். பின்னர் சீர்காழியை அடைந்து இறைவனை வணங்கி பிடித்தபத்து அருளிச் செய்கின்றார். முதுகுன்றம்* முதலான தலங்களை லணங்கிக் கொண்டு திருவண்ணாமலை வருகின்றார்.

திருவெம்பாவை, திருவம்மானை

திருவெம்பாவை ,திருவம்மானை என்ற இரண்டு பனுவல்கள் அருளிச் செய்யப்பெறுகின்றன்.

திருக்கழுக் குன்றப் பதிகம்

இங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தில்லையை அடைகின்றார். தில்லைச் சிற்றம்பலவன் ஆசிரியத் திருமேனிகாட்டி அருள் புரியக் கண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய அப்பாசுரத்தை அருளிச்செய்தார்.

கண்ட பத்து பாடி ஓவியம்போல் அசைவற்று நிற்கின்றார். தில்லையில் தங்கியிருக்கும் நாட்களில் மேலும், குலாப் பத்து, கோயிற் திருப்பதிகம் பதிகம் கீர்த்தித் திருவகவல், திருவண்டப் பகுதி, போற்றித் திருவகவல், திருப்பொற் சுண்ணம் திருத்தெள்ளேணம், திருவுந்தியார், திருத்தோணோக்கம், திருப்பூவல்லி திருப்பொன்னூசல் ஆகிய பனுவல்களை தொடர்ந்து, அருளியுள்ளார்.

அன்னைப் பத்து, திருக்கோத்தும்பி, குயில் பத்து, திருத்தசாங்கம், அச்சப் பத்து ஆகிய உள்ளத்தை உருக்கும் செழும் பனுவல்களைப் பாடித் தில்லைநகர்ப் புறத்திலே இலைக்குடில் (பன்னசாலை) ஒன்று அமைத்து அதன்கண் தங்குகின்றார். புத்தரை வாதில் வென்று,

திருச்சாழல், திருப்படையாட்சி, திருப்படையெழுச்சி, அச்சோப் பத்து, யாத்திரை பத்து என்ற பதிகங்களை ஓதுகின்றார். 51 பதிகங்களில் பண்டயா நான்மறை (48) காணப் பெறவில்லை. இதனை இப்புராணம் திருவெண்பாவில் (47) சேர்த்து ஒரு பகுதியாக வழங்குகின்றது. மற்றும் 'வெண்பா நாலேழ்' இருபத்தெட்டு இருந்ததாகவும் உரைக்கின்றது. திருவாசகத்துள் வெண்பா யாப்பில் அமைந்த பகுதிகள் மூன்று.

அவை திருத்தசாங்கம், திருவெண்பா, பண்டாய நான்மறை என்பன, இவை மூன்றிலும் இருபத்தெட்டு வெண்பாக்கள் உள்ளன. ஆனால் 'தசாங்கத்தைத் தனியே கூறி மீண்டும் இருபத்தெட்டு வெண்பாக் கூறுவதால் திரு

வெண்பா பதினொன்றும், பண்டாய நான்மறை ஏழும் போக மீதி பத்து வெண்பாக்கள் இருந்து மறைந்திருக் கலாமோ என்று கருதுவதற்கு இடம் உள்ளது.

“பேரா . ந . சு பார்வையில் திருமுறை வைப்பு ”

திருப்பெருந்துறை குருந்தமரம்

மணிவாசகர் மன்னனின் ஆணையை ஏற்று குதிரை வாங்க சென்ற வழியில் திருப்பெருந்துறையில் ஒரு குருந்த மரத்தடியில் குருவாக எழுந்தருளி இருந்த சிவபெருமானைக் கண்டு பரவசமடைந்து **அற்புதப் பத்து, சென்னிப் பத்து, அச்சோ பதிகம், அதிசயப் பத்து, கோயில் திருப்பதிகம், புணர்ச்சிப் பத்து, செத்திலாப் பத்து, பிராத்தனைப் பத்து, ஆசைப்பத்து, உயிருண்ணிப் பத்து, வாழாப் பத்து, எண்ணப் பதிகம், பாண்டி**

விருத்தம், திருவார்த்தை, திருவெண்பா, பண்டாய நான்மறை,

ஆனந்தமாலை போன்ற பதிகங்களை அருளிச்செய்தார்.

திருப்பெருந்துறை (நகர்)

பின் திருப்பெருந்துறையின் நகர் புறத்தை அடைந்து திருப்பொற்சுண்ணம், திருக்கோத்தும்பி, திருத்தெனளேணம், திருப்பூவல்வி, திருவுந்தியார், திருத்தோணோக்கம், திருப்பள்ளியெழுச்சி, திருப்பள்ளியெழுச்சி, திருச்சதகம் பேன்ற பதிகங்களை பாடினர்.

திருஆலவாய் (மதுரை)

மேலும் சிவபெருமான் மீதுக் கொண்ட அன்பின் முதிர்ச்சியால் ஆலவாய் உடையான் கோயிலிற்குச் சென்று அங்குள்ள சொக்கநாதரை வழிபட்டு குழைத்தபத்து, அருட்பத்து,

அடைக்கலப்பத்து, குயிற்பத்து, அன்னைப்பத்து திருவேசறவு, சிவபுராணம் போன்ற பதிகங்களை பாடினார்.

பிற இடங்களில்

சிவபெருமானை பல ஊர்களுக்கும் சென்று வழிபட வேண்டும் என்று வேட்கை கொண்ட மணிவாசகர் நீத்தல் விண்ணப்பம் – உத்தரகோசமங்கை, திருப்புலம்பல் – திருவாரூர், பிடித்தபத்து – சீர்காழி, திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம் – திருக்கழுக்குன்றம் முதலிய தளங்களுக்குச் சென்று இறைவனை வழிபாட்டு பதிகங்களை பாடினார்.

திருவண்ணாமலை

திருவெம்பாவை, திருவம்மானைதா பஞ்ச பூதத் தளங்களில் நெருப்புத் தளமாக

விளங்கும் திருவண்ணாமலையை அடைந்து இந்த 2 பதிகங்களை பாடி இறைவனைவணங்கினார்.

திருத்தில்லை (சிதம்பரம்)

தமிழ் நாட்டின் பல்வேறு தளங்களுக்கும் சென்று இறைவனை போற்றி புகழ்ந்து பாடிய மணிவாசகர் இறுதியாக தில்லையை அடைந்து கீர்த்தித்திருவகவல்,
திருவண்டடப்பகுதி, போற்றித் திருவகவல், திருச்சாழல்,திருப்பொன்னூசல், திருத்தசாங்கம், கோயில் மூத்த திருப்பதிகம், கண்டபத்து, அச்சப்பத்து, குலாப் பத்து, யாத்திரைப் பத்து, திருப்படையாட்சி போன்ற பதிகங்களை பாடி தில்லை கூத்தனோடு இரண்டற கலந்தார் மணிவாசகர்.

இங்ஙனம் அமைத்ததற்குக் காரணம் ஒன்றும் இல்லை. திருவாசகத்தையும் முன்னோர்

எழுதியுள்ள குறிப்புகளையும் நான் பயின்றபொழுது எனக்கு ஏற்பட்ட அநுபவமே இங்ஙனம் எழுதுவதற்குக் காரணம். பெருந்தவத்திரு சித்பவானந்த அடிகளின் திருவாசக உரையைப் படித்த பிறகு திருப்படையாட்சி' என்ற பதிகமே அடிகள் இறுதியாகப் பாடியிருக்கலாமோ என்று என் மனம் கருதுகின்றது. ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் அநுபவத்திற்கும் ஈடுபாட் டிற்கும் ஏற்ப வெவ்வேறு விதமாகத் தோன்றுதல் கூடும். 'அச்சோபதிகம்' இறுதியில் அமைந்திருப்பதும் பொருத்த மாகவே தோன்றுகின்றது.[7]

முடிவுரை

திருமுறைகளை வெறும் பாடல்களாகப் பார்க்காமல், அவற்றை வரலாற்று ரீதியாகவும், இலக்கிய யாப்பு நெறிகளின் படியும் தொகுத்த

முறை வியப்பிற்குரியது. நம்பி திருவிளையாடல் புராணம் மற்றும் திருவாதவூரர் புராணம் போன்றவை இத்திருமுறைகளின் பின்னணியிலுள்ள தெய்வீகத் தன்மையை உறுதிப்படுத்துகின்றன. பதிகங்களின் பெயர்க்காரணம் மற்றும் புராணங்களின் அடிப்படையிலான வரிசைமுறை ஆகியவை தமிழர்களின் முறையான ஆவணப்படுத்தும் திறனுக்குச் சான்றாகும். சுருக்கமாகக் கூறின், இந்த அலகு திருமுறைகளின் கட்டமைப்பு மற்றும் அதன் பின்னுள்ள ஆய்வுப் பார்வைகளை மாணவர்களுக்குத் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கதிரேசன் செட்டியார் - திருவாசகம் - தற்.சி. பா - ப. 105
2. பரஞ்சோதி முனிவர் - திருவிளையாடல் புராணம் - ப. 108
3. கதிர் முருகு, மணிவாசகர் - திருவாசகம் - சிவபுராணம் - ப. 8
4. மு.வை. அரவிந்தன் – உரை.ஆ - ப. 516

5. கதிர்முருகு, மணிவாசகர் - திருவாசகம் - திருவண்டப் பகுதி - ப. 18

6. மேலது - நீத்தல் விண்ணப்பம் - ப. 94

7. பேரா.ந.சு. – மாணிக்கவாசகர் – ப. 294

இயல் - 3

திருவாசகமும் சைவசித்தாந்தமும்

முன்னுரை

சைவ சித்தாந்தம் என்பது இறைவனையும், உயிரையும், தளைகளையும் பற்றிய நுட்பமான உண்மைகளைத் தமிழ்த் தத்துவ மரபில் விளக்கும் ஒரு சீரிய நெறியாகும். இக்கோட்பாடுகளை வெறும் தர்க்க ரீதியாக மட்டும் விளக்காமல், பக்தி உணர்வோடு கலந்து இறை அனுபவமாகத் தரும் ஒப்பற்ற நூலாக மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகம் திகழ்கிறது. பதி, பசு, பாசம் எனும் முப்பொருள் உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஆணவ மலத்தின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு ஆன்மா எவ்வாறு சிவத்தோடு இரண்டறக் கலக்கிறது என்பதைத் திருவாசகம் நயம்பட உணர்த்துகிறது.

சைவ சித்தாந்தத்தின் அடிப்படை உண்மைகளைத் திருவாசகப் பாடல்களின் பின்னணியில் ஆய்வதே இவ்வலகின் முதன்மை நோக்கமாகும்.

சைவ நெறியைத் தழைக்கச் செய்த அருளாளர்களாகப் போற்றப்படும் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் மற்றும் மாணிக்கவாசகர் ஆகிய நால்வரும் சைவ சமயக் குரவர்கள் என அழைக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் நால்வரும் இறைவனின் திருவருளால் சிவசிந்தனையிலேயே திளைத்து, சிவஞானத்தைப் பெற்ற செல்வர்களாகத் திகழ்கின்றனர். இவர்களைத் தமக்கு உரியவர்களாக இறைவன் தானே முன்வந்து ஆட்கொண்டு, அவர்களுக்கு முக்தியை (சிவகதியை) அருளிய வரலாற்றைத் தமிழ் மெய்ந்நூல் ஆதாரங்கள் வழியாக நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இந்த நால்வரில் கால அடிப்படையில் நான்காவதாக வைக்கப்படுபவர் மணிவாசகப் பெருமான் என்று போற்றப்படும் மாணிக்கவாசகர் ஆவார். இவருக்கு முன்னால் வாழ்ந்த தேவார ஆசிரியர்கள் மூவரும், அவர்களுக்கு முற்பட்ட திருமூலரும் பின்பற்றிய சைவ சித்தாந்தம் என்னும் சிவநெறிக் கொள்கையையே மாணிக்கவாசகரும் தனது வாழ்விலும் படைப்புகளிலும் கடைப்பிடித்தார். மாணிக்கவாசகர் அருளிய திருவாசகம் மற்றும் திருக்கோவையார் ஆகிய நூல்களை ஆராயும்போது, அதில் திருமந்திர மாலை மற்றும் தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் பயின்று வந்துள்ள சொற்றொடர்களையும் கருத்துக்களையும் அவர் கையாண்டுள்ளதைக் காணலாம். இதன் மூலம் இவருக்கு முந்தைய அருளாளர்களின் ஞானத் தொடர்ச்சியை இவர் பின்பற்றியதை உறுதி செய்ய முடிகிறது.

முப்பொருள் என்பது சைவ சித்தாந்தத்தில் பதி பசு பாசம் ஆகியவற்றைக் குறிப்பதாகும். இவற்றில் பதி என்பது இறைவனையும், பசு என்பது உயிர்களையும், பாசம் என்பது தளைகளையும் குறிக்கிறது.

சைவ சித்தாந்த விளக்கம்

முப்பொருள் (சைவ சித்தாந்தம்)		
பதி (கடவுள்)	பசு (உயிர்)	பாசம் (தளை)
அருவம்	சகலர்	ஆணவம்
உருவம்	பிரளயாகலர்	கன்மம்

அருவுருவம்	விஞ்ஞானகலர்	மாயை

சைவ சித்தாந்தத்தின் முப்பொருள் விளக்கம்

சைவ சித்தாந்தம் இந்த உலகத்தின் இயக்கத்தை பதி, பசு, பாசம் ஆகிய மூன்று அடிப்படை உண்மைகளைக் கொண்டு விளக்குகிறது. இவை எக்காலத்திலும் அழியாத நித்தியமான பொருள்கள் ஆகும்.

பதி (இறைவன்)

பதி என்பது முழுமுதற் கடவுளான சிவபெருமானைக் குறிக்கும். இவரே பரமாத்மா மற்றும் எல்லாம் வல்ல இறைவன் என்று அழைக்கப்படுகிறார். உயிர்களை நல்வழிப்படுத்தி முக்தியளிக்கச் செய்பவர் இவரே.

பசு (உயிர்)

பசு என்பது ஆன்மாவைக் குறிக்கும். சீவான்மா என்றும் உயிர் என்றும் அழைக்கப்படும் ஆன்மாக்கள் எண்ணற்றவை. இவை அறிவற்ற பாசத்தினால் பிணிக்கப்பட்டு உழல்கின்றன.

பாசம் (தளை அல்லது கட்டு)

உயிர்களை இறைவனிடமிருந்து பிரித்து வைத்திருக்கும் கட்டுகளே பாசம் எனப்படும். இது பொதுவாக மும்மலங்கள் (மூன்று அழுக்குகள்) எனப்படுகிறது.

- ஆணவமானது இது உயிருக்குத் தன்னைச் சார்ந்த அகந்தையைத் தரும்.

- கன்மமானது இது உயிருக்கு நல்வினை மற்றும் தீவினைகளை (செயல்கள்) உண்டாக்கும்.
- மாயையானது இது இந்த உலகம் தோன்றுவதற்குக் காரணமான மூலப்பொருள்.

ஐந்தாவது மலம்

சில சமயங்களில் இறைவனின் மறதிச் சக்தியான திரோதான சக்தியும் ஒரு மலமாகக் கருதப்படுகிறது. இதன் மூலம் மும்மலங்கள், மாயை மற்றும் திரோதானம் என மொத்தம் ஐந்து மலங்கள் (ஐம்மலம்) கூறப்படுகின்றன.

மாணிக்கவாசகரின் கொள்கை

திருவாசகம் தந்த மாணிக்கவாசகர், மாயாவாதக் ஏற்கவில்லை. அவர் சைவ

சித்தாந்தத்தின் முப்பொருள் உண்மையை (பதி, பசு, பாசம்) முழுமையாக ஏற்றுக் கொண்டவர்.

இருவினை ஒப்பு

உயிர்கள் செய்த நல்வினை, தீவினை ஆகிய இரண்டும் சமநிலையை அடையும்போது, மலங்கள் நீங்கி உயிர் இறைவனை அடையும் 'மலபரிபாகம்' நிகழ்கிறது.

“ மிண்டிய மாயா வாதம் என்னும்

சண்ட மாருதம் சுழித்தடித் தா

அர்த்த

உலோகா யதமெனும் ஒண்டிறல்

பாம்பின்

கலாபே தத்த கடுவிடம் எய்தி ”[1]

என்ற போற்றித் திருஅகவல் பகுதியால் தெளியலாம் .

ஆதி இருளும் ஆணவத்தின் நுட்பமும்

நாம் பிறக்கும்போதே நம்முடன் இணைந்து வரும் ஒரு மறைபொருள் 'ஆணவம்'. இதனைச் சைவ சித்தாந்தம் 'சகச மலம்' என்று அழைக்கிறது. ஒரு குழந்தை பிறக்கும்போது அதற்குத் தன்னைத் தெரியாது, உலகையும் தெரியாது. அதேபோல, ஆன்மா தொடக்க நிலையில் அறிவே இல்லாமல் ஒரு அடர்ந்த இருளில் மூழ்கிக்கிடக்கிறது. இந்த இருள் வெளியே இருந்து வந்தது அல்ல; இது

ஆன்மாவின் உள்ளேயே கலந்திருக்கிறது. செம்பில் களிம்பு ஒட்டியிருப்பதைப் போல, ஆன்மாவின் அறிவாற்றலை இந்த ஆணவம் முழுமையாக மறைத்து வைத்திருக்கிறது.

இந்த ஆணவத்தின் விசித்திரம் என்னவென்றால், இது ஒன்றுதான், ஆனால் இது எண்ணற்ற ஆன்மாக்களைத் தனித்தனியாகப் பிடித்து வைத்திருக்கிறது. இது ஆன்மாவுக்கு ஒரு தவறான அடையாளத்தைத் தருகிறது. "நான் ஒரு உடம்பு, நான் செய்கிறேன், இது என்னுடையது" என்ற எண்ணங்களை விதைத்து, உண்மையான இறைவனை உணர விடாமல் தடுப்பதே இதன் வேலை. இந்த அறியாமைப் பிணியிலிருந்து ஆன்மா தப்பிப்பது அவ்வளவு எளிதல்ல; அதற்கு ஒரு நீண்ட நெடிய பயணம் தேவைப்படுகிறது.

மாயை: இருளை நீக்க வந்த செயற்கை ஒளி

தன்னைச் சுற்றியிருக்கும் இருளைத் தானாகப் போக்கிக் கொள்ளும் சக்தி ஆன்மாவுக்கு இல்லை. அதனால்தான், இறைவன் தன் பேரருளால் 'மாயை' என்ற ஒரு கருவியை ஆன்மாவுக்கு வழங்குகிறான். பொதுவாக மாயை என்றதும் அதைக் கெட்டது என்று நாம் நினைக்கிறோம். ஆனால், சைவ சித்தாந்தத்தில் மாயை என்பது ஒரு விளக்கைப்போல. இருட்டில் இருக்கும் ஒருவனுக்குச் சூரிய ஒளி கிடைக்கும் வரை ஒரு கைவிளக்கு எப்படித் தேவையோ, அதுபோல இறைவனின் பேரொளியை அடையும் வரை இந்த மாயை எனும் விளக்கு ஆன்மாவுக்குத் தேவைப்படுகிறது.

இந்த மாயையிலிருந்துதான் ஆன்மாவுக்கு உடல் (தனு) கிடைக்கிறது. அந்த உடல் இயங்குவதற்குத் தேவையான மனம், புத்தி போன்ற கருவிகள் (கரணம்) கிடைக்கின்றன. நாம் வாழ்வதற்கு இந்த உலகம் (புவனம்) கிடைக்கிறது. இந்த உலகப் பொருட்களைக் கொண்டு நாம் அடையும் இன்ப துன்பங்கள் (போகம்) கிடைக்கின்றன. இந்த நான்கும் இல்லை என்றால் ஆன்மா ஒருபோதும் அறிவைப் பெற முடியாது என்பது இதன் வழி புலனாகிறது.

மாயை என்பது ஒரு அழுக்குத் துணியை வெளுக்கப் பயன்படும் ஒரு 'மண்' போன்றது. ஆணவம் என்ற தீராத அழுக்கை நீக்க, இறைவன் மாயை என்ற ஒரு தற்காலிக அழுக்கைப் பயன்படுத்துகிறான். உலகப் பொருட்களை அனுபவிப்பதன் மூலமே, இந்தப் பொருட்கள் தரும்

இன்பம் நிலையற்றது என்ற உண்மையை ஆன்மா மெல்ல மெல்லப் புரிந்து கொள்கிறது.

கன்மம்: அனுபவங்கள் மூலமான கல்வி

ஆன்மா இந்த உலகத்தில் செயல்படத் தொடங்கும் போது 'கன்மம்'

அல்லது 'வினை' உருவாகிறது. நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு சின்னஞ்சிறிய செயலும், நம் எண்ணமும் கூட ஒரு வினையாகப் பதிவாகிறது. மாயை கண்ணுக்குத் தெரிந்த ஒரு பொருள் என்றால், கன்மம் என்பது கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு கணக்கு. நாம் செய்த நல்வினைகள் புண்ணியமாகி இன்பத்தைத் தருகின்றன; தீவினைகள் பாவமாகித் துன்பத்தைத் தருகின்றன.

ஆனால், இந்த இன்ப துன்பங்கள் இறைவனின் தண்டனை அல்ல. அவை ஆன்மாவுக்கான பாடங்கள். ஒரு குழந்தை நெருப்பைத் தொட்டுச் சுட்டுக்கொள்வது ஒரு தண்டனை அல்ல, அது ஒரு பாடம். அதுபோல, துன்பத்தின் மூலம் "இது தவறு" என்றும், இன்பத்தின் மூலம் "இது நல்லது" என்றும் ஆன்மா கற்றுக் கொள்கிறது.

இந்த வினைச் சுழற்சி காலங்காலமாகத் தொடர்கிறது. பல பிறவிகள் எடுத்து, பல அனுபவங்களைப் பெற்று, ஒரு நிலையில் ஆன்மாவுக்கு ஒரு பெரிய தெளிவு பிறக்கிறது. "எனக்கு இன்பம் வந்தாலும் சரி, துன்பம் வந்தாலும் சரி, இவை இரண்டும் நான் செய்த வினையின் பயன்களே; இவை இறைவனின் திருவருளால் என்

பக்குவத்திற்காக வழங்கப்படுபவை" என்ற சமநிலையை ஆன்மா அடைகிறது. இதையே 'இருவினை ஒப்பு' என்கிறோம். இந்த நிலையை எட்டும் போதுதான், ஆன்மாவின் ஆணவப் பிடி தளர்ந்து, அது இறைவனை நோக்கித் திரும்புகிறது.

பக்குவமும் திருவருள் பதிவும்

ஆன்மா உலகியல் விஷயங்களில் சலிப்படைந்து, உண்மையான அமைதியைத் தேடும் போதுதான் 'மல பரிபாகம்' நிகழ்கிறது. அதாவது, மும்மலங்களும் (ஆணவம், கன்மம், மாயை) தங்களது ஆதிக்கத்தை இழக்கின்றன. ஒரு காயாக இருந்த பழம் கனிந்தவுடன் அதன் காம்பு தானாகவே நழுவி விடுவதைப் போல, உலகப் பற்றுகள் ஆன்மாவை விட்டு நழுவுகின்றன.

இந்த நேரத்தில், இறைவனின் அருள் ஆன்மாவில் முழுமையாகப் பதிகிறது. இது 'சக்தி நிபாதம்' எனப்படும். இறைவனே ஒரு குருவாக வந்து, ஆன்மாவுக்கு உண்மையான அறிவைப் புகட்டுகிறான். அதுவரை இருட்டில் தவித்த ஆன்மா, இப்போது ஒரு பேரொளியைக் காண்கிறது. அந்த ஒளியில் தனது உடம்பு, தனது கருவிகள், தனது உலகம் எல்லாமே இறைவனின் விளையாடல் என்பதை உணர்கிறது. இதுவரை 'நான் செய்தேன்' என்று நினைத்த செயல்கள் அனைத்தும், உண்மையில் இறைவனின் அருளால் நிகழ்ந்தவை என்பதை ஆன்மா ஆழமாகப் புரிந்து கொள்கின்றது.

பேரின்பப் பெருநிலை: சிவனோடு இரண்டறக் கலத்தல்

மாணிக்கவாசகர் காட்டும் இந்தச் சிவநெறியின் உச்சம் என்பது, ஆன்மா தனித்த அடையாளத்தை இழந்து சிவமயமாக மாறுவதாகும். இதனை 'சிவானுபவம்' என்கிறோம். இன்பத்தை அனுபவிப்பவன் ஒருவன், அனுபவிக்கப்படும் பொருள் இன்னொன்று என்ற பாகுபாடு அங்கு இடம்பெறுவதில்லை.

உப்பு பொம்மையும் கடலும்

ஒரு உப்புப் பொம்மை கடலின் ஆழத்தைக் காணக் கீழே இறங்கினால், அது கடலோடு கலந்து கடலாகவே மாறிவிடும். அதுபோல, மும்மலங்களின் பிடியிலிருந்து விடுதலையடைந்த

ஆன்மா, சிவபெருமான் என்ற பேரின்பக் கடலில் கலந்து சிவமாகவே மாறிவிடுகிறது. இங்கு 'நான்' என்ற அகந்தை முழுமையாக அழிந்துவிடுகிறது. 'தான்' என்பதே இல்லாத இடத்தில் துன்பம் இருக்க முடியாது.[2]

அழியா இன்பம்

உலகில் நாம் காணும் இன்பங்கள் அனைத்தும் தற்காலிகமானவை; இன்று இருக்கும் நாளை மறையும். ஆனால், சிவத்தோடு கலந்த நிலையில் கிடைக்கும் இன்பம் 'பேரின்பம்'. இது எப்போதும் மாறாதது. சூரிய ஒளியில் மெழுகு உருகி அதன்

தன்மையை இழப்பதைப் போல, இறைவனின் பேரன்பில் ஆன்மா கரைந்து போகிறது.

இந்தப் பேரின்ப நிலையில், ஆன்மா மீண்டும் பிறவி எடுக்க வேண்டிய அவசியம் இருப்பதில்லை. அது இறைவனின் திருவடிகளில் என்றென்றும் நிலைபெற்றுத் தங்கும். மாணிக்கவாசகர் தனது பாடல்கள் வழியாக நமக்கு உணர்த்துவது இந்த உன்னதமான விடுதலையாகும்.

"தந்தது உன் தன்னை, கொண்டது என் தன்னை"

என்ற நிலை வரும்போது, அங்கு சிவம் மட்டுமே எஞ்சியிருக்கும். இதுவே ஒரு ஆன்மா அடையக்கூடிய மிக உயர்ந்த, மேலான நிலையாகும்.

ஆணவ மலத்தின் இயல்பு

உயிர்களின் அறிவை அகத்தே மறைத்து நிற்கும் 'ஆணவம்', புறத்தே பொருட்களை மறைக்கும் 'இருள்' ஆகிய இரண்டும் வெவ்வேறு தன்மைகளைக் கொண்டவை. இவை இரண்டுமே மறைக்கும் தன்மை கொண்டவை என்றாலும், சாதாரண இருளை விட ஆணவம் மிகவும் கொடியதுமாகும்.

தன்னை மறைக்கும் தன்மை

சாதாரண இருள் ஒரு பொருளை மறைக்கும், ஆனால் தன்னை மறைக்காது (அதாவது 'இருட்டாக இருக்கிறது' என்பது நமக்குத் தெரியும்). ஆனால், ஆணவம் ஒரு பொருளை மறைப்பது மட்டுமல்லாமல், தன்னையும் மறைத்துக் கொள்ளும்.

அறிவை மறைத்தல்

இருளில் பொருட்கள் மறைந்திருந்தாலும், அந்த இருள் இருப்பதை நம்மால் உணர முடியும். ஆனால், ஆணவம் நம்முடைய அறிவையே மறைத்து விடுவதால், அது நம்மை ஆட்கொண்டிருப்பதை நம்மால் உணர முடிவதில்லை.

செயல்பாடு

இருள் தன்னை வெளிப்படையாகக் காட்டிக் கொண்டே ஒரு பொருளை மறைக்கிறது. ஆனால் ஆணவம், வெளியே தெரியாமல் தன்னைத் தானே மறைத்துக் கொண்டு, தான் இருப்பதே தெரியாமல் தன் தொழிலைச் செய்கின்றது.

இருள்

இருள் என்பது உயிருடன் தொடக்கமே இன்றி (அநாதியாக) கலந்துள்ள ஆணவ மலத்தைக் குறிக்கும். இந்த இருள் புற இருளை விடக் கொடுமையானது; ஏனெனில், உலக இருள் ஒரு பொருளை மறைத்தாலும் தன்னை இருள் என்று காட்டிவிடும், ஆனால் ஆணவ இருளோ தன்னையும் காட்டாமல் உண்மையான மெய்ப்பொருளையும் அறியவிடாமல் உயிரின் அறிவை முழுமையாக மறைத்து நிற்கும். உயிர்கள் அறியாமையில் மூழ்கி இருப்பதற்குக் காரணமான இந்த மூல இருள், இறைவனின் திருவருள் என்னும் பேரொளி படும்போது மட்டுமே விலகும் என்பது சித்தாந்தத் தெளிவாகும். மாணிக்கவாசகர் தனது திருவாசகத்தில் பல இடங்களில் ஆணவத்தை இருள் என்று குறிப்பிடுகிறார், குறிப்பாக

ஆன்மாவை மூடியிருக்கும் அறியாமையை விளக்க இவாறான உவமைகளைப் பயன்படுத்துகிறார்.

போற்றித் திருஅகவல்

சிவனின் திருவருளைப் போற்றிப் பாடும் இந்தப் பதிகத்தில், கருவறையில் ஆன்மா படும் துன்பங்களை விளக்கும் போது ஆணவ இருளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.

“பேர் இருள் பிழைத்து”

ஆன்மா தாயின் கருவில் இருக்கும் போது, அறிவு விளங்காத நிலையில் ஆனாமாகிய பெரிய இருளில் அகப்பட்டுத் தவிப்பதிலிருந்து இறைவன் தன்னைக் காத்ததாகக் குறிபிடுகிறது.

சிவபுராணம்

திருவாசகத்தின் தொடக்கமான சிவபுராணத்தில், மாயை மற்றும் ஆனாத்தால் ஆன்மா மறைக்கப்பட்டு இருப்பதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

“ வல்வினையேன் தன்னை

மறைந்திட மூடிய மாய இருளை”[3]

இறைவன் தனது திருவருளை வழங்கும் போது ஆன்மாவைப் பற்றியுள்ள மாயையாகிய இருள் நீங்குகிறது.

அதிசயப்பத்து

சிவபெருமானிடம் தனது குறைகளை முறையிட்டுப் பாடும் இந்தப் பதிகத்தில்,

அறியாமையாகிய இருளில் தான் சிக்கியிருப்பதை வருத்தத்துடன் கூறுகிறார்.

"இருள் திணிந்தெழுந்ததோர் இடும்பை"[4]

ஆன்மாவைச் சூழ்ந்துள்ள வினை மற்றும் ஆணவத்தை **செறிந்த இருள்** என உருவகப்படுத்துகிறார்.

திருப்பாண்டிப் பதிகம்

இந்தப் பதிகத்தில் இறைவனின் கருணையைப் போற்றும் போது,

பழமையான ஆணவ மலத்தை இருளாகக் கருதி அதிலிருந்து இறைவன் விடுவிப்பதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

"பழமலம் பற்றறுத்து ஆண்டவன்" [5]

இங்கு ஆணவம் 'பழமலம்' (பழமையான அழுக்கு) என்று நேரடியாகக் குறிக்கப்படுகிறது, இது சைவ சித்தாந்தத்தில் அறியாமை இருளாகவே கருதப்படுகிறது.

அஞ்ஞானம்

சிவபுராணம்

ஆணவ மலம் அறியாமையைச் செய்தலின் அஃத **அஞ்ஞானம்** எனவும் பேசப் பெரும்.

"அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல் அறிவே" [6]

அதாவது, ஆன்மாக்களைப் பற்றியுள்ள அறியாமை இருளை (அஞ்ஞானம்) போக்கி, மெய்யறிவைத்

தரக்கூடிய நல்லரிவாக இறைவன் விளங்குகிறான் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பாசம்

சைவ சித்தாந்தத்தில் 'பாசம்' என்பது ஆன்மாவை இறைவனிடம் சேரவிடாமல் கட்டிப்போடும் தளை அல்லது கயிறு (ஆணவம், கன்மம், மாயை) என்று பொருள்படும். மாணிக்கவாசகர் தனது திருவாசகம் மற்றும் திருக்கோவையாரில் 'பாசம்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தி பல இடங்களில் பாடியுள்ளார்.

பிடித்த பத்து

ஒரு மரம் மண்ணில் எவ்வளவு ஆழமாக வேரூன்றி இருக்கிறதோ, அதுபோலவே

ஆணவம், கன்மம் மற்றும் மாயை ஆகிய பாசங்கள் ஆன்மாவின் ஆழத்தில் மிக வலிமையாகப் படர்ந்துள்ளன என்பதை உணர்த்தவே அவர் 'பாசவேர்' என்ற உவமையைக் கையாளுகிறார். ஒரு மரத்தை மேலோட்டமாக வெட்டினாலும் அதன் வேர் உயிர்ப்புடன் இருந்தால் மீண்டும் வளர்ந்துவிடும்; அதுபோலவே, இந்தப் பாசக் கட்டுகளை வேரோடு அறுத்தெறிந்தால் மட்டுமே ஆன்மா பிறவித் துன்பத்திலிருந்து முழுமையான விடுதலை பெற முடியும் என்பதை இந்தப் படம் விளக்குகிறது.

"பாசவேர் அறுக்கும் பழம்பொருள் தன்னை... [7]

ஆன்மாவைத் தொன்றுதொட்டுப் பற்றியுள்ள அந்தப் **பழமையான பாசத்தின் வேர்களையே**

அறுத்தெறியும் இறைவனை நான் இறுகப் பற்றிக்கொண்டேன் என்று பாடுகிறார்

சிவபுராணம்

திருவாசகத்தின் தொடக்கத்திலேயே பாசத்தைப் பற்றி அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

"மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே...

தேசனே...

பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே" [8]

குற்றமற்ற ஒளியே! மலர்ந்த மலர் போன்ற சுடரே! ஆன்மாக்களைப் பற்றியுள்ள பாசமாகிய பற்றை அறுத்து, எங்களைக் காக்கும் குருவே என்று இறைவனைப் போற்றுகிறார்.ஆன்மா பிறவி

எடுத்து அலைவதைச் சொல்லும் போது, பாசம் எவ்வாறெல்லாம் பிணைக்கிறது என்பதை விளக்குகிறார்:

"அறம் பாவம் என்னும் அரும் கயிற்றால் கட்டி"[9]

இங்கு பாசத்தை ஒரு 'கயிறு' என்று உருவகப்படுத்துகிறார். அதாவது, ஆசையாலும் ஆணவத்தாலும் ஒரு பசுவை (ஆன்மாவை) எப்படிக் கயிறு கட்டி இழுப்பார்களோ, அதுபோலப் பாசம் நம்மை இழுக்கிறது என்கிறார்.

திருக்கோவையார்

ஒரு விலங்கை நகரவிடாமல் சங்கிலி எப்படிக் கட்டிப்போடுமோ, அதுபோல உயிர்களைப் பிறவித் துயரில் பிணைத்து வைத்திருக்கும் கட்டாக அவர் பாசத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். தில்லையம்பலவாணன் அந்தப் பாசத் தளையை அறுத்தெறிந்து ஆட்கொண்டதாக இதில் உள்ள திருக்கோவையார் வரியின் மூலம் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

"பாசத் தளையறுத் தாண்டுகொண்டான் தில்லை"[10]

தில்லையில் உறையும் இறைவன், எனது பாசமாகிய தளைகளை (கட்டுகளை) அறுத்து என்னை ஆட்கொண்டான் என்பது இதன் பொருள்.

திருவெம்பாவை

இறைவனுடன் சேரத் துடிக்கும் பதிகத்தில், பாசத்தை ஒரு அழுக்காகக் குறிப்பிடுகிறார்,

"பாசம் பரஞ்சோதிக்கு ஆவதோர் பரிசு..."[11]

நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள பாசமாகிய அழுக்கு நீங்கினால் ஒழிய, அந்தப் பரஞ்சோதியாகிய இறைவனோடு இரண்டறக் கலக்க முடியாது என்பதை இதில் வலியுறுத்துகிறார்.

உயிர்கட்குக் கலக்கத்தை விளைவித்தலின் **'மலம்'** எனவும், அம்மலத்தின் முனைப்பால் உயிர்கள்பால் நிகழும் வினைகள் கொடுமையுடைனவாயிருத்தலின் **'கடிவினை'** எனவும், இவ்வாறு தொன்றுதொட்டு உயிர்களை பற்றி வருத்தம் பழைமை உடையதாதல் பற்றி

அதனைப் பழமலம் எனவும் கூறுவர் அடிகள் இதனை,

கடலிந்திரை யதுபோல்

கலக்கமல மறுத்து [12]

எனவும்,

கடிய வினையகற்றிப்,

பழமலம் பற்றறுத்து ஆண்டவன்

[13]

எனவும்,

கடியே னுடைய கடுவினையைக்

களைந்துன் கருணைக் கடல்பொங்க உடையாய் [14]

எனவும்,

முன்னை வினையிரண்டும்

வேரறுத்து முன்னின்றான்

பின்னைப் பிறப்பறுக்கும்

பேராளன் [15]

எனவும், வரும் திருவாகத் தொடர்களால் தெளியலாம்.

இறைவனும் உயிரும்: இயல்பான நிலை

சைவ சித்தாந்தத்தின்படி, இறைவனும் (பதி) உயிரும் (பசு) இயல்பிலேயே தனித்தனிப் பொருள்கள். உயிர்கள் அநாதி காலத்திலிருந்தே ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய 'மும்மலப் பிணிப்புகளால்' சூழப்பட்டவை. இந்தத் தளைகளின் காரணமாகவே உயிர்கள் சிற்றறிவு உடையவையாக இருக்கின்றன. இதற்கு நேர்மாறாக, இறைவன் எவ்விதப் பாசத் தொடக்கும் அற்றவன்; அவன் முற்றறிவு, பேரருள் மற்றும்

எல்லையற்ற இன்பம் ஆகியவற்றைத் தன் இயல்பாகக் கொண்டவன்.

உயிர்களின் விடுதலை

உயிர்களை இந்த மும்மலக் கட்டுகளிலிருந்து விடுவித்து, அவற்றை அழியாத பேரின்ப நிலையில் சேர்ப்பதே இறைவனின் முதன்மையான கருணைச் செயலாகும். இறைவன் உயிர்களின் அகத்தே நின்று அவற்றின் மலங்களை நீக்கி, தனது அருளொளியில் அவற்றைப் பிரிவறக் கலக்கச் செய்கிறான். இத்தகைய உயர்ந்த தத்துவக் கருத்துக்களை மாணிக்கவாசகர் தனது திருவாசகப் பாடல்கள் வழியாகத் தெளிவாக விளக்குகிறார்.

தில்லைக் கூத்து: அருளின் வெளிப்பாடு

இறைவன் பக்தர்களின் பொருட்டுத் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் திருநடனம் புரிகிறான். இந்தத் திருநடனம் என்பது வெறும் அசைவு மட்டுமல்ல; அது உயிர்களின் பிறவித் தளையை அறுத்து அருளை வழங்கும் ஒரு ஞானச் செயலாகும். மாணிக்கவாசகர் தனது பாடல்களில் 'மலமறுத்து', 'நல்லறிவு', 'கருணைக்கடல்', 'பழம்பொருள்' போன்ற சொற்கள் மூலம் சிவபெருமானின் மேன்மையைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

உயிரும் சிவனும் ஒன்றாதல்

மும்மலங்கள் நீக்கப்பட்ட ஒரு உயிர், இறைவனோடு ஒன்றிணையும்போது தன் தனித்தன்மையை இழப்பதில்லை; மாறாக, இறைவனே அந்த உயிருக்குள்ளும் அதன்

கருவிகளுக்குள்ளும் புகுந்து வழிநடத்துகிறான். அதாவது, உயிரின் உள்ளும் புறமும் இறைத்தன்மை மேலோங்கி நிற்கிறது என்பதைத் திருவாசக வரிகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

அத்துவிதம் - ஒரு நேரடி விளக்கம்

வேதங்கள் குறிப்பிடும் 'அத்துவிதம்'

(இரண்டல்லாத நிலை) என்ற சொல்லுக்குச்

சைவ சித்தாந்தம் தரும் விளக்கம் மிகவும் ஆழமானது. இறைவன் உயிர்களுடனும், உலகத்தோடும் கொண்டுள்ள உறவை இது மூன்று கோணங்களில் காணலாம்.

- **கலப்பினால் ஒன்றாதல்**

இறைவன் உயிர்களோடு பிரிக்க முடியாதபடி கலந்து நிற்பதால், அவன் உயிர்களோடு **ஒன்றாகவே** இருக்கிறான்.

- **பொருட்டன்மையால் வேறாதல்**:

  தன்மையின் அடிப்படையில் பார்த்தால் இறைவன் வேறு, உயிர் வேறு என்பதால் அவன் உயிர்களிலிருந்து **வேறாகவும்** தனித்து நிற்கிறான்.

- **உயிர்க்கு உயிராதல்**

  உயிர்களுக்குள்ளே இருந்து அவற்றை இயக்கும் ஆற்றலாக இருப்பதால், அவன் எப்போதும் உயிர்களுடன் உடனாய் (துணையாக) இருக்கிறான்.

இவ்வாறு இறைவன் உயிர்களோடு ஒன்றாகியும், வேறாகியும், உடனாகி நின்றும் இந்த உலகத்தைச்

செயல்படுத்துகிறான் என்பது சித்தாந்தம் தரும் தெளிவான விளக்கம் தருகின்றது.

சிவமாதல் என்னும் பேரின்ப நிலை

ஆன்மா இறைவனோடு இணையும்போது, அது தானாகவே தனித்து இருப்பதில்லை (ஒன்று), அதே சமயம் இறைவனில் இருந்து பிரிந்தும் இருப்பதில்லை (இரண்டு). தூய்மையான ஆன்மாக்கள் சிவபெருமானுடன் இரண்டறக் கலந்து, சிவத்தின் தன்மையையே பெற்று அடங்கிவிடுகின்றன. இந்த உன்னதமான வீடுபேற்று நிலையைத்தான் சைவ சித்தாந்தம் 'சிவமாதல்' என்று குறிப்பிடுகிறது.

இந்த தத்துவத்தை விளக்குவதற்குத் திருவாசகத்தில் ஒரு அழகான தொடர் உண்டு, **"நவமாய செஞ்சுடர் நல்குதலும் நாம் ஒழிந்து**

சிவமான வாபாடி". அதாவது, இறைவன் ஞான ஒளியை வழங்கும்போது, நமது 'முனைப்பு' (யான், எனது என்ற அகந்தை) அழிந்து, நாம் அவனாகவே மாறிவிடுகிறோம் என்பதை இது குறிக்கிறது.

இறைவனின் அருளால் கிடைக்கும் 'சிவஞானம்' இல்லாமல் எவராலும் மனத்தெளிவு பெற முடியாது என்பதை,

தெளிவறியாதார் சிவமாக மாட்டார்

16

என்று திருமூலரும் அறிவுறுத்துவார்.

இக்கருத்தை திருவாசகப் பாடலொன்றால் தெளிவாக அறியலாம்.

நிலநீர் நெருப்புயிர்

நீள்விசும்பு

நிலாப்பகலோன்

புலனாய ஐந்தனோ (டு)

எண்வகையாய்ப்

புணர்ந்துநின்றான்

உலகே ழெனத் திசை

பத்தெனத்தா

னொருவனுமே

பலவாகி நின்றவா

தோணோக்கம்

ஆடாமோ [17]

பிரபஞ்சப் பன்முகத்தன்மையும் 'பல' என்ற சொல்லின் பொருளும்

மாணிக்கவாசகர் தனது திருவாக்கின் மூலம் உலகியல் தோற்றங்களை 'பல' என்ற ஒற்றைச் சொல்லில் அடக்குகிறார். நாம் காணும் இந்தப் பிரபஞ்சம் என்பது வெறும் ஜடப்பொருட்களின்

தொகுப்பு அல்ல; அது அளவிட முடியாத உயிர் வேறுபாடுகளையும், பருப்பொருள் மாற்றங்களையும் கொண்டது. சைவ சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையில், ‘பல’ என்பது இறைவனால் படைக்கப்பட்ட, ஆனால் அவரிடமிருந்து வேறுபட்ட ஆன்மாக்களையும் உலகையும் குறிக்கிறது.

ஒரு மண்பாண்டம் உருவாவதற்கு அதற்கென ஒரு தனித்தன்மை இருப்பது போல, உலகில் உள்ள ஒவ்வொரு உயிருக்கும் தனித்தனி வினைகளும், குணங்களும் உண்டு. இந்தப் பன்முகத்தன்மையை அங்கீகரிப்பதன் மூலமே, அதனுள் மறைந்திருக்கும் ஒருமையை நாம் தேட முடியும் என்பதை மணிவாசகர் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

‘ஆகி’ - இறைவனின் அத்துவிதக் கலப்புத் தன்மை

உலகம் வேறு, இறைவன் வேறு என்ற பிரிவினை வாதத்தைத் தகர்ப்பது ‘ஆகி’ என்ற சொல். இறைவன் உலகைப் படைத்துவிட்டு எட்ட நின்று வேடிக்கை பார்ப்பவன் அல்ல; அவன் படைத்த ஒவ்வொரு பொருளோடும் ‘அத்துவிதமாய்’ கலந்து நிற்கிறான். ‘அத்துவிதம்’ என்பது இரண்டு நிலைகளைக் குறிக்கும், ஒன்று - இறைவன் உலகப் பொருட்களிலிருந்து முற்றிலும் வேறானவன், இரண்டு - அவன் அவற்றோடு பிரிக்க முடியாதபடி ஒன்றிக் கலந்திருப்பவன்.

இதனை ‘உயிரும் உடலும்’ போன்ற உறவு எனலாம். உடல் வேறு, உயிர் வேறு என்றாலும், உயிர் உடலில் கலந்திருக்கும்போது அவை ஒன்றாகவே செயல்படுகின்றன. அதுபோலவே,

இறைவன் இந்தப் ‘பல’வாகிய உயிர்களோடு கலந்து ‘தானே அதுவாகி’ நிற்கிறான். இந்தப் பிணைப்புதான் பிரபஞ்சத்தின் இயக்கத்திற்கு ஆதாரமாக அமைகிறது. இறைவன் இவ்வாறு கலந்து நிற்பதாலேயே, ஒவ்வொரு அணுவிலும் ஒரு ஒழுங்கும், இயக்கமும் சாத்தியமாகிறது.

எள்ளும் எண்ணெயும்: மறைபொருளாக விளங்கும் பேராற்றல்

இறைவனின் எங்கும் நிறைந்த நிலையை விளக்குவதற்கு மணிவாசகர் கையாளும் ‘எள்ளும் எண்ணெயும்’ என்ற உவமை மிக ஆழமானது. எள்ளை மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் ஒருவருக்கு அதில் எண்ணெய் இருப்பது புலப்படாது. ஆனால், அந்த எள்ளின் ஒவ்வொரு துகளிலும் எண்ணெய் நீக்கமற நிறைந்துள்ளது.

"எள்ளும் எண்ணெயும் போல்நின்ற எந்தை"[18]

- **மறைந்து நிற்கும் நிலை:** இறைவன் இந்த உலகத்தில் மிக நுட்பமாக மறைந்து நிற்கிறான். புறக்கண்களால் அவனைத் தேடுபவர்களுக்கு ஏமாற்றமே மிஞ்சும்.
- **பிரித்தறிய முடியாத தன்மை:** எள்ளிலிருந்து எண்ணெயைப் பிரிக்க முடியாதது போல, உலகப் பொருட்களிலிருந்து இறைவனைப் பிரிக்க முடியாது.
- **வெளிப்படும் விதம்:** எள்ளைப் பிழிந்து எண்ணெய் எடுப்பது போல, ஒருவன் தனது அகந்தையை அழித்து, பக்தியால் உள்ளத்தை உருக்கும்போது, அவனுக்குள் மறைந்திருக்கும் இறை ஒளி பிரகாசமாக வெளிப்படும்.

இந்த உவமையின் மூலம், இறைவன் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் மட்டும் தங்கியிருக்காமல், அகிலம் முழுவதையும் தனது இருப்பால் வியாபித்திருப்பதை நாம் உணரலாம்.

திசைகளைக் கடந்த வியாபகம்: மேலிலும் கீழிலும் நடுவிலும்

"நள்ளும் கீழுளும் மேலுளும் யாவுளும்"[19]

என்ற வரிகள் காலத்தையும் இடத்தையும் கடந்த இறைவனின் இருப்பைக் காட்டுகின்றன.

- **நள்ளும் (நடுவே)**

  இது நம்முடைய தற்போதைய வாழ்வியல் தளம். நாம் வாழும் பூமி, நம்மைச் சுற்றியுள்ள

உறவுகள் மற்றும் நம் அன்றாடச் செயல்பாடுகளின் மையமாக இறைவன் இருக்கிறான்.

- **கீழுளும் (கீழே)**

பாதாள உலகங்கள் அல்லது மிக நுட்பமான அணுக்களின் உட்பகுதி என ஆழமான அனைத்து இடங்களிலும் அவனது அருள் ஊடுருவியுள்ளது.

- **மேலுளும் (மேலே)**

மிக உயர்ந்த அண்டவெளிகள், தேவர்களாலும் எட்ட முடியாத ஞான நிலைகள் என உச்சகட்ட உயர்விலும் அவன் வீற்றிருக்கிறான்.

- **யாவுளும் (எல்லாவற்றிலும்)**

இது திசைகளைத் தாண்டிய முழுமையைக் குறிக்கிறது. திசை, காலம், தூரம் என்ற

எல்லைகளுக்கு அப்பாற்பட்டு, எதுவெல்லாம் இருக்கிறதோ, அவை அனைத்திலும் ‘அவன்’ இருக்கிறான்.

இவ்வாறு எங்கும் நிறைந்திருப்பவனை மணிவாசகர் "எந்தையே" என்று அழைக்கிறார். இதன் மூலம், எட்டாத உயரத்தில் இருக்கும் அந்த மகாசக்தி, ஒரு பக்தனுக்கு மிக நெருக்கமான தந்தை போன்றவன் என்ற உறவுமுறை இங்கே நிலைநாட்டப்படுகிறது.

அட்டமூர்த்தத் தத்துவத்தின் வெளிப்பாடு

இறைவனை ‘அட்டமூர்த்தியாக’ (எட்டு உருவம் கொண்டவன்) சித்தரிக்கின்றன. நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் ஆகிய ஐம்பூதங்களும்,

சூரியன், சந்திரன் ஆகிய இரு சுடர்களும், எட்டாவதாக ஆன்மாவும் இறைவனின் திருமேனிகளே.

- வெளியே நாம் பார்க்கும் பஞ்சபூதங்கள் இறைவனின் உடல் என்றால், நமக்குள் இருக்கும் ஆன்மாவும் அவனது ஒரு அங்கமே.
- சூரிய சந்திரர்கள் ஒளியைத் தருவது போல, இறைவன் நமக்கு அறிவையும் உணர்வையும் வழங்குகிறான்.
- எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, ஆன்மாவாக இறைவன் நமக்குள் இருப்பதால்தான், நாம் உணர்வுள்ளவர்களாகவும், செயல்படும் திறன் கொண்டவர்களாகவும் இருக்கிறோம்.

இந்தத் தத்துவம், "அனைத்துயிரும் இறைவனே" என்ற உயரிய சமத்துவத்தை நமக்குப் போதிக்கிறது. ஒருவன் தன்னைத் தானே உணர்ந்துவிட்டால், அவன் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் உணர்ந்தவன் ஆகிறான்.

நின்றவாறு: மாறாத ஆதார நிலை

"நின்றான்" என்ற சொல்லுக்குச் சைவ நெறியில் ஒரு சிறப்பான பொருள் உண்டு. உலகம் தோன்றி, வளர்ந்து, இறுதியில் அழிகிறது. இவை அனைத்தும் மாற்றத்திற்கு உட்பட்டவை. ஆனால், இந்த மாற்றங்கள் எதற்கும் உட்படாமல், ஒரு அசைவற்ற ஆதாரமாக இறைவன் நிலைத்து நிற்கிறான். அவன் இந்தப் பிரபஞ்சக் கூத்துக்களை நடத்திக்

கொண்டிருந்தாலும், அவற்றால் பாதிக்கப்படாமல் எப்போதும் 'நின்றவாறு' இருக்கிறான்.

எள்ளில் எண்ணெய் இருப்பது எப்படி ஒரு இயற்கையான உண்மையோ, அதுபோலவே இந்த உலகத்தில் இறைவன் கலந்து நிற்பது ஒரு நித்தியமான உண்மை. இந்தப் புரிதல் ஒருவனுக்கு ஏற்படும்போது, அவன் உலகப் பொருட்களின் மீதுள்ள பற்றை விடுத்து, அவற்றின் உள்ளே இருக்கும் இறைவனைப் பற்றத் தொடங்குகிறான். இதுவே மணிவாசகர் காட்டும் முக்தி மார்க்கத்தின் அடிப்படையாகும்.

அஞ்செழுத்தின் பெருமை

திருவாசகம் முழுதும் ஓதி உளம் கொண்டவர்கட்கு அஃது ஐந்தெழுத்துப் பெருமை கூற எழுந்த நூல் என்பதை நன்கு தெளிவர்.நூல்

தொடங்கும் பொழுதே 'நமச்சிவாய வாழ்க' (சிவபுராணம்) என்று தொடங்குகின்றது.

போற்றியோ நமச்சி வாய

புயங்களே மயங்கு கின்றேன்

போற்றியோ நமச்சி வாய

புகலிடம் பிறிதொன் றில்லை

போற்றியோ நமச்சி வாய

புறமெனப் போக்கல் கண்டாய்

போற்றியோ நமச்சி வாய

சயசய போற்றி போற்றி

'போற்றி என்னும் செந்தமிழ்த் திருமறைக்குக் 'காத்தருள்க' 'வணக்கம்' என்ற இரு பொருளும் பொருந்துமிடம் நோக்கிக் கொள்ளப்படும். ஈண்டு

இத்திருப்பாடல் ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை விளக்குகின்றது.

எண்ணி லேன்திரு நாமவஞ்

செழுத்துமென் ஏழைமை யதனாலே

என்றும்,

இப்பி றப்பினில் இணைமலர் கொய்துநான்

இயல்பொடஞ் செழுத்தோதித்

தப்பி லாதுபொற் கழல்களுக் கிடாதுநான்

என்பவற்றால் தாம் அறியாமையினால் ஐந்தெழுத்து ஓதாமைக்கு இரங்குகின்றார். (ஒருவகையில் இது நைச்சியாறு சந்தானம்)

“நானேயோ தவஞ்செய்தேன்

சிவாயநமஎனப் பெற்றேன்”

என் அநுபவ முதிர்ச்சிக்கண் சூக்கும பஞ்சாக்கரத்தை வியக்கின்றார். இன்னும் இந்நூல் ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை மறைவாகவும் சொல்லி நம்மை உய்யவைக்கின்றது.

உடையாள் உன்றன் நடுவிருக்கும்

உடையாள் நடுவுள் நீஇருத்தி

அடியேன் நடுவுள் இருவீரும்

இருப்ப தானால் அடியேனுன்

அடியார் நடுவுள் இருக்கும்அரு

ளைப்புரி யாய்பொன்

னம்பலத்தெம்

முடியா முதலே யென்கருத்து

முடியும் வண்ணம்

முன்னின்றே

என்ற திருப்பாடலில் 'சிவயசிவ' என ஆன்ம எழுத்தை இருமருங்கும் சிவசக்திகள் பாதுகாத்து நிற்க இருக்கும் 'முக்தி பஞ்சாக்கரம்' மொழியப்படுகின்றது. [20]

மாணிக்கவாசகரின் சிவநெறித் தத்துவச் சாரம்

ஐந்து சபைகளும் இறைவனின் திருநடனமும்

சிவபெருமான் ஆடல்வல்லானாக (நடராஜராக) ஐந்து முக்கிய இடங்களில் தனது திருநடனத்தைப் புரிகிறார்.

இவை **'ஐந்து சபைகள்'** என்று போற்றப்படுகின்றன:

- **திருவாலங்காடு** - இரத்தினச் சபை: இறைவன் தனது மாபெரும் ஊர்த்துவத் தாண்டவத்தைப் புரியும் இடம்.
- **சிதம்பரம்** - கனகச் சபை: இது 'பொன்னம்பலம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது, இங்குதான் ஆனந்தத் தாண்டவம் நிகழ்கிறது.
- **மதுரை** - வெள்ளிச் சபை: பாண்டிய மன்னனின் வேண்டுதலுக்காக இறைவன் கால் மாற்றி ஆடிய 'வெள்ளியம்பலம்' இது.
- **திருநெல்வேலி** - தாமிரச் சபை: தாமிரபரணி ஆற்றங்கரையில் அமைந்துள்ள அழகிய தாமிரச் சபை.

- **திருக்குற்றாலம் -** *சித்திரச் சபை: ஓவிய வடிவில் இறைவன் நடனமாடும் எழில்மிகு சபை.*

'சிவசிவ' மந்திரமும் ஆத்ம தத்துவமும்

திருவாசகத்தின் இதயம் போன்ற மந்திரமாக 'சிவசிவ' என்பது கருதப்படுகிறது. சைவ சித்தாந்தப்படி, 'ய' என்ற எழுத்து உயிரைக் (ஆத்மா) குறிக்கும். இந்த உயிர், ஒருபுறம் சிவனும் மறுபுறம் சக்தியும் அமைய, அவர்களுக்கு இடையில் பாதுகாப்பாகப் பொருந்தி நிற்பதை இது குறிக்கிறது. இதனை ஒரு "இருதலை மாணிக்கம்" (இரண்டு பக்கமும் ஒளிவீசும் ரத்தினம்) என்று பெரியோர்கள் விளக்குகின்றனர். ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத அந்தப் பரம்பொருள், நம் ஒவ்வொருவர்

உள்ளத்திலும் ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தின் (சிவாயநம) பொருளாகவே உறைகிறான். இதனை உணர்வதே மெய்யறிவாகும்.

அடியவர்களின் அடையாளமும் அக வழிபாடும்

உண்மையான சிவபக்தர்கள் தங்களின் தூய்மைக்கும் பக்திக்கும் அடையாளமாகத் **திருநீறு (விபூதி)** மற்றும் ருத்ராட்சம் ஆகியவற்றை அணிகிறார்கள். இவை வெறும் புற அடையாளங்கள் மட்டுமல்ல, சிதறும் மனதை ஒருநிலைப்படுத்தி இறை உணர்வோடு இணைக்கும் கருவிகளாகும். இறைவனும் இறைவியும் (சிவனும் சக்தியும்) பிரிக்க முடியாதவர்கள்; அவர்கள் உலகெங்கும் நிறைந்திருப்பது போல, அடியவர்களின் மனதிலும் ஒன்றாகவே எழுந்தருளுகிறார்கள். "அடியேன்

மனத்து இருவரும் எழுந்தருளுவது" என்ற வரிகள், நம் இதயமே இறைவன் உறையும் உண்மையான ஆலயம் என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறு புற அடையாளங்களும் அக வழிபாடும் இணையும் போது ஒருவன் முழுமையான சிவநெறியைப் பெறுகிறான.

சிவமாதல்

சிவபெருமானின் பேரருளால், உயிர்கள் தங்களைச் சூழ்ந்துள்ள அறியாமை மற்றும் மாயையிலிருந்து மெல்ல மெல்ல விடுபடுகின்றன. இதன் மூலம் அந்த உயிர்களுக்கு உண்மையான அறிவு உண்டாகின்றது.

இந்த மாற்றத்திற்குப் பிறகு, உயிர்கள் தங்களுக்குத் துணையாக நின்று அருள்புரியும் அந்த சிவப்பரம்பொருளைச் சென்றடைகின்றன.

இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்து, அவனது அருளிலேயே ஒன்றிப்போகின்றன.

இத்தகைய நிலையில் உள்ளவர்கள்

- உலகப் பொருட்கள் மீதான ஆசையைத் துறக்கிறார்கள்.
- சுற்றம், நட்பு மற்றும் தனது உடல் மீதான பற்றைக் கைவிடுகிறார்கள்.
- தங்களது சிந்தை முழுவதையும் இறை உணர்விலேயே நிலைநிறுத்துகிறார்கள்.

தாம் என்ற உணர்வை மறந்து, சிவனே தானாக (சிவமாகவே) மாறி நிற்கும்

இந்த உன்னத நிலையைத்தான் மாணிக்கவாசகர் 'சிவமாதல்' என்று குறிப்பிடுகிறார்.

சித்தமலம் அறுவித்துச்

சிவமாக்கி எனையாண்ட

அத்தன் [21]

என்ற அச்சோ பதிகப் பாடற் பகுதியாலும்,

சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச்

சிவமாக்கி எனையாண்ட

அந்தமிலா ஆனந்தம் [22]

என்ற 'கண்டபத்துப்' பாடற் பகுதியாலும் இதனை அறி யலாம். "சிவமாதல் என்றது, ஆன்மா தற்போதமாய் நிற்பதும் செய்யாமல் தானென்கின்ற முதல் கெடுவதும்

செய்யாமல் தற்போதம் கெட்டு அந்தச் சிவத்தோடு கூடி இரண்டற நின்று (அத்துவிதமாய்) அநுபவித்தது என அறிக" என்பர் மதுரைச் சிவப்பிரகாசர்.

சியமாதல்: ஒரு புரிதல்

ஆன்மா எவ்வாறு இறைவனுடன் கலக்கிறது என்பதை மிக அழகாக விளக்குகிறது. அதன் சாராம்சம்,

- **பாலும் நீரும் உவமை**

  ஒரு பாத்திரத்தில் இருக்கும் பாலில் நீரை ஊற்றினால், அந்த நீர் பாலோடு பிரிக்க முடியாதபடி கலந்துவிடுகிறது. நீர் அங்கே அழிந்து போவதில்லை, ஆனால் பாலின் நிறத்தையும் சுவையையும் பெற்று பாலாகவே மாறிவிடுகிறது.

- **ஆன்மாவின் மாற்றம்**

  அதுபோலவே, ஆன்மா தன்னிடம் உள்ள ஆணவம், கன்மம், மாயை போன்ற அழுக்குகளை (மலம்) நீக்கித் தூய்மையடையும்

போது, சிவத்துடன் (இறைவனுடன்) கலக்கிறது.

- **தனித்தன்மை**

இந்த நிலையில் ஆன்மா முற்றிலும் அழிந்து போவதில்லை. அதே சமயம் இறைவனிடமிருந்து பிரிந்து தனித்தும் இருப்பதில்லை. இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்து, இறைத் தன்மையைப் பெற்றுவிடுகிறது.

- **சிவமாதல்**

ஆன்மா தன் முனைப்பை (சுயத்தை) இழந்து, சிவத்தோடு ஒன்றாகக் கலக்கும் இந்த உன்னத நிலையைத்தான் சித்தாந்த நூல்கள் 'சிவமாதல்' என்கின்றன.

- **திருவடி சேர்தல்**

இறைவனின் திருவடியைச் சேருவது என்பது, அவனது பேரருளில் (திருவருளில்) முழுமையாகத் திளைப்பதாகும். திருமூலர் காலம் தொட்டே இந்த உண்மை சித்தாந்த மரபில் வலியுறுத்தப்பட்டு வருகிறது.

இவ்வுண்மை,

ஒன்றும் இரண்டும் இலதுமாய் ஒன்றாக
நின்று சமய நிராகாரம் நீங்கியே
நின்று பராபரை நேயத்தைப் பாதத்தால்
சென்று சிவமாதல் சித்தாந்த சித்தியே (1437)

என்ற திருமூலர் மொழியால் தெளிவாகும்.

ஆன்மா சிவத்தோடு இரண்டறக் கலக்கும் நிலை

சைவ சித்தாந்தத்தின் மிக உயரிய தத்துவமாக விளங்குவது 'அத்துவிதம்' எனப்படும் இரண்டற்ற நிலையாகும். மாணிக்கவாசகர் பெருமான் உணர்த்தும் இந்தப் பத்தியின் சாரம், ஒரு பக்குவம் அடைந்த ஆன்மா எவ்வாறு இறைவனுடன் (சிவத்துடன்) ஒன்றிணைகிறது என்பதை மிக அழகாக விளக்குகிறது.

பொதுவாக உலகில் இரு பொருள்கள் ஒன்றோடு ஒன்று சேரும்போது, அவை தனித்தனியாகத் தெரிய வாய்ப்புண்டு. ஆனால், ஆன்மீகத்தின் உச்ச நிலையில் ஆன்மா இறைவனை அடையும்போது, அங்கு 'நான்' என்ற முனைப்பும், 'இறைவன்' என்ற பிரிப்பும் மறைந்துவிடுகிறது. இதனைத்தான் "கூடிப்பிரிவற்று இரண்டற நிற்கும்" என்ற வரி

உணர்த்துகிறது. அதாவது, ஒருமுறை இறைவனுடன் கலந்த ஆன்மா, மீண்டும் அவரிடமிருந்து பிரிந்து தனித்து இயங்காது.

இந்த நிலையை விளக்கும்போது, 'பாலில் கலந்த நீர்' அல்லது 'நெருப்பில் இட்ட இரும்பு' போன்ற உதாரணங்களைக் கூறலாம். நீர் பாலோடு சேரும்போது தன் நிறத்தையும் சுவையையும் இழந்து பாலாகவே மாறிவிடுகிறது. அதுபோலவே, ஆன்மாவானது தனது ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மலங்களை நீக்கிவிட்டு, சிவத்தின் பேரொளியில் சங்கமிக்கும்போது அது 'சிவமே' ஆகிவிடுகிறது.

இங்கு ஆன்மா அழிந்து போவதில்லை, மாறாக அதன் தனித்தன்மை சிவத்தின் பெருங்கருணையில்

கரைந்து போகிறது. "இங்ஙனம் ஆன்மா அந்தச் சிவத்தோடும் கூடிச் சிவமாய் நிற்கும்" என்பது, ஆன்மா சிவத்தின் குணங்களையே பெற்று, பேரின்ப நிலையில் திளைப்பதைக் குறிக்கிறது. சுருக்கமாகச் சொன்னால், இது ஒரு உன்னதமான கலப்பு நிலை; இங்கு காண்பவன், காணப்படுபவன் என்ற வேறுபாடு மறைந்து எல்லாம் சிவமயமாகவே காட்சியளிக்கும் உன்னத நிலையை மாணிக்கவாசகர் இந்தப் பகுதியில் ஆழமாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

அவமாய தேவர் அவகதியில் அழுந்தாமே

பவமாயங் காத்தென்னை யாண்டுகொண்ட பரஞ்சோதி

நவமாய செஞ்சுடர் நல்குதலும்

நாமொழிந்து

சிவமான வாபாடித் தெள்ளேணம்

கொட்டாமோ[24]

என்ற திருத்தெள்ளேணம் திருப்பாடல் மூலம் அறியலாம்.

பிறவியும் வினையும்

தேவர்கள் மற்றும் மனிதர்களின் பிறப்பு என்பது அவர்கள் செய்த நல்வினை மற்றும் தீவினைப் பயன்களின் விளைவாகும். இந்தப் பிறவிச் சுழற்சி வினைகள் தீரும் வரை தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

மலங்களின் பிணைப்பு

ஆன்மா எப்போதும் ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மும்மலங்களால் பிணைக்கப்பட்டுள்ளது. "நான்", "எனது" என்ற அகந்தை இருக்கும் வரை ஆன்மாவால் உண்மையான விடுதலையை அடைய முடியாது. இந்த அகந்தை நீங்கும்போதுதான் அழியாத பேரின்பம் கிடைக்கும்.

சிவமாதல்

'சிவமாதல்' என்பது ஆன்மா அழிந்து போவதோ அல்லது கடவுளாக மாறிவிடுவதோ அல்ல. மாறாக, ஆன்மா தனது பழைய பாசக் குணங்களை நீக்கிவிட்டு, சிவத்தின் நற்குணங்களைப் பெறுவதாகும். நெருப்பில் கிடக்கும் இரும்புத் துண்டு எப்படி அந்த நெருப்பின் வெப்பத்தையும் ஒளியையும் பெற்றுத் தானும் நெருப்பைப்

போலவே மாறுகிறதோ, அதுபோலவே ஆன்மாவும் சிவத்தோடு ஒன்றிவிடும் தன்மையைப் பெறும்.

திருவடி நிழல்

வெயிலில் நடக்கும்போது ஒருவனுடைய நிழல் தனித்துத் தெரியும். ஆனால், அவன் ஒரு மரத்தின் நிழலில் ஒதுங்கும்போது, அவனது தனி நிழல் மறைந்து மரத்தின் நிழலோடு ஒன்றிவிடும். அதுபோலவே, இறைவனின் அருளில் அடங்கிய ஆன்மா, இனி தனித்து இயங்காமல் சிவத்தோடு ஒன்றி நின்று ‘சிவம்’ ஆகவே விளங்கும்.

மாணிக்கவாசகர் காட்டும் வழி

இந்த உன்னத நிலையைத்தான் மாணிக்கவாசகர் ‘சிவமாம் பெருவாழ்வு’ என்று குறிப்பிடுகிறார். சிவஞான போதமும் இதையே விளக்குகிறது. இறைவனையே கதியாகக் கொண்டு, அவனது அருளால் அனைத்தையும் பார்ப்பவர் சிவத்தின் தன்மையை அடைந்து, எக்காலமும் மாறாத பேரின்பத்தை அனுபவிப்பார்.

சிவானுபவம்

மாணிக்கவாசகரின் சிவநெறிக் கொள்கையும் இறை அனுபவமும்

மாணிக்கவாசகர் பெருமான், இறைவனுடைய அருட்கடலில் மூழ்கித் திளைத்தவர். அவர் பெற்ற அந்தப் பேரின்ப அனுபவத்தைத் தனது பாடல்கள் வாயிலாக நமக்குப் புலப்படுத்துகிறார். குறிப்பாக,

'கோயில் திருப்பதிகத்தில்' அவர் இறைவனைத் தனக்குள்ளே எழுகின்ற **'ஞாயிறு' (சூரியன்)** என உருவகப்படுத்துகிறார்.

ஒளியும் இருளும்

சூரியன் உதிக்கும்போது உலகத்திலுள்ள இருள் மறைந்து போவது போல, இறைவனுடைய அருள் ஒருவருடைய உள்ளத்தில் உதயமாகும் போது, அங்குள்ள அறியாமை எனும் இருள் முற்றிலுமாக விலகிவிடுகிறது. இறைவன் நம் உள்ளத்தில் எழும் ஒளியாக விளங்குகிறான். அந்த ஒளியானது வெறும் வெளிச்சம் மட்டுமல்ல, அது நம் மனதிலுள்ள 'யான்', 'எனது' என்ற அகங்காரத்தையும் மமகாரத்தையும் சுட்டெரிக்கும் பேரொளியாகும்.

அத்துவித நிலை

ஆன்மாவானது இறைவனோடு இரண்டறக் கலக்கும் நிலையை மணிவாசகர் விளக்குகிறார். ஒரு விளக்கு ஏற்றியிருக்கும் போது, அதன் முன்னே சூரியன் உதித்தால் அந்த விளக்கின் ஒளி சூரிய ஒளியோடு கலந்து அடங்கிவிடும். அதுபோல, இறைவனின் பேரொளி ஆன்மாவில் படரும்போது, ஆன்மாவின் தனிப்பட்ட அறிவும் செயலும் இறை அறிவிலே ஒடுங்கிவிடுகின்றன. இதுவே 'சிவானுபவம்' எனப்படும் முக்தி நிலை. இந்த நிலையில் 'தான்' என்ற எண்ணமே மறைந்து, இறைவனே தானாகத் திகழும் நிலை ஏற்படுகிறது.

பஞ்சாக்கரத்தின் சிறப்பு

சைவ சித்தாந்தத்தின் சாரமான 'திருவைந்தெழுத்து' (பஞ்சாக்கரம்) குறித்த நுட்பமான விளக்கத்தையும் இங்கு காணலாம். உலகப் பற்றுகளில் உழன்று கொண்டிருக்கும் ஆன்மா, இறைவனின் அருளைப் பெற்றவுடன் மாயா காரியங்களிலிருந்து விடுபடுகிறது. சிவனருள் ஆன்மாவை ஆட்கொள்ளும் போது, அது தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த இருளை (மலம்) நீக்கிவிட்டு, சிவபெருமானின் திருவடி நிழலில் நிலையாகத் தங்குகிறது.

இறைவனின் கருணை

இறைவன் எங்கும் நிறைந்தவன்; எல்லாவற்றையும் கடந்தவன். ஆயினும், அவன் ஒரு தாயைப் போன்ற கருணையோடு ஆன்மாக்களின் பக்குவம் அறிந்து நேரில் வந்து ஆட்கொள்கிறான்.

அடியார்களுக்குத் தில்லைக் கூத்தனாக, தென்பாண்டி நாட்டானாகத் தன்னை வெளிப்படுத்தி, அவர்களின் பிறவிப் பிணியை அறுக்கிறான். மணிவாசகர் பெற்ற இந்த அனுபவம் என்பது, வெறும் சொல் அல்ல; அது அனுபவித்து உணர வேண்டிய ஒரு பேரின்ப நிலையாகும்.

இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத் (து)

எழுகின்ற ஞாயிறே போன்று

நின்றநின் தன்மை நினைப்பற நினைந்தேன்

நீயலால் பிறிதுமற் றின்மை

சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்தொன்றாம்

திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே

ஒன்றும்நீ யல்லை அன்றியொன் றில்லை

யாருன்னை அறியகிற் பாரே

25

அருட்கடலில் ஆன்மாவின் திளைப்பு

இறைவனின் திருவருள் என்பது எல்லையற்ற ஒரு பெருங்கடல் போன்றது. அந்த அருட்கடலில் ஒரு ஆன்மா தன்னை முழுமையாக ஆழ்த்திக் கொள்ளும்போது, அதற்குப் புறத்தே உள்ள உலகத்தைப் பற்றிய எந்தவொரு உணர்வும் மிஞ்சுவதில்லை. பொதுவாக, நமது ஐம்புலன்களும் வெளி உலகப் பொருட்களை நோக்கியே பாய்ந்து கொண்டிருக்கும். ஆனால், திருவருள் கிட்டும்

போது, அந்தப் புலன்கள் உள்நோக்கித் திரும்புகின்றன.

புறப்பொருட்கள் தரும் சிற்றின்பங்கள் யாவும் பேரின்பத்தின் முன் பொருளற்றதாகி விடுகின்றன. ஒருவன் ஒளியுள்ள ஒரு பொருளை உற்றுப் பார்க்கும்போது, மற்ற நிழல்கள் எவ்வாறு மறைந்து போகிறதோ, அதுபோல இறைவனின் பேரொளியைக் கண்ட ஆன்மாவுக்கு இந்த உலகம் ஒரு கனவு போலத் தோன்றி மறைகிறது. புறத்தே உள்ள காட்சிகள், ஓசைகள் மற்றும் உலகியல் தேவைகள் யாவும் அந்தப் பெரும் அமைதியில் கரைந்து போகின்றன.

உடற்பற்றும் கருவிகளின் ஒடுக்கமும்

ஆன்மா இந்த உலகத்தை அனுபவிக்க உடல், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் ஆகிய கருவிகளைப் (தத்துவங்களைப்) பயன்படுத்துகிறது. சாதாரண நிலையில், "நான் இந்த உடல்" என்றும், "என் மனம் நினைக்கிறது" என்றும் ஆன்மா தன்னை இந்தக் கருவிகளோடு பிணைத்துக் கொள்கிறது. ஆனால், மணிவாசகரின் சிவநெறிக் கொள்கையின்படி, இறை அனுபவம் மேலோங்கும்போது இந்தக் கருவிகள் அனைத்தும் செயலற்று ஒடுங்குகின்றன.

மனம் எதைப் பற்றியும் சிந்திக்கத் திறனற்றுப் போகிறது; புத்தி எதையும் பகுத்துப் பார்க்க முற்படுவதில்லை. உடலின் தேவைகளான பசி, தூக்கம் அல்லது உடல் சார்ந்த உணர்வுகள் ஆன்மாவைப் பாதிப்பதில்லை. இந்தக் கருவிகள்

அனைத்தும் இறைவனின் இயக்கத்திற்கு ஆட்பட்டு விடுவதால், ஆன்மா தனது தனிப்பட்ட இருப்பை மறந்து விடுகிறது. கருவிகள் ஒடுங்கும் போது, ஆன்மா தனது உண்மையான சொரூபத்தை உணர்கிறது. இதுவே 'உடலெனும் சிறையிலிருந்து' ஆன்மா விடுதலை பெறும் தொடக்க நிலையாகும்.

தன்னுணர்வு அழிதலும் மெய்ப்பொருள் உணர்தலும்

"நான்" என்ற தன்னுணர்வு தான் ஆன்மாவுக்கும் இறைவனுக்கும் இடையே உள்ள மிகப்பெரிய தடை. "நான் ஒரு தனி உயிரி", "நான் ஒரு பொருள்" என்று ஆன்மா தன்னைத் தனித்து எண்ணுவது அறியாமையின் விளைவாகும். மணிவாசகர் காட்டும் நெறியில், இறைவனின் அருட் பிரகாசம்

ஆன்மாவில் நுழையும்போது, இந்த 'நான்' என்ற எண்ணம் மெல்ல மெல்லத் தேயத் தொடங்குகிறது.

இருள் விலகும் போது ஒளி எப்படித் தானாகப் பரவுகிறதோ, அதுபோல 'முனைப்பு' அழியும் போது அங்கே இறைவனே எஞ்சி நிற்கிறான். ஆன்மா தன்னை ஒரு தனிப்பொருளாக எண்ணுவதை நிறுத்திவிட்டு, இறைவனின் ஒரு சிறு துளியாகவோ அல்லது அவனது அருளாலேயே இயங்கும் கருவியாகவோ தன்னை உணர்கிறது. இந்தத் தன்னுணர்வு அழிதல் என்பது ஆன்மீகப் பயணத்தின் மிக உன்னதமான நிலையாகும். இங்கு 'யான்' 'எனது' என்னும் செருக்குகள் அற்றுப்போய், எல்லாம் அவனது செயல் என்ற சரணாகதி நிலை உண்டாகிறது.

மும்மல நீக்கமும் முக்தி நிலையும்

ஆன்மாவைப் பிணித்துள்ள ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மூன்று அழுக்குகளே (மலங்களே) அதனை உலகத்தோடு கட்டிப் போட்டுள்ளன.

- ஆணவம்: ஆன்மாவைத் தற்பெருமை கொள்ளச் செய்து மறைக்கிறது.
- மாயை: நிலையற்ற உலகை நிலையானது எனக் காட்டுகிறது.
- கன்மம்: வினைகளை உண்டாக்கிப் பிறவிச் சுழலில் தள்ளுகிறது.

இறைவனின் கருணை ஒருவன் மீது பொழியும் போது, இந்த மும்மலங்களின் பிணிப்பு அறுபடுகிறது.

சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு கைதி விடுதலை பெறுவது போல, ஆன்மா இந்தத் தளைகளிலிருந்து விடுபடுகிறது. இந்தத் தளைகள்

நீங்கிய மாத்திரத்திலேயே, அவற்றுடன் ஒட்டியிருந்த உலகியல் உணர்வுகளும், ஆசைகளும், அறியாமையும் அணு அணுவாகத் தேய்ந்து மறைந்து போகின்றன. இது ஏதோ ஒரு நொடியில் நடப்பதல்ல, மாறாகத் திருவருளில் தோய்ந்து நிற்க நிற்க, இந்த மாற்றங்கள் மிக நுணுக்கமாக நிகழ்ந்து ஆன்மாவைத் தூய்மைப்படுத்துகின்றன.

அக இருள் நீங்கிப் பேரொளி பெறுதல்

இறுதியாக, அனைத்து உலகியல் உணர்வுகளும் மறைந்து போவதென்பது ஒரு 'இழப்பு' அல்ல; அது 'பேரின்பத்தைப் பெறுவதற்கான வழி'. உலகியல் அறிவும் உணர்வும்

எப்போது தேய்ந்து ஒழிகிறதோ, அப்போதுதான் இறைவனின் உண்மையான அறிவு (சிவம்) அங்கே வெளிப்படும்.

ஒரு பாத்திரத்தில் உள்ள அழுக்கு நீர் வெளியேறினால் ஒழிய, அதில் தெளிந்த நீரை நிரப்ப முடியாது. அதுபோல, உலகப் பற்றுக்களும், தன்னுணர்வும் ஆன்மாவை விட்டு அகலும் போதுதான், அந்த இடத்தில் இறைவனின் பேரருள் வந்து நிறைகிறது. இத்தகைய உன்னத நிலையை எய்தியவர்கள், உலகில் வாழ்ந்தாலும் உலகத்தோடு ஒட்டாமல், தாமரை இலைத் தண்ணீர் போல இறைச் சிந்தனையிலேயே திளைத்திருப்பார்கள். இதுவே மணிவாசகர் காட்டும் சிவநெறியின் சாரமான 'அருள் நிலை' என்பதை அறியலாம்.

வான்கெட்டு மாருதம்

மாய்ந்தழநீர்

மண்கெடினும்

தான்கெட்ட லின்றிச்

சலிப்படையாத்

தன்மையனுக் (கு)

ஊன்கெட்டு

உயிர்கெட்டு

உணர்வுகெட்(டு)

என் உள்ளமும்போய்

நான்கெட்ட வாபாடித்

தெள்ளேணம்

கொட்டாமோ [26]

என்ற திருப்பாடலில் அடிகள் விளக்கியுள்ளார். இக் கருத்தினைத் திருமூலரும் தெளிவாக்கியுள்ளார்."

இந் நிலையைத் திருவதிகை மனவாசகம் கடந்தாரும்,

முத்திதனின் மூன்று முதலும் ஒழியக்கேள்

சுத்தவது போகத்தைத் துய்த்தலணு – மெத்தவே

இன்பம் கொடுத்தலிறை யித்தைவிளைவித்தல்மலம்

அன்புடனே கண்டுகொ ளப்பா

27

உயிரின் சார்புத் தன்மையும் உலகியல் அறிவும்

சைவ சித்தாந்தத்தின்படி உயிர் (ஆன்மா) என்பது தனித்து இயங்கும் ஆற்றல் கொண்டதல்ல. அது எதனைச் சார்கிறதோ அதன் தன்மையைப்

பெற்றுவிடும். இதனை விளக்குவதற்குத் தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவர் ஒரு சிறந்த உவமையைக் கையாள்கிறார்.

"நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந் தற்றாகும் மாந்தர்க்கு

இனத்தியல்ப தாகும் அறிவு" [28]

(திருக்குறள் 452)

வானிலிருந்து விழும் மழைநீர் நிறமோ, சுவையோ அற்றது. ஆனால், அது எந்த நிலத்தில் விழுகிறதோ, அந்த நிலத்தின் பண்புகளைப் பெற்றுவிடுகிறது. செம்மண்ணில் விழுந்தால் சிவப்பாகவும், உவர் நிலத்தில் விழுந்தால் உவர்ப்பாகவும் மாறுகிறது. அதேபோல, உயிரும் தான் சேரும் இனத்திற்கு ஏற்ப அறிவைப் பெறுகிறது.

உலகியல் ஆசைகளாகிய 'பாசத்தோடு' சேரும்போது அது சிற்றறிவு பெற்று, உலகப் பொருட்களையே உண்மை என நம்புகிறது. ஆனால், அதுவே 'பதி' ஆகிய இறைவனைச் சார்ந்து நிற்கும் போது, தனது அறியாமை நீங்கிப் பேரறிவைப் பெறுகிறது. பளிங்குக்கல் தனக்கு அருகில் இருக்கும் பொருளின் நிறத்தைப் பிரதிபலிப்பதைப் போல, உயிர் எதனைச் சார்கிறதோ அதன் வண்ணமாகவே ஆகிவிடுகிறது என்பது இதிலுள்ள நுட்பமான கருத்தாகும்.

தோற்ற மாற்றமும் சிவஞானப் பார்வையும்

நமது பார்வையின் தெளிவைப் பொறுத்தே உண்மையான பொருள் புலப்படும். இதனைத்

திருமூலர் தனது திருமந்திரத்தில் மிக எளிமையான ஒரு உதாரணம் மூலம் விளக்குகிறார்:

"மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை

மரத்தின் மறைந்தது மாமத யானை

பரத்தை மறைத்தது பார்முதல் பூதம்

பரத்தின் மறைந்தது பார்முதல் பூதம்" [29]

ஒரு மர யானையைப் பார்க்கும் சிறுவன், அதனை யானை என்று மட்டும் கருதி மகிழ்கிறான். அவனுக்கு அது 'மரம்' என்பது தெரிவதில்லை. ஆனால், ஒரு தச்சனுக்கு அது 'மரம்' என்பது மட்டுமே தெரியும்; யானை என்ற உருவம் அங்கே மறைந்து விடுகிறது. இதனைப் போலவே,

ஐம்பூதங்களால் ஆன இந்த உலகைப் பார்த்து இதுவே நிரந்தரம் என மயங்குபவர்களுக்கு, அதன் பின்னே இருக்கும் 'பரம்' எனப்படும் இறைநிலை தெரிவதில்லை. ஆனால், ஞானம் பெற்றவர்களுக்கு இவ்வுலகப் பொருட்கள் யாவும் இறைவனின் வடிவமாகவே தெரிவதால், அவர்களுக்கு உலகம் மறைந்து இறைவனே எங்கும் காட்சி தருகிறான்.

தற்போதம் அழிதலும் சரணாகதி நிலையும்

இறைவனை அடைவதற்குத் தடையாக இருப்பது 'யான்', 'எனது' என்ற அகந்தை (ஆணவம்). இந்தத் தற்போதம் அழியும் இடத்தில்தான் இறைவனின் அருள் வெளிப்படுகிறது. அப்பர் பெருமான் தனது தேவாரத்தில் ஒரு ஆன்மாவின் பரிணாம

வளர்ச்சியை ஒரு தலைவியின் நிலைக்கு ஒப்பிடுகிறார்:

"தன்னை மறந்தாள் தன்னாமம் கேட்டாள்...

தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே"[30]

இங்கு 'தன்னை மறத்தல்' என்பது தனது சுயநலத்தையும், அடையாளத்தையும், அகந்தையையும் ஒழிப்பதாகும். இறைவனின் புகழைக் கேட்ட ஒரு ஆன்மா, மெல்ல மெல்ல உலகியல் அடையாளங்களை இழந்து, இறுதியில் தனது தலைவனான இறைவனின் திருவடிகளில் தன்னை முழுமையாக ஒப்படைக்கிறது.

மாணிக்கவாசகர் இதனை இன்னும் ஆழமாகப் பாடுகிறார்:

"ஊன் கெட்டும் உயிர் கெட்டும் உணர்வு கெட்டும்
உள்ளம் கெட்டும் என் நான்கெட்டும்" [31]

உடல், உயிர், உணர்வு ஆகியவற்றுடன் சேர்ந்து 'நான்' என்ற எண்ணமும் அழியும் போதுதான், ஒரு உயிர் சிவமாக மாறும் தகுதியைப் பெறுகிறது.

சிவமாக்கி ஆட்கொள்ளும் இறைப் பேராற்றல்

இறைவனுடைய திருவடி ஞானம் என்பது ஒரு உயிரைத் தூய்மைப்படுத்தி, அதனைத் தன்னைப் போன்றே மாற்றிவிடும் வல்லமை கொண்டது.

"திருவடி ஞானம் சிவமாக்கும்" [32]

இந்தச் 'சிவமாதல்' என்பது உயிர் அப்படியே கடவுளாக மாறிவிடுவது என்பதல்ல. அழுக்கடைந்த ஆன்மாவைத் தனது அருளால் கழுவி, அதற்குத் தனது பேரின்பத் தன்மையை இறைவன் அளிக்கிறான். மாணிக்கவாசகர் அச்சோப்பதிகத்தில் இதனை வியந்து பாடுகிறார்:

"சிவமாக்கி எனை ஆண்ட அந்தமிலா

ஆனந்தம் அச்சோவே" [33]

இங்கு 'சிவமாக்கி' என்பது இறைவன் உயிரைத் தன்பாலுள்ள தூய்மைக்கும், இன்பத்திற்கும் உயர்த்துவதைக் குறிக்கிறது. 'எனை ஆண்ட' என்பது இறைவன் தலைவனாகவும், உயிர் அவனுக்கு என்றும் கட்டுப்பட்ட அடியவனாகவும் இருக்கும் நிலையை உறுதிப்படுத்துகிறது. தன்னைச் சிவமாக மாற்றினாலும், இறைவன் தனக்குத் தலைவன் என்ற உண்மையைப் பறைசாற்றுகிறார்.

முத்தி நிலையில் ஆன்மாவின் எல்லையும் அடிமைத் திறமும்

சைவ சித்தாந்தத்தின் மிக முக்கியமான ஒரு கொள்கை முத்தி நிலையிலும் ஆன்மா இறைவனுக்கு அடிமையாய் இருப்பதேயாகும்.

வீடுபேறு அடைந்த நிலையில் ஆன்மா இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்திருந்தாலும், அதற்குச் சில எல்லைகள் உண்டு.

- ஆன்மா சிவத்தோடு ஒன்றிணைந்து சிவமாகவே மாறும்.
- ஆனால், இறைவனுக்குரிய ஐந்தொழில்களை (படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல்) உயிர் முத்தி நிலையிலும் செய்யாது.
- அது இறைவனுக்கு அடியவனாய் நின்று, அவன் தரும் சிவானுபவத்தைப் பருகுவதையே தனது ஒரே தொழிலாகக் கொண்டிருக்கும்.

இதனைத் திருவாசகத் தொடர்கள் மிகத் தெளிவாக விளக்குகின்றன. 'சிவமாக்கி' என்று சொன்னாலும், 'எனையாண்ட' என்ற சொல்லின் மூலம் தான் என்றும் அவனது ஆளுமைக்கு

உட்பட்டவன் என்ற பணிவையே மணிவாசகர் வெளிப்படுத்துகிறார்.

இடைவிடாத இறை நினைவு (நிட்டைக் கூடும் நிலை)

இறுதியாக, இறைவனைத் தேடுவது என்பது ஏதோ ஒரு நேரத்தில் செய்யும் செயல் அல்ல. அது மூச்சுக் காற்று போலத் தொடர்ந்து நடக்க வேண்டும். இதனைச் சிவபுராணம் வழி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

"இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சின்

நீங்காதான் தாள்வாழ்க" [34]

கண்ணிமைக்கும் நேரம்கூட இறைவனை மறக்காமல் இருப்பதே ஒரு உண்மையான பக்தனின் லட்சியம். ஒரு நிமிடம் இறைவன்

நினைவின்றி இருந்தாலும், அங்கே மாயையும் வினைகளும் புகுந்துவிடும். எனவே, எந்நேரமும் அவன் நினைவாகவே இருந்து, 'நான்' என்ற முனைப்பின்றிச் செயல்படும் போது, உயிர் இறைவனுக்கே உரியதாகிறது. இந்த நிலையே பிறவித் தளையை அறுத்து, ஒருவனை நிலைத்த பேரின்பத்தில் ஆழ்த்தும் வழியாகும்.

முடிவுரை

திருவாசகம் என்பது பக்திப் பனுவலாக மட்டுமல்லாமல், சைவ சித்தாந்தக் கருத்துகளைத் தன்னுள் பொதிந்து வைத்துள்ள ஒரு தத்துவக் கருவூலமாகத் திகழ்கிறது. ஆணவ மலத்தினால் அறிவிழந்து தவிக்கும் ஆன்மா, இறைவனது அருட்பெருக்கினால் மலம் நீங்கிச்

சிவானுபவத்தைப் பெறும் நெறியை மாணிக்கவாசகர் தமது பாடல்கள் வழி மெய்ப்பிக்கின்றார். சிவம் வேறு ஆன்மா வேறு என்று பிரியாமல், இரண்டற்ற அத்துவித நிலையில் ஒன்றித்து நிற்கும் பேரின்பமே வாழ்வின் இறுதி இலக்கு என்பதை இவ்வாய்வு உறுதிப்படுத்துகிறது. சுருங்கக்கூறின், சைவ சித்தாந்தத்தின் நுட்பமான விழுமியங்களை மானுட அனுபவமாக மாற்றிக் காட்டிய பெருமை திருவாசகத்திற்கு உண்டு என்பது தெளிவுற விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கதிர்முருகு , மணிவாசகர் - திருவாசகம் - போ தி அ – ப. 33
2. பேரா.ந.சு - மாணிக்கவாசகர் – ப. 353
3. திருவாசகம் – சி.பு - ப. 5
4. மேலது - அதிசயப் பத்து - பக்கம் 239
5. மேலது – தி.பா.ப - ப. 289
6. மேலது – சி.பு – ப. 4
7. மேலது - பிடித்த பத்து – ப. 293
8. மேலது – சி.பு – ப. 6
9. மேலது – ப. 5
10. கதிர் முருகு , மணிவாசகர் - திருக்கோவையார் ப. 236

11. திருவாசகம் – திருவம்பாவை – ப. 144

12. மேலது – உயிருண்ணிப் பத்து – ப. 277

13. மேலது – தி.பா.ப ப. 288

14. மேலது பிரார்த்தனைப் பத்து – ப. 264

15. மேலது – திருவெண்பா – ப. 328

16. திருமூலர், திருமந்திரம் - ஐந்தாம் தந்திரம் , பா – 1480 , ப. 435

17. திருவாசகம் – தி.தோ - ப.183

18. மேலது – திருச்சதகம் – ப. 66

19. பேரா.ந.சு – மாணிக்கவாசகர் – ப. 363

20. திருவாசகம் -அச்.ப - ப. 343

21. மேலது - கண்ட பத்து – ப.260

22. திருமூலர், திருமந்திரம் - ஐந்தாம் தந்திரம், பா – 1437, ப. 411

23. திருவாசகம் தி. தெ – ப. 158

24. மேலது கோ. தி – ப. 215

25. மேலது - தி.தெ – ப. 162

26. மனவாசகம் கடந்தார் - உண்மை விளக்கம் – பா- 5, ப. 14

27. திருவள்ளுவர், திருக்குறள் - 452 ,அதிகாரம் - சிற்றின்பம் சேராமை ப. 113

28. திருமூலர், திருமந்திரம் - 9ஆம் தந்திரம், பா - 2290 , ப. 320

29. அப்பர் , தேவாரம் - திருத்தாண்டகம் ப. 1 83

30. திருவாசகம் – தி.தெ – ப. 162

31. திருமூலர், திருமந்திரம் - ஆறாம் தந்திரம், பா – 1598, ப. 295

32. திருவாசகம் – அச்.ப - ப. 343

33. மேலது - சி.பு – ப. 1

முடிவுரை:

இவ்வாய்வின் வழி, மணிவாசகர் திருவாசகம் என்பது வெறும் பக்தி இலக்கியமாக மட்டுமன்றி, ஒரு முழுமையான வாழ்க்கைச் சித்தாந்தமாகத் திகழ்வதை அறிய முடிகிறது. வாதவூர் அடிகளின் வரலாற்றுப் பின்னணியில் இருந்து அவரது பதிகங்களை நோக்கும்போது, அவை ஒவ்வொன்றும் ஒரு பக்தனின் படிநிலை வளர்ச்சியை படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. ஆய்வின் ஒரு பகுதியாகப் பார்க்கப்பட்ட பதிக வரிசை முறைகள், திருவாசகத்தை வெறும் பாடல்களாகப் பார்க்காமல், ஒரு முறைப்படுத்தப்பட்ட தத்துவக் கோவையாகப் பார்க்கத் தூண்டுகின்றன. பேரா.ந.சு திருமுறை வைப்பு முறையைப் பின்பற்றுவதன் மூலம்,

வாசகர்கள் திருவாசகத்தின் உட்கருத்தை மிக எளிதாகப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. யாப்பமைதி மற்றும் பதிகப் பெயர்களில் உள்ள பன்முகத்தன்மை, மணிவாசகரின் கவிப்புலமையையும் அவரது சொல்லாற்றலையும் உலகிற்குப் பறைசாற்றுகின்றன.

சைவ சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது, 'யான்' எனும் ஆணவ மலம் நீங்கி, 'தான்' எனும் சிவத்தோடு சேரும் நிலையே வாழ்வின் இலக்கு என்பதைத் திருவாசகம் ஆணித்தரமாக நிறுவுகிறது. மலங்களின் செயல்பாடுகளைக் களைந்து, சிவத்தின் பேரருளில் திளைப்பதே 'சிவானுபவம்' என்பதை அடிகளார் தனது அனுபவ மொழிகளால் விளக்கியுள்ளார். 'நானே நீயாய்' மாறும் அந்த அத்துவித நிலை,

தர்க்க ரீதியான தத்துவமாக மட்டுமன்றி, அனுபவ ரீதியான உண்மையாகத் திருவாசகத்தில் மிளிர்கின்றது. முடிவாக, திருவாசகம் என்பது காலங்களைக் கடந்து நிற்கும் ஒரு காவியம். அது மனிதனைத் தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்தும் ஏணி. ஆணவத்தின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு, சிவமாதல் நிலையை அடைந்து, பேரின்பப் பெருவெளியில் கலக்க விரும்பும் ஒவ்வொரு ஆன்மாவிற்கும் திருவாசகம் ஒரு கலங்கரை விளக்கமாக அமைகிறது என்பதே இவ்வாய்வு. மணிவாசகர் காட்டிய இந்த அன்பு நெறி, உலகளாவிய மானுடப் பண்பிற்கும் ஆன்மீக அமைதிக்கும் இன்றும் என்றும் பொருந்தக்கூடிய ஒரு உன்னத வழியாகும்.

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரம்

ந.சுப்புரெட்டியார் -

மாணிக்கவாசகர்,

நூற்றாண்டுக் குழு வெளியீடு,

சென்னை – 40.

துணைமை ஆதாரங்கள்

அரவிந்தன் மு.வை. -

உரையாசிரியர்கள்,

மணிவாசகர் பதிப்பகம்,

மூன்றாம் பதிப்பு - 1995

சென்னை.

அருணாசலம், -

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு

இராஜா வரதராஜா

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,

ஆறாம் பதிப்பு – 2017,

சென்னை.

ஆனந்தராசன் -

மணவாசகம் கடந்தார்,

உண்மை விளக்கம்,

நர்மதா பதிப்பகம்,

இரண்டாம் பதிப்பு

2014,

சென்னை.

கதிர் முருகு -

திருவாசகம்,

சாரதா பதிப்பகம்,

முதற்பதிப்பு – 2007,

சென்னை.

கதிரேசன் செட்டியார் -

திருவாசகம்,

ரிப்பன் பிரசுரம்,

முதல் பதிப்பு – 1947,

புதுக்கோட்டை.

தண்டாயுதபாணி தேசிகர் -
திருவாசகம்,

தருமையாதீன வெளியீடு,

முதற்பதிப்பு – 1949,

மயிலாடுதுறை.

தேவிரா (இராசேந்திரன்) -
தமிழ் இலக்கிய தகவல்

களஞ்சியம்,

ஸ்ரீ நந்தினி பதிப்பகம்,

நான்காம் பதிப்பு – 2021,

சென்னை.

பரஞ்சோதி முனிவர் -

திருவிளையாடல் புராணம்,

சாகத்திய அகாதெமி பப்ளிகேசன்,

பதிப்பு – 2024,

சென்னை .

பரிமேலழகர் -

திருக்குறள்

கௌரா பதிப்பகம்

முதல் பதிப்பு -

2009

சென்னை

பாக்கியமேரி -

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,

பூவேந்தன் பதிகம்,

ஆறாம் பதிப்பு,

சென்னை.

புலியூர்கேசிகன் -
6-ஆம் திருமுறை,
சாரதா பதிப்பகம்,
முதல் பதிப்பு -
2014,
சென்னை.

மாணிக்கம்.அ -
திருமூலர், திருமந்திரம்,
வர்த்தமான
பதிப்பகம்,
முதல் பதிப்பு –
2003,
சென்னை.

மாணிக்கவாசகர். ஞா. -

சிலப்பதிகாரம்,

மணிவாசகர் பதிப்பகம்,

பதிமூன்றாம் பதிப்பு,

சென்னை.

லக்ஷ்மணன். கீ -

இந்திய தத்துவ ஞானம்,

பழனியப்பா

பிரதர்ஸ்,

பதிமூன்றம்

பதிப்பு - 2023,

திருச்சிராப்பள்ளி.

வாழ்வியல் களஞ்சியம் -

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு,

மறுபதிப்பு – 2009,

தஞ்சாவூர்

வைத்தியநாதர். கு -

திருவாசகத்தில் சைவ சித்தாந்தம்,

திருவாவடுதுறை ஆதின,

வெளியீடு,

திருவிடைமருதூர்,

முதற்பதிப்பு – 1992.

வெள்ளைவாரணர்.க -

சைவ சித்தாந்த சாஸ்திர வரலாறு,

தமிழ்ப்பல்கலைக்கழக வெளியீடு,

முதற்பதிப்பு – 2002,

தஞ்சாவூர்.

NSR100
KAMATCHI AMMAL FELLOWSHIP

MA Students in Tamil

Awarded to :

ப நிஷாந்த்

(பதிவு எண்: 11700124007)

தமிழ்மொழி (ம) மொழிபெயர்ப்புத் துறை
திராவிடப் பல்கலைக்கழகம்
குப்பம், ஆந்திர மாநிலம்

ஆய்வேட்டின் தலைப்பு: ந சுப்புரெட்டியாரின் பார்வையில் தந்தை பெரியார் சிந்தனைகள்

நூல்: *தந்தை பெரியார் சிந்தனைகள்*

பல்கலைக்கழகம்: திராவிடப் பல்கலைக்கழகம்

நெறியாளர்: முனைவர் பூ.சு.கணேஷ் மூர்த்தி

பட்டம்: முதுகலைப்பட்டம் (தமிழ்)

வருடம்: 2024—2026

www.nasubbureddiar100.in

எளிமை, இனிமை, தெளிவு இவர்தம் நூல்களின் தனிச்சிறப்புகளாகும்.

பேராசிரியர் முனைவர்
ந சுப்பு ரெட்டியார்

தந்தை பெரியார் சிந்தனைகள்

1916 2016

ந சுப்பு ரெட்டியார் 100
Centenary Committee Publication

ந. சுப்புரெட்டியாரின் பார்வையில் தந்தை பெரியார் சிந்தனைகள்

N. SUPPURETTIYAARIN PAARVAIYILTHANDHAI PERIYAAR SINDHANAIKAL

திராவிடப்பல்கலைக்கழகமுதுகலை தமிழ் பட்டத்தின்

ஒரு பகுதியாக அளிக்கப் பெறும் ஆய்வேடு

A Project Report Submitted to Dravidian University In

Partial Fulfillment forthe Award of M.A Degree

ஆய்வாளர்

ப.நிஷாந்த்

பதிவு எண்: 11700124006

Submitted by

P.Nishanth

Reg No: 11700124006

நெறியாளர்

முனைவர்.பூ.சு.கணேஷ் மூர்த்தி எம்.ஏ. பி.எச்.டி

துறைத்தலைவர்

Under the Guidance of

Dr.P.S.GANESHMOORTHY M.A, Ph.D

Head of the department

தமிழ் மொழி மற்றும் மொழிப்பெயர்ப்பியல் துறை திராவிடப் பல்கலைக்கழகம் குப்பம்.

Department of Tamil language and Translation studies,

Dravidian University, Kuppam, Andhra Pradesh -517 426.

April-2026

நன்றியுரை

திராவிடப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலைப் பட்டம் பயில அனுமதியளித்த தமிழ்மொழி மற்றும் மொழிபெயர்ப்பியல்துறைக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

முதுகலைப் பட்டம் பெறுவதற்காக **"ந.சுப்புரெட்டியாரின் பார்வையில் தந்தை பெரியார்சிந்தனைகள்"** என்ற தலைப்பில் திட்ட ஆய்வேடு தயாரிக்க வாய்ப்பளித்த தமிழ்த்துறைக்கும், தமிழ்த்துறைத் தலைவரும் உதவிப்பேராசிரியரும் எனது நெறியாளருமான முனைவர் பூ.சு. கணேஷ் மூர்த்தி ஐயா அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மேலும், தமிழ்த்துறையைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் த. விஷ்ணுகுமாரன் ஐயா அவர்களுக்கும், இணைப்பேராசிரியர் முனைவர் கு. பத்மநாபன் ஐயா அவர்களுக்கும், உதவிப் பேராசிரியர் முனைவர் க.மாரியப்பன் ஐயா அவர்களுக்கும் என் நன்றியினைத்தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

எனது ஆய்வினை மேற்கொள்ளத் தேவையான உதவிகளை வழங்கிய தமிழ்த்துறை முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்களுக்கும், என்னுடன் பயிலும் முதுகலை மாணவ நண்பர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆய்வாளர் கையொப்பம்

பொருளடக்கம்

சுருக்கக் குறியீடு

ப_ பக்கம்

ப.எ _ பக்க எண்

மேலது _ மேலே குறிப்பிட்டது.

குறள் _திருக்குறள்

தொல் _ தொல்காப்பியம்

திரு _ திருக்குறள்

ஆ.தி _ ஆறாம் திருமுறை

சி.பாடல் _ சித்தர் பாடல்கள்

தி.மாலை _ திருவரங்கத்து மாலை

பெ.திரு _பெரிய திருவந்தாதி

இ.க _ இறையனார் கலவியல்

அகம் _அகப்பொருள்

பொருள் _ பொருளதிகாரம்

முன்னுரை:

ந.சுப்புரெட்டியார் தமிழறிஞர்களில் சிறப்பிடம் பெற்றவர். தமிழ் இலக்கியம், சமயத் தத்துவம், சமூக சிந்தனை ஆகிய துறைகளில் அவர் வழங்கிய பங்களிப்பு, ஆய்வறிவும் பகுத்தறிவும் இணைந்த தனித்துவமான அணுகுமுறையைக் காட்டுகிறது. குறிப்பாக சமூக சீர்த்திருத்த சிந்தனையாளர்களைப் பற்றிய அவரது எழுத்துகள், வெறும் வரலாற்றுச் சுருக்கமாக இல்லாமல், கருத்தியல் அடிப்படையில் ஆராய்ந்து விளக்கும் ஆழமான ஆய்வுகளாக விளங்குகின்றன.

பெரியார் முன்வைத்த கடவுள், சமயம், சமத்துவம், பகுத்தறிவு, சமூக நீதி போன்ற கருத்துகள் தமிழ்ச் சமூகத்தில் பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியவை. அவற்றை ந.சுப்புரெட்டியார் எவ்வாறு புரிந்துகொண்டு விளக்குகிறார் என்பதே இவ்வாய்வின் முக்கிய அம்சமாகும்.

பெரியாரின் சிந்தனைகள் பலரால் பல்வேறு கோணங்களில் அணுகப்பட்டுள்ளன. சிலர் அவரை கடவுள் மறுப்பாளராக மட்டுமே பார்க்கின்றனர். சிலர் சமூக புரட்சியாளராகக் கருதுகின்றனர். ஆனால் ந.சுப்புரெட்டியார் ஒரே கோணத்தில் சுருக்காமல், அவருடைய சிந்தனைகளின் அடிப்படை நோக்கத்தை மனித சமத்துவம், சுயமரியாதை, பகுத்தறிவு என்பவற்றை மையமாகக் கொண்டு விளக்குகிறார். இந்த அணுகுமுறை, பெரியாரின் சிந்தனைகளை சரியான வரலாற்று மற்றும் சமூகப் பின்னணியில் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது.

மேலும், சமயம் மற்றும் கடவுள் பற்றிய பெரியாரின் விமர்சனங்களை சுப்புரெட்டியார் முழுமையாக மறுப்பதோ அல்லது ஆதரிப்பதோ அல்ல. அவற்றின்

சமூகப் பயனை ஆராய்ந்து, மனித முன்னேற்றத்திற்கு உதவும் அம்சங்களை வெளிப்படுத்துகிறார். இதனால், அவரது பார்வை சமநிலையுடனும் அறிவியல் அணுகுமுறையுடனும் அமைகிறது.

எனவே, இவ்வாய்வேடு ந.சுப்புரெட்டியார் அவர்களின் ஆய்வுப் பார்வையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பெரியாரின் சிந்தனைகளை விரிவாகப் புரிந்துகொள்வதற்கான ஒரு முயற்சியாக அமைந்துள்ளது.

ஆய்வு தலைப்பு:

ந.சுப்புரெட்டியாரின் பார்வையில் தந்தை பெரியார் சிந்தனைகள் என்பதே இவ்வாய்வேட்டின் தலைப்பாகும்.

ஆய்வு நோக்கம்:

பெரியாரின் சிந்தனைகளால் உருவான சமூகப் பின்னணியையும் அதன் அவசியத்தையும் சுப்புரெட்டியார் எவ்வாறு விளங்குகிறார் என்பதை ஆராய்வதே இவ்வாய்வேட்டின் நோக்கமாகும்.

கருதுகோள் :

ந.சுப்புரெட்டியார் அவர்கள், பெரியாரின் சிந்தனைகள் உருவான சமூகப் பின்னணியையும் அதன் அவசியத்தையும் தெளிவாகவும் பகுப்பாய்வு முறையிலும் விளக்குகியுள்ளார் என்பதை இவ்வாய்வின் கருதுகோளாகும்.

முதன்மை ஆதாரங்கள்:

ந. சுப்புரெட்டியார் எழுதிய தந்தை பெரியார் சிந்தனைகள் என்ற நூல் முதன்மை ஆதாரமாக இவ்வாய்விற்கு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

துணைமை ஆதாரங்கள்:

ந. சுப்புரெட்டியார் எழுதிய தத்துவம் சார்ந்த நூல்கள் மற்றும் பெரியார் பற்றிய நூல்கள் ஆகியவை துணைமை ஆதாரமாக இவ்வாய்விற்கு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு எல்லை:

பகுத்தறிவு, கடவுள் மறுப்பு, பெண்ணியம் ஆகிய களங்களில் பெரியாரின் நிலைப்பாடு எத்தகையது என்பது பரவலாக அறியப்படுகிறது. ஆனால் அவையாவும் பெரியாரிய சிந்தனையாளர்கள் எழுதியவை. கடவுள் பற்றாளர்களின் பார்வையில் பெரியாரின் சிந்தனைகள் எவ்வாறு பார்க்கப்பட்டது என்பதை ந. சுப்புரெட்டியாரின் பார்வையின் மூலம் அறியச் செய்வது இவ்வாய்வேட்டின் பயனாகும்..

ஆய்வு அணுகுமுறை:

ந.சுப்புரெட்டியாரின் பார்வையில் தந்தை பெரியார் சிந்தனைகள் என்னும் தலைப்பில் அமைந்த இவ்வாய்வேடானது விளக்கமுறை மற்றும் பகுப்பாய்வு அணுகுமுறைகளைக் கொண்டு ஆராயப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வின் பயன்:

பகுத்தறிவு, கடவுள் மறுப்பு, பெண்ணியம் ஆகிய களங்களில் பெரியாரின் நிலைப்பாடு எத்தகையது என்பது பரவலாக அறியப்படுகிறது. ஆனால் அவையாவும் பெரியாரிய சிந்தனையாளர்கள் எழுதியவை. கடவுள் பற்றாளர்களின் பார்வையில் பெரியாரின் சிந்தனைகள் எவ்வாறு பார்க்கப்பட்டது என்பதை ந. சுப்புரெட்டியாரின் பார்வையின் மூலம் அறியச் செய்வது இவ்வாய்வேட்டின் பயனாகும்.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பும் பகுப்பும்:

முன்னுரை முடிவுரை நீங்களாக இவ்வாய்யானது மூன்று இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவையாவன,

இயல் ஒன்று _ பெரியாரின் சிந்தனைகளுள் கடவுளும் சமயமும்.

இயல் இரண்டு _ பெரியாரின் சமூக புரட்சி சிந்தனைகள்

இயல் மூன்று _ பெரியாரின் மொழித் தொண்டும் பணியும்

முடிவுரை:

இவ்வாய்வேட்டின் மூலம்,. பெரியார் அவர்களின் சிந்தனைகளை ஆழமாகவும் தெளிவாகவும் புரிந்துகொள்ள உதவும் முக்கியமான அணுகுமுறையாக இருப்பது விளங்குகிறது. பெரியாரின் கடவுள் மறுப்பு, சமய விமர்சனம், சமூக சமத்துவக் கொள்கைகள் ஆகியவை வெறும் எதிர்ப்புச் சிந்தனைகள் அல்ல; அவை மனிதனை சுயமரியாதை உடையவனாகவும், பகுத்தறிவோடு செயல்படுகிறவராகவும் மாற்றும் நோக்கத்துடன் உருவானவை என்பதை சுப்புரெட்டியார் விளக்குகிறார்.

மேலும், பெரியாரின் கருத்துகளை ஒரே கோணத்தில் விமர்சிக்காமல், அவற்றின் சமூகப் பின்னணி மற்றும் அவசியத்தை உணர்ந்து அணுகுவது மிகவும் முக்கியம் என்பதை இந்த ஆய்வு உணர்த்துகிறது. மதம், கடவுள் போன்ற கருத்துகள் மனித வாழ்வில் எவ்வாறு தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன என்பதையும், அவை சமூக முன்னேற்றத்திற்கு தடையாக மாறும் போது அவற்றை விமர்சிப்பது அவசியம் என்பதையும் சுப்புரெட்டியார் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

இந்த ஆய்வு, பெரியாரின் சிந்தனைகள் இன்று கூட பொருத்தமுடையவை என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது. சமத்துவம், சுயமரியாதை, அறிவியல் மனப்பான்மை ஆகியவை இன்னும் சமூகத்தில் முழுமையாக நிலைநிறுத்தப்படாத நிலையில், அவரது

கருத்துகள் தொடர்ந்தும் வழிகாட்டியாக உள்ளன. சுப்புரெட்டியாரின் அவர்களின் ஆய்வுப் பார்வையானது , பெரியாரின் சிந்தனைகளை சமநிலையுடனும் ஆழத்துடனும் விளக்கும் ஒரு முக்கியமான அறிவியல் பங்களிப்பாகும். இவ்வாய்வேடு, அந்தப் பார்வையை வெளிப்படுத்துவதன் மூலம், சமூக சீர்திருத்த சிந்தனைகளை மேலும் விரிவுபடுத்தும் ஒரு முயற்சியாக அமைகிறது.

இயல்-1

பெரியாரின் சிந்தனைகளுள் கடவுளும் சமயமும்

முன்னுரை :

தமிழ் சமூக சிந்தனையில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியவர் பெரியார். அவரது சிந்தனைகள் சமூக நீதி, சமத்துவம் மற்றும் பகுத்தறிவை மையமாகக் கொண்டவை. குறிப்பாக கடவுள் மற்றும் சமயம் பற்றிய அவரது கருத்துகள் பாரம்பரிய நம்பிக்கைகளையும் சமூக அமைப்புகளையும் கேள்விக்குள்ளாக்குகின்றன. மனிதன் உருவாக்கிய அமைப்புகளே கடவுளும் சமயமும் என அவர் வாதிட்டு, அவை நடைமுறையில் மனிதனை கட்டுப்படுத்தும் கருவிகளாக மாறியுள்ளன என்பதை சுட்டிக்காட்டினார்.

இவ்வாய்வு, சைவம் மற்றும் வைணவம் போன்ற சமயங்களின் கடவுள் கருத்துகளையும் உருவ வழிபாட்டின் தத்துவ அடிப்படைகளையும் விளக்குவதுடன், அவற்றை பெரியார் எவ்வாறு விமர்சித்தார் என்பதையும் ஆராய்கிறது. சிவன் உருவமும் அருவமும் உடையவராகவும், விஷ்ணுவின் அவதாரங்கள் மூலம் கடவுளின் செயற்பாடு வெளிப்படுவதாகவும் கூறப்படும் சமயக் கருத்துகள், மனிதனுக்கு எளிதில் புரிய உருவகங்களாக உருவாக்கப்பட்டவை எனும் பார்வையும் முன்வைக்கப்படுகிறது.

மேலும், உருவ வழிபாடு, கோயில்கள், சடங்குகள் ஆகியவற்றின் சமூக மற்றும் உளவியல் தாக்கங்களும் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன. கடவுளுக்கான ஒரே வரையறை இல்லாமை, வாழ்க்கை நிகழ்வுகளை கடவுளுடன் இணைக்கும் பழக்கம், சமயத்தின் மூலம் உருவாகும் அநீதி ஆகியவற்றை பெரியார் விமர்சித்ததை அறியலாம்.

மொத்தத்தில், கடவுள் மற்றும் சமயம் மனிதன் உருவாக்கியவையாகவும், அவை பயம், அறியாமை போன்ற காரணிகளுடன் தொடர்புடையவையாகவும் விளக்கப்படுகின்றன. பெரியாரின் சிந்தனைகள் கடவுள் மறுப்பை மட்டுமல்லாது, மனிதனை சுயமரியாதையுடனும் அறிவுடனும் வாழ வழிகாட்டும் பகுத்தறிவுச் சிந்தனையாகும்.

கடவுள்:

ஒவ்வொரு சமயமும் கடவுள் குறித்த தனித்துவமான கருத்துக்களையும் அணுகுமுறைகளையும்கொண்டுள்ளது. மனிதன் தனது ஆன்மீக அனுபவங்களையும் உலகப் புரிதலையும் அடிப்படையாகக் கொண்டுகடவுளை உருவம் உடையவராகவோ அல்லது உருவமற்றவராகவோ சிந்தித்துள்ளது. இந்த இரு நிலைகளும் சமயங்களின் தத்துவ அடித்தளங்களில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. பொதுவாக உருவ வழிபாடு மக்களிடையே எளிதில் அணுகக்கூடியதாக இருப்பதால், பல சமயங்களில் அது முக்கிய இடத்தைப்பெற்றுள்ளது. இவ்வகையில், உருவ வழிபாட்டை மையமாகக் கொண்ட சமயங்களில் சைவமும் வைணவமும் முக்கியமான மற்றும் செழுமையான மரபுகளை உருவாக்கியுள்ளன.

சைவ சமயம் சிவபெருமானை பரமக் கடவுளாகக் கொண்டு, அவரை பல்வேறு உருவங்களிலும்தத்துவ நிலைகளிலும் விளக்குகிறது. சிவன் ஒரே நேரத்தில் உருவமுடையவராகவும் உருவமற்ற பரம்பொருளாகவும் கருதப்படுகிறார். இதன் மூலம், சைவம் கடவுளை உணர்வதற்கான பல்வேறு வழிகளைமுன்வைக்கிறது. சிவபெருமானுடன் தொடர்புடைய வடிவங்கள், சின்னங்கள், புராணக் கதைகள் ஆகியவை வழிபாட்டின் வழியாக மனிதர்களுக்கு தத்துவ உண்மைகளை

எடுத்துரைக்கும் கருவிகளாக அமைகின்றன. இதனால், சைவம் உருவ வழிபாட்டை மட்டும் அல்லாமல் அதற்குள் மறைந்துள்ள தத்துவப் பொருளையும் வலியுறுத்துகிறது.

அதேபோல், வைணவ சமயம் விஷ்ணுவை முதன்மைக் கடவுளாகக் கொண்டு, அவரதுஅவதாரங்களை வழிபாட்டின் மையமாகக் கொண்டுள்ளது. விஷ்ணுவின் அவதாரங்கள் உலகில் தர்மத்தை நிலைநிறுத்தும் செயல்பாடுகளாக விளக்கப்படுகின்றன. இவ்வவதாரக் கருத்து, கடவுள் மனிதர்களின் நலனுக்காக உலகில் பல்வேறு வடிவங்களில் தோன்றுகிறார் என்ற நம்பிக்கையை வலுப்படுத்துகிறது. இதன் மூலம் வைணவம் கடவுளின் செயற்பாட்டு பரிமாணத்தையும் கருணைத் தன்மையையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

இவ்விரு சமயங்களும் உருவ வழிபாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தாலும், அவை வெறும் வெளிப்புற வழிபாட்டை மட்டுமே நோக்கமாகக் கொள்ளவில்லை. மாறாக, உருவங்களின் மூலம் கடவுளின் அர்த்தமுள்ள தத்துவத்தை உணரச் செய்வதே அவற்றின் முக்கிய நோக்கமாகும். உருவங்கள் மனித மனதிற்கு எளிதில் புரியும் அடையாளங்களாகச் செயல்பட்டு, மேலான ஆன்மீக உண்மைகளுக்கு வழிகாட்டுகின்றன. இதனால், உருவ வழிபாடு ஒரு தத்துவப் பாலமாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுகிறது.

முடிவாக, சமயங்களின் பல்வேறு வேறுபாடுகள் இருந்தாலும், கடவுளை உணர்வதற்கான மனிதனின் முயற்சி அவற்றின் பொதுவான அடிப்படையாகும். சைவமும் வைணவமும் உருவ வழிபாட்டின் மூலம் இந்த ஆன்மீக முயற்சியை வெளிப்படுத்துகின்றன. அவற்றின் வழிபாட்டு முறைகள், தத்துவக் கருத்துகள் மற்றும் உருவகங்கள் அனைத்தும் மனிதனை உயர்ந்த உண்மைகளை நோக்கிச் செலுத்தும் கருவிகளாக விளங்குகின்றன. இவ்வகையில், உருவ வழிபாடு சமயங்களின்

வெளிப்புறச் சடங்காகமட்டுமல்லாது, ஆழமான தத்துவப் புரிதலுக்கான வழிமுறையாகவும் கருதப்பட வேண்டும்.

சைவம்:

சைவசமயம் சிவபெருமானையும் அவரது குமாரர்களையும் மையமாகக் கொண்டு அமைந்த ஒரு தத்துவப் போக்காகும்.மனிதன் உலகத்தை இந்திரியங்களின் மூலம் அறிகிறான்; அந்த உலகை உண்மையாக உணர்வதன் வழியேகடவுளையும் உணர முடியும் என்பது சைவக் கருத்தின் அடிப்படையாகும். கடவுள் குறித்த விளக்கங்கள்உலக வாழ்க்கையை உருவகமாகப் புரிய வைக்கும் முறையாக அமைகின்றன. சிவபெருமான் ஒரு குடும்பத் தலைவனாகக் கருதப்படுகிறார்; உலகமே அவரது குடும்பமாக எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. உலகில் காணப்படும் ஒழுங்கும் முரண்பாடுகளின் சமநிலையும் அவரது ஆட்சியின் வெளிப்பாடாக விளக்கப்படுகின்றன. எனவே, சிவனின் குடும்ப வடிவத்தை ஒரு தத்துவ உருவகமாகக் கொண்டு வாழ்க்கையின் இயல்புகளைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

கையிலாயத்தில் சிவன் பார்வதியுடன் அமர்ந்திருக்கும் காட்சி குடும்ப வாழ்க்கையின் பல பரிமாணங்களைக் குறிக்கிறது. கணபதி அறிவின் அடையாளமாகவும், கார்த்திக்கேயன் ஆற்றலின் அடையாளமாகவும் விளங்குகின்றனர். அறிவும் ஆற்றலும் ஒன்றிணையும் நிலையிலேயே முழுமையான மனித பண்பு உருவாகிறது என்பதே இங்கு வலியுறுத்தப்படுகிறது. இதன் மூலம், மனிதன் அறிவையும் செயற்பாட்டுத் திறனையும் ஒருங்கிணைத்து வாழ வேண்டும் என்ற கருத்து வெளிப்படுகிறது. மேலும், சிவன் குடும்பத்தில் காணப்படும் வாகனங்களும் சுற்றியுள்ள உருவகங்களும் இயற்கை மற்றும் வாழ்க்கைச் சூழலின் முரண்பாடுகளைக் காட்டுகின்றன.

காளை, சிங்கம், எலி, மயில், பாம்பு போன்ற விலங்குகள் இயற்கையில் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான தன்மைகளை உடையவையாக இருந்தாலும், அவை ஒரே இடத்தில் அமைதியாக இருப்பதாக உருவகப் படுத்தப்படுகின்றன. இது வாழ்க்கையின் அடிப்படை உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறது: முரண்பாடுகள் இருந்தாலும் அவை ஒருங்கிணைந்து இயங்குகின்றன. மனித வாழ்க்கையிலும் இன்பம் - துன்பம், நட்பு - பகை, அமைதி – அமைதியின்மை போன்ற இருமைகள் இயல்பாக உள்ளன; அவற்றை சமநிலையுடன் சமாளிப்பதே வாழ்க்கையின் நோக்கமாகும். இவ்வாறு சைவம் வாழ்க்கையின் சிக்கல்களை ஏற்றுக்கொண்டு அதனுள் நிலைத்தன்மையை உருவாக்க வேண்டும் என்ற தத்துவத்தை முன்வைக்கிறது.

சைவ சித்தாந்தத்தில் இறைவன் ‘பதி’ என அழைக்கப்படுகிறார். அவருடைய இயல்பு இரண்டு நிலைகளில் விளக்கப்படுகிறது: சொரூப இலக்கணம் மற்றும் தடத்த இலக்கணம்.சொரூப நிலையில் இறைவன் உருவமற்ற, குணமற்ற, எல்லையற்ற பரம்பொருளாக இருக்கிறார்; காலம், இடம், குணங்கள் ஆகியவற்றால் கட்டுப்படாத நிலை இது. அவர் அறிவுக்கும் காட்சிக்கும் அப்பாற்பட்டவர்; ஒரே தன்மையுடன் நிலைத்திருப்பவர். இந்த நிலை பரசிவம் எனக் கருதப்படுகிறது. இதற்கு மாறாக, தடத்த நிலையில் இறைவன் உலகத்துடன் தொடர்பு கொள்ளும் வகையில் செயல்படுகிறார். உயிர்களின் நலனுக்காக கருணையால் பல வடிவங்களையும் செயல்பாடுகளையும் ஏற்றுக்கொள்கிறார்; இதனால் சிவம், சக்தி போன்ற பல பெயர்களில் வெளிப்படுகிறார்.

இறைவனின் செயல்பாடுகள் மற்றும் வெளிப்பாடுகள் பல வடிவங்களாக வகைப்படுத்தப் படுகின்றன. போக வடிவம் உலக இன்பத்தை வழங்குவதற்கானது; யோக வடிவம் ஞானத்தை அளிப்பதற்கானது; வேக வடிவம் துன்பங்களை

நீக்குவதற்கானது. இவை உயிர்களின் தேவைகளைப் பொறுத்து இறைவன் எடுத்துக் கொள்ளும் நிலைகளாகப் புரிந்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. மேலும், இறைவன் நவந்தருபேதம் எனப்படும் ஒன்பது வடிவங்களாகவும் விளக்கப்படுகிறார்: சிவம், சக்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவன், மகேசுவரன், உருத்திரன், மால், அயன். இவ்வகைப்படுத்தல் இறைவனின் பரிமாணங்களையும் செயல்பாட்டு நிலைகளையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

இந்த ஒன்பது வடிவங்களில் சில அருவமாகவும், சில உருவமாகவும், சில அருவுருவமாகவும் கருதப்படுகின்றன. அருவம் என்பது கண்ணுக்குப் புலப்படாத நிலையைக் குறிக்கும்; உருவம் என்பது உணர்வுகளால் அறியக்கூடிய நிலையை குறிக்கும்; அருவுருவம் என்பது இரண்டிற்கும் இடைநிலையாக விளங்குகிறது. இவ்வாறு இறைவன் ஒரே பரம்பொருளாக இருந்தாலும், உலகின் தேவைகளுக்கேற்ப பல்வேறு நிலைகளிலும் வடிவங்களிலும் வெளிப்படுகிறார் என்பது சைவத் தத்துவத்தின் மையக்கருத்தாகும்.

முடிவாக, சைவம் வாழ்க்கையை ஒரு முரண்பாடுகளால் நிரம்பிய அமைப்பாகக் காண்கிறது; ஆனால், அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தும் அடிப்படை சக்தியாக இறைவனை நிலை நிறுத்துகிறது. மனிதன் இம்முரண்பாடுகளுக்குள் சமநிலையுடன் வாழ்ந்து அறிவும் ஆற்றலும் ஒருங்கிணைந்த வாழ்க்கையை உருவாக்க வேண்டும் என்பதே இதன் சாராம்சமாகும்.

சிவக்குமாரர்கள்:

சிவக்குமாரர்களாகிய கணபதி மற்றும் முருகன் பற்றி சமய இலக்கியக் கருத்துகள் இவ்வாறு கூறுக்கின்றன.

(அ) கணபதி:

இந்திய சமயங்களில் பொதுவாக வழிபடப்படும் தெய்வமாக கணபதி கருதப்படுகிறார். பல்வேறு சமயங்களிலும், பௌத்தம், திருமால் ஆலயங்கள் உள்ளிட்ட இடங்களிலும் அவருக்கு இடம் உள்ளது. தேவர்கள் வேண்டுகோளின்படி பரமசிவனின் அருளால் யானைத் தலை கொண்ட உருவில் தோன்றியவன் எனக் கதைகள் கூறுகின்றன. இந்த உருவம் தத்துவத்தை உருவகப்படுத்தியதாக பக்தர்கள் கருதுகின்றனர். 'ஓம்' எனும் எழுத்தின் பொதுத் தத்துவத்துடன் அவரை இணைத்துக் காண்பர். அவருடைய உடல் பிரபஞ்சத்தைச் சுட்டும் உருவகமாக விளக்கப்படுகிறது. அறிவும் வலிமையும் தூய்மையும் ஒன்றாகக் கொண்ட ஞான வடிவமாகவும் கணபதி கருதப்படுகிறார். 'விநாயகன்' என்பது தலைவனற்ற தலைவன் என்ற பொருளில் விளக்கப்படுகிறது. மூஷிகவாகனன், ஏகதந்தன் போன்ற பெயர்களுக்கும் தத்துவ விளக்கங்கள் உள்ளன.

(ஆ) முருகன்:

கணபதியின் தம்பியாகக் கருதப்படும் முருகனுக்கு சிவகுமாரன், கார்த்திகேயன், குகன், சுவாமிநாதன் உள்ளிட்ட பல பெயர்கள் உள்ளன. அவன் பிறப்பு தொடர்பாக பல கதைகள் இருந்தாலும், அவை பெரும்பாலும் தத்துவத்தை விளக்கும் உருவகங்களாகவே எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. உயிர்கள் அனைத்தும் இறைவனிடமிருந்து தோன்றியவை என்ற கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, முருகன் உயர்வான ஆன்ம வளர்ச்சியின் குறியீடாக விளக்கப்படுகிறார். காமனை அழித்த பின்சிவனின் தத்துவ சக்தியிலிருந்து தோன்றியவன் எனவும் கூறப்படுகிறது. சரவணப் பொய்கையில் ஆறு தீப்பிழம்புகள் ஒன்றிணைந்து ஆறுமுகனாக

உருவெடுத்தான் எனக் கதைகள் கூறுகின்றன. கார்த்திகைப் பெண்களால் வளர்க்கப்பட்டதால் ‘கார்த்திகேயன்’ எனப் பெயர் பெற்றான். பல வடிவங்களை எடுக்கும் தன்மை உடையவன் என்றும், இறை சக்தியின் வெளிப்பாடாகக் கருதப்படுகிறான்.

சரவணபவன்:

சரவணபவன் குறித்த தத்துவ விளக்கங்களில், முருகன் உயிர்களின் தோற்றத்திற்கான ஒரு அடிப்படை உருவகமாக எடுத்துக் காட்டப்படுகிறார். இவ்வகையில் சரவணப் பொய்கை கருப்பை நிலையை ஒத்ததாகக் கருதப்பட்டு, அது சக்தியின் சொரூபமாக விளக்கப்படுகிறது. அதனுடன் சிவத் தத்துவத்தை உணர்த்தும் பிந்து (விந்து) சேரும் போது உயிர் உருவாகும் அடிப்படை நிலை உருவாகிறது எனப் புரியப்படுகிறது. இவ்விணைவு பஞ்சேந்திரியங்களும் மனமும் ஒருங்கிணையும் நிலையைக் குறிக்கும் உருவகமாகப் பார்க்கப்படுகிறது. இதன் மூலம், உயிர் உருவாகும் செயல்முறை ஒரு ஆன்மிகத் தத்துவ அடிப்படையில் விளக்கப்படுகிறது.

மேலும், ஆறு அறிவுடைய உயிர்கள் உயர்ந்த நிலையுடையவை எனக் கருதப்படுகின்றன. பஞ்சேந்திரியங்களுடன் மனமும் இணையும் போது ஆறாவது அறிவு உருவாகிறது; இந்நிலைமையே மனிதனுக்கு இறைஞானத்தை அடையத் தகுதியை வழங்குகிறது. இதனால், மனித பிறப்பு ஆன்மிக முன்னேற்றத்திற்கான சிறந்த வாய்ப்பாக சித்தரிக்கப்படுகிறது. இத்தகைய கருத்து, அறிவின் வளர்ச்சியும் ஆன்மிக உணர்வும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவை என்பதை வலியுறுத்துகிறது.

இந்திரியங்கள் தனித்தனியாகப் பயிற்சி பெறுகின்றன என்பது மற்றொரு முக்கியமான கருத்தாகும். கண், காது, வாய் போன்ற புலன்கள் தத்தம்தம்

செயல்பாடுகளில் தனித்துவமாக வளர்ச்சி அடைகின்றன. இதனை உருவகமாக விளக்குவதற்காக, கார்த்திகை மாதர்கள் ஆறுபேரிடம் முருகன் ஆறு வடிவங்களில் வளர்கிறார் எனக் கூறப்படுகிறது. இவ்வுருவகம் பஞ்சேந்திரியங்களுக்கும் மனத்திற்கும் தனித்தனியான வளர்ச்சி மற்றும் பயிற்சி வழங்கப்படுவதை குறிக்கிறது. பின்னர் இவை அனைத்தும் ஒருங்கிணைந்து முழுமையான அறிவு நிலையை அடைகின்றன.

உறக்க நிலை தொடர்பான விளக்கமும் இக்கருத்தை மேலும் தெளிவுபடுத்துகிறது. உறக்கத்தின் போது புலன்களும் மனமும் செயலிழந்து ஒருங்கிணைந்த அமைதி நிலைக்குள் செல்கின்றன; அந்நிலையில் அவை ஒரே உருவமாகத் தோன்றுகின்றன எனக் கருதப்படுகிறது. இது புலன்களின் செயற்பாடு தற்காலிகமாக நிறுத்தப்பட்டு, அவை ஒன்றிணையும் அடிப்படை நிலையை வெளிப்படுத்துகிறது. இவ்வாறு விழிப்பு மற்றும் உறக்கம் ஆகிய நிலைகள் மூலம் புலன்களின் செயல்பாடு மற்றும் ஒழுங்கமைப்பு விளக்கப்படுகின்றன.

முடிவாக, சரவணபவன் குறித்த இத்தத்துவ விளக்கங்கள் உயிரின் தோற்றம், புலன்களின் வளர்ச்சி மற்றும் மனத்தின் ஒருங்கிணைப்பு ஆகியவற்றை உருவகங்களின் மூலம் விளக்குகின்றன. முருகன் பற்றிய இந்த உருவகப் பார்வை, மனிதனின் அறிவியல் மற்றும் ஆன்மிக வளர்ச்சியை ஒருங்கிணைத்து புரிந்து கொள்ள உதவும் ஒரு சிந்தனை முறையாக அமைகிறது.

சொரூப விளக்கம் :

ஆறுமுகமும் பன்னிரு தோளும் கொண்ட சரவணபவன் உருவத்தில் பல தத்துவங்கள் மறைந்துள்ளன. இயற்கையில்பல தலைகள் அவசியமில்லை; மனிதன் போன்ற உயிர்களில் ஒரு உடலுக்கு ஒரு தலைதான் இயல்பு.ஆறு முகங்கள் என்பது

ஐம்பொறிகள் மற்றும் மனம் ஆகியவற்றின் சின்னமாக விளக்கப்படுகிறது. சுவை, ஒளி, ஓசை, நாற்றம், ஊறு ஆகியவற்றை அறியும் ஐம்பொறிகளும், அவற்றை ஒருங்கிணைக்கும் மனமும் ஆறுமுகங்களாக உருவகப்படுத்தப் படுகின்றன. அவற்றைச் சரியாக வளர்த்தால் ஒவ்வொன்றும்ஒரு முகத்தின் சிறப்பைப் பெறும் எனக் கூறப்படுகிறது.

‘பகவான்’ என்பது ஆறு குணங்களான ஞானம், வைராக்கியம், வீரியம், ஐசுவரியம், செல்வம், கீர்த்தி ஆகியவற்றை ஒருங்கே கொண்டவன் என விளக்கப்படுகிறது. இவற்றில் ஒன்று சிறந்தாலும் ஒருவர் உயர்வடைவார்; அனைத்தும் ஒன்றாக இருந்தால் அவர் முருகனாகக் கருதப்படுகிறார்.பிரபஞ்சத்தில் பிறந்த உயிர்கள் தெய்வத் தன்மையை அடைவதே இந்த தத்துவத்தின் அடிப்படை.

முருகன் பற்றிய பக்திப் பாடல்களிலும் அவரது பல வடிவங்கள் மற்றும் அர்த்தங்கள் கூறப்படுகின்றன. மேலும் முருகனைச் சார்ந்த தத்துவங்கள் பலர் எழுதியுள்ளார்கள். இவை பார்ப்பனர்களால் திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்டவை என்று சொல்ல முடியாது என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

வரலாற்றில் பார்ப்பனர்கள் கல்வி மற்றும் அரசு பணிகளில் முன்னிலை பெற்றிருந்தாலும், பின்னர் சமூக மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. தற்போது அவர்கள் பிற சமூகங்களுடன் கலந்து வாழும் நிலை உருவாகியுள்ளது; கலப்புத் திருமணங்களும் நடைபெறுகின்றன. எனவே இனி அவர்களை வெறுப்பதற்குப் பதிலாக ஒற்றுமையுடன் வாழ்வதே சிறந்தது என்றும், சாதி வேறுபாட்டை விடுத்து பெரியாரின் சமத்துவக் கொள்கையைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்றும் கூறப்படுகிறது.

வைணவம்:

வைணவம்இறைவனை 'ஈசுவரன்' என்று குறிப்பிடுகிறது. இச்சமயத்திலும் உருவ வழிபாடு முக்கிய இடம்பெறுகிறது. இறைவனின் திருமேனியைப் பற்றி வைணவத் தத்துவம் ஐந்து வகைகளாக விளக்குகிறது. அவை இறைவனின் பல்வேறு நிலைகளையும் வெளிப்பாடுகளையும் குறிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு இறைவனை பல வடிவங்களாகவும் நிலைகளாகவும் காண்பது வைணவத்தின் சிறப்பம்சமாகும்.

(1) பரத்துவம்: காலம், இடம் எல்லைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட பரமபதத்தில் இறைவன் பெரிய பிராட்டியாருடன் வீற்றிருப்பது. அங்கு அனந்தாழ்வான் ஆசனமாகவும், பெரியதிருவடி (கருடன்) வாகனமாகவும் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

(2) வியூகம்: உலகில் படைப்பு, காத்தல், அழித்தல் ஆகிய முத்தொழில்களைச் செய்யவும் உயிர்களை காக்கவும் வாசுதேவன், சங்கர்ஷணன், பிரத்யும்னன், அனிருத்தன் எனநான்கு வடிவங்களில் இறைவன் இருப்பது.

(3) விபவம்: இறைவனின் அவதாரங்கள். இவை ஆவேச அவதாரம் (கபிலர், தத்தாத்ரேயர், பரசுராமர்) மற்றும் முக்கிய அவதாரம் (இராமர், கிருஷ்ணர், வாமனர், திரிவிக்கிரமர், மச்சம், கூர்மம், வராகம், நரசிம்மம் போன்றவை) என வகைப்படுகின்றன. தாவர வடிவங்களும் இதில் சேர்க்கப்படுகின்றன.

(4) அந்தர்யாமித்துவம்: உயிர்களின் இதயத்தில் மிகச் சிறிய வடிவில், அலங்காரங்களுடன், பெரிய பிராட்டியாருடன் இறைவன் உள்ளாராக இருப்பது.

(5) அர்ச்சாவதாரம்: பக்தர்கள் வழிபடும் சிலை வடிவில் இறைவன் எழுந்தருளி, அவர்கள் விரும்பும் பெயரிலும் வடிவிலும் அருள் செய்வது. மேலும் வைணவத் தத்துவப்படி, இறைவன் வேதத்தின் பொருளாகவும், சித்தும் அசித்தும் அவனுடைய உடலாகவும் விளக்கப்படுகிறார் (சரீர-சரீரி பாவனை). உலகமும் உயிர்களும் அவன் உடலாகக் கருதப்படுகின்றன. திருமங்கையாழ்வார் போன்றோர் இதனை விரிவாகப் பாடியுள்ளனர். கௌஸ்துபம், ஸ்ரீவத்சம், சங்கு, சக்கரம், வாள் போன்றவை இறைவனின் ஆற்றல்களை உருவகப் படுத்துகின்றன. நான்கு திருக்கரங்கள், சங்கு மற்றும் சக்கரம் போன்ற ஆயுதங்கள் அவனது அளவற்ற சக்தியை விளக்குகின்றன.

திருச்சங்கு:

திருச்சங்கின் தத்துவம் இவ்வாறு விளக்கப்படுகிறது. சங்கு ஊதும்போது எழும் ஒலி 'ஓங்காரம்' ஆகும். 'ஓம்' எனப்படும் இந்த நாதம் 'நாதபிரம்மம்' என அழைக்கப்படுகிறது. இது எந்த மொழிக்கும், எந்த சமயத்துக்கும் கட்டுப்பட்டது அல்ல. இயற்கையின் இயக்கத்தால் எழும் ஒலியே ஓங்காரம் என்றும், அது பிரணவம் என்றும் கூறப்படுகிறது. இறைவன் தனது கையில் சங்கை ஏந்தியிருப்பதன் மூலம் இந்த பிரணவத்தின் பொருளை உணர்த்துகிறார். அகரம், உகரம், மகரம் ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்ததே ஓங்காரம் என விளக்கப்படுகிறது.

பிரபஞ்சத்தில் உள்ள அனைத்து ஒலிகளும் இதன் வெவ்வேறு வெளிப்பாடுகள் எனக் கருதப்படுகிறது. ஒலியே உலகின் அடிப்படை வித்து என்றும், ஒலியிலிருந்தே அனைத்துப் பொருள்களும் உருவாகின்றன என்றும் கூறப்படுகிறது. 'பதம்' மற்றும் அதன் 'அர்த்தம்' இணைந்ததே பொருள் எனவும் விளக்கப்படுகிறது. விதையிலிருந்து மரம் உருவாகுவது போல, சொல்லிலிருந்து பொருள் உருவாகிறது என்றும் கூறப்படுகிறது.

‘மந்திரம்’ என்பது சொல்; அதை தொடர்ந்து உச்சரிப்பதன் மூலம் அதன் வடிவத்தை உணர முடியும் என நம்பப்படுகிறது. இதற்கான ஆதாரமாக திருமங்கையாழ்வாரின் திருமொழியில்

“நலம்தரு சொல்லை நான் கண்டு

கொண்டேன் நாராயணா என்னும் நாமம்” [1]

எனும் வரி குறிப்பிடப்படுகிறது. ‘ஓம்’ மற்றும் ‘நாராயணன்’ ஆகியவை மந்திரங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. அவற்றை தொடர்ந்துஉச்சரிப்பதன் மூலம் மனம் அதன் பொருளோடு ஒன்றுபட்டு இறைவனை அடைய முடியும் என வைணவ தத்துவம்விளக்குகிறது. இதை உணர்த்துவதற்காகவே இறைவன் சங்கை கையில் ஏந்தியிருக்கிறார் என்றுகூறப்படுகிறது.

திருவாழி:

திருவாழி (சக்கரம்) திருமாலின் முக்கிய ஆயுதமாகவும் தத்துவச் சின்னமாகவும் விளக்கப்படுகிறது.சக்கரபாணி என்பது திருமாலின் மற்றொரு பெயர். அண்டங்கள் அனைத்தும் சுழலும் கோள்கள் போலஇயங்குகின்றன; நட்சத்திரங்கள் வேகமாகச் சென்று மீண்டும் வட்டமடைவது போல் பிரபஞ்சம்தொடர்ந்து இயக்கத்தில் உள்ளது. இவ்வாறு எல்லா அண்டங்களின் இயக்கமும் திருமாலின் திருச்சக்கரத்தால்தாங்கப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.

ஞாலத் திகிரி முதுநீர்த்திகிரி

நடாத்தும் அந்தக்

காலத் திகிரிமுதலான யாவும்

கடல்க டைந்த

நீலத் திகிரியனையார் அரங்கர்

நிறைந்த செங்கைக்

கோலத் திகிரி தலைநாளதனின்

கொண்ட கோலங்கள்.[2]

என்ற பாடலை பாசுரம் வழி விளக்குவர்.

உலகின் படைப்பு, நிலைநிறுத்தம், அழிவு ஆகிய முத்தொழில்களும் நாராயணனின்தொடர்ச்சியான செயல்களாகவும், சக்கரம் சுழல்வது போல மாறிமாறி நடைபெறுவதாகவும் விளக்கப்படுகிறது.இதனை பிள்ளைப் பெருமாள் அய்யங்கார் தனது பாடலில் அற்புதமாக விளக்கியுள்ளார்.

திருவாழி 'அறவாழி' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இறைவன் அறத்தை காக்கும்காரணத்தால் அவனது கையில் தர்மசக்கரம் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. இயற்கையின் ஒழுங்கும்மனிதச் செயல்களின் நெறியும் 'தர்மம்' எனப்படும்; அதற்கு மாறானது 'அதர்மம்'. தர்மத்தின்பயன் இன்பமும், அதர்மத்தின் பயன் துன்பமும் ஆகும். இறைவன் அனைத்தையும் காத்து, தீமையைஅழிக்கும் சக்தியாக விளங்குகிறான்.

இதையே காலச்சக்கரம் என்றும் கூறுவர். காலமும் ஆதியந்தமற்ற சுழற்சியாகஇயங்கி வருகிறது. கடந்தது, நிகழ்வது, வருவது அனைத்தும் ஒரு வட்டமாகவே தொடர்கின்றன.காலத்தின் முழு இயல்பையும் உணர்த்துவதற்காகவே திருமால் கருமேனியனாக விளக்கப்படுகிறார்.இந்த காலச் சுழற்சியை சரியாகப் புரிந்து வாழ்வதே இறைபக்தியின் அடிப்படை எனவும் கூறப்படுகிறது.இவ்வாறு திருமாலைப் பற்றிய கருத்துகள் காலந்தோறும் வளர்ந்த மரபுரிமையாக **(heritage)** தொடர்ந்துள்ளன.

உருவழிப் பாட்டுக்கு எதிர்ப்பு:

பெரியாருக்குமுன்னரே சித்தர்களும் உருவழிபாட்டை எதிர்த்துள்ளனர். உருவத்தில் கடவுள் இல்லை என்றுசாதித்தனர். சிவவாக்கியரின் புரட்சிகரமான பாடல் ஒன்று உள்ளது.

நட்ட கல்லை சற்றி வந்து

நாலு புட்பம் சாத்தியே

சுற்றி வந்து மொணமொ ணென்று

சொல்லும் மந்தரம் ஏதடா?

நட்ட கல்லும் பேசுமோ நாதன்

உள்ளி ருக்கையில்

சுட்ட சட்டி சட்டுவம்

கறிச்சுவை அறியுமோ! [3]

நெற்றி நிறைய திருநீறு அணிந்து மணிக்கணக்காக இந்தப் பாடலைப் பாடிக்கொண்டுவீடுவீடாக அமுதுபடி யாசித்து வரும் பண்டாரங்களைக் காணாத ஊரோ நகரமோ தமிழ்நாட்டில் இல்லை.இன்னொரு பாடல்:

இருப்பு நெஞ்ச வஞ்சகத்

திசைந்து நின்ற ஈசனைப்

பொருப்பி னும்பு னலினும்

புரண்டு தேடும் மூடர்காள்!

கருப்பு குந்த காலமே

கலந்து நின்ற அண்ணலார்

குருப்பி ரானோ டன்றி

மற்றுக் கூடலாவ தில்லையே. [4]

இதுவும் உருவ வழிபாட்டை எதிர்ப்பதாகும்.

இதற்கு முன்னதாகவே நாவுக்கரசர்.

மைப்படிந்த கண்ணாளும் தானும் கச்சி

மயானத்தான் வார்சடையான் என்னின் அல்லான்

ஒப்புடையவன் அல்லன், ஒருவன் அல்லன்;

ஓர்ஊரன் அல்லன், ஓர்உவமன் இல்லி;

அப்படியும் அந்நிறமும் அவ்வண் ணமும்

அவனருளே கண்ணாகக் காணின் அல்லால்

இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண் ணத்தன்

இவன்இறைவன் என்றெழுதிக் காட்டோணாதே [5]

என்று இறைவனை வடிவத்தில் வடித்துக் காட்டமுடியாது என்று சொல்லிப்போனதையும் காண முடிகிறது.

மேல்நாட்டிலும் கடவுள் மறுப்பு கருத்துகள் இருந்தன; இங்கர்சால்அவ்வகை சிந்தனையின் முன்னோடியாக அறியப்படுகிறார். கல்லூரி காலத்தில் அவருடைய நூல்களைப்படித்த அனுபவம் குறிப்பிடப்படுகிறது. தந்தை பெரியார், சாக்ரடீஸ், வால்டேர் போன்ற சிந்தனையாளர்களைப்போல உறுதியான மனத்துடன் கடவுள் மறுப்புக் கருத்துகளை பல கோணங்களில் பேசியும் எழுதியும்வந்தார். தாம் பேச்சாளன், எழுத்தாளன் அல்ல; கருத்தாளன் என்று தன்னடக்கமாகக் கூறியதும்நினைவுகூரப்படுகிறது.

கடவுளைப் பற்றி பேசும் முன் அதற்கான தெளிவான வரையறை இல்லை என்பதைக்காட்டுகிறார். கடவுள் இருக்கிறார் என்று நம்புவோர் கூட அவரை ஒரே விதமாக விளக்க முடியவில்லை; ஒரே பொருளாக இல்லாததால் ஒவ்வொருவரும் வேறுவேறு விதமாக பெயர், உருவம், குணம், செயல்கள்ஆகியவற்றை கூறுகின்றனர். இதனால் கடவுள் பற்றிய கருத்துகள் முரண்பாடாகவும் குழப்பமாகவும்மாறுகின்றன என அவர் வலியுறுத்துகிறார். இதுவே பெரியாரின் கடவுள் குறித்த விமர்சனங்களின்அடிப்படை கருத்தாக முன்வைக்கப்படுகிறது.

கடவுளின் தோற்றம்:

கடவுளின்தோற்றத்தைப் பற்றி பெரியார் சிந்தனைகள் இவ்வாறு செய்கின்றன.

பெரியாரின் கருத்துப்படி, கடவுள் என்ற கற்பனை மனித சமூகத்தில் அச்சம், ஐயம், பேராசை, பழக்கவழக்கம், சுற்றுப்புறச் சூழல் மற்றும் பிறர் சொல்லிக் கொடுக்கும்தாக்கம் ஆகியவற்றால் உருவானது. சோம்பேறிகளும் வஞ்சகர்களும் மக்களை ஏமாற்றுவதற்காகவேகடவுளை பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதும் அவர் கருத்தாகும். பெரும்பாலான கடவுள் கற்பனைகள்ஏமாற்றும் நோக்கத்துடன் உருவானவை என அவர் விமர்சிக்கிறார்.

தற்போது உள்ள கடவுள்களில் பெரும்பாலானவை ஆரியர்களால் உருவாக்கப்பட்டவைஎன்றும், அவை சைவம், வைணவம் போன்ற பிரிவுகளாக அமைந்தவை என்றும் அவர் கூறுகிறார். தமிழர்நாகரிகத்துடன் நேரடி தொடர்புடைய கடவுள்கள் இல்லை எனவும் குறிப்பிடுகிறார். புராணக்கதைகள் மூலம் கிருஷ்ணர் போன்ற அவதாரங்களில் ஒழுக்கக்கேடு மற்றும் மூடநம்பிக்கை கருத்துகள்புகுத்தப்பட்டதாகவும், பின்னர் அவற்றை உறுதிப்படுத்த கீதை போன்ற நூல்கள் சேர்க்கப்பட்டதாகவும்அவர் விமர்சிக்கிறார்.

மனிதன் வளர்ச்சியடையும் போதே கடவுள் கருத்து உருவானது; அது இயற்கையாகவந்தது அல்ல, கற்றுக்கொடுக்கப்பட்டதே என்கிறார். பிறப்பு சூழலுக்கு ஏற்பவே கடவுள் மாறுகிறது—ஒருவீட்டில் சிவன், மற்றொன்றில் விஷ்ணு, இஸ்லாமில் அல்லா, கிறித்தவத்தில் கிறிஸ்து எனமாறுவதால், கடவுள் தற்செயலான கற்பனை என அவர் கூறுகிறார். மேலும், பல்வேறு வடிவங்களிலும் பெயர்களிலும் கடவுள்கள் உருவாக்கப்பட்டிருப்பதுமனித கற்பனையின் விளைவு மட்டுமே என்றும், எல்லாம் வல்ல கடவுளுக்கு இத்தனை வடிவங்கள்ஏன் என்ற கேள்வியையும் எழுப்புகிறார். பிறப்பு-இறப்பு இல்லாத கடவுள் என்றால் மனிதராகபிறந்த இராமன், கிருஷ்ணன் போன்றோர் கடவுள் ஆக முடியாது என்பதும் அவரது விமர்சனமாகும்.

கடவுளை உருவாக்கியவர்கள் காரணம் அறியாத பயத்தால் இயற்கை நிகழ்வுகளுக்குவிளக்கம் தேடி கற்பனை செய்த முட்டாள்கள் எனவும் அவர் கடுமையாகக் கூறுகிறார். வேதம், பிரார்த்தனை போன்றவற்றை மக்கள் மீது திணித்ததாலேயே கடவுள் நம்பிக்கை நிலைபெற்றது என்கிறார்.பழைய கால பாதுகாப்புக்காக உருவான கடவுள் கருத்துகள் இன்று பொருந்தாதவை என்றும், அவைசமூக வளர்ச்சிக்கு உதவாதவை என்றும் அவர் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

கடவுள் நம்பிக்கை:

கடவுள்நம்பிக்கை தவறான வழிகளில் மக்களை கொண்டு செல்வதாக பெரியார் கருதுகிறார். பெரியார் கருத்துப்படி, “கையாலாகாதவனுக்குக் கடவுள் துணை, அறிவில்லாதவனுக்குஆண்டவன் செயல், இதை உணராதவனுக்குத் தலைவிதி” என்ற நிலை ஒரு தவறான சிந்தனை வடிவமாகும்.கடவுளின் பெயரில் எல்லா பொறுப்பையும் அவர்மீதே சுமத்திக்கொள்வது முழுமூடத்தனம் என அவர்கூறுகிறார்.

மனிதர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் கிடைக்கும் நன்மை, வேலை, உதவி, தப்பித்தல்ஆகிய அனைத்தையும் “கடவுள் கொடுத்தார்” என்று கூறுவதால், நன்மை–தீமைக்கு மனிதனைப் பொறுப்பாக்கமுடியாது என்ற வினாவை அவர் எழுப்புகிறார். சிறையிலிருப்பவர்களும், திருடர்களும் கூடகடவுளை வணங்குகிறார்கள்; ஆனால் அவர்கள் தவறான செயல்களையும் செய்கிறார்கள். இதனால் கடவுள்நம்பிக்கை ஒழுக்கத்தை உறுதி செய்யவில்லை என்பதையும் அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

கடவுள் இருக்கிறார் என்று கூறி அவரை காரணமாக்கி மக்களை ஏமாற்றுவதுஒரு நடிப்பாகும் என்றும், சிலர் தங்கள் தவறுகளை மறைக்க கடவுளை பயன்படுத்துகின்றனர்என்றும் அவர் விமர்சிக்கிறார். ஒழுக்கம் வளர்ந்தால் காவல்துறை, நீதிமன்றம் தேவையில்லை; ஆனால் நடைமுறையில் அவை தேவைப்படுவதால் கடவுள் நம்பிக்கை ஒழுக்கத்தை கட்டுப்படுத்தவில்லைஎன்கிறார்.

“எல்லாம் கடவுள் செயல்” என்ற கருத்தும் கேள்விக்குள்ளாகிறது. ஒருவன்அடிக்கும்போது கூட அது கடவுள் செயல் என்றால், மனிதன் செயல் எங்கே என அவர் நகைச்சுவையாகக்கேட்கிறார். கடவுள் இல்லையென்று கூறியவர்களுக்கே எந்தத் தீங்கும் ஏற்படவில்லை என்பதைஎடுத்துக்காட்டி, கடவுள் காரணமில்லை என்பதை விளக்குகிறார். இறுதியாக, கடவுள் என்ற கருத்து பிறர் சொல்லிக் கொடுப்பதால் மட்டுமேஉருவாகிறது; தானாக ஒருவருக்கும் கடவுள் தெரியாது. எனவே கடவுள் உண்மையானதாக இருந்தால்அது நேரடியாக அனைவருக்கும் தெரியவேண்டும், ஆனால் அது இல்லாததால் கடவுள் நம்பிக்கை மனிதக்கற்பனை மட்டுமே என பெரியார் வலியுறுத்துகிறார்.கடவுள் நம்பிக்கை பற்றி பெரியார் அவர்களின் சிந்தனைகள் இவ்வாறு நடைபெறுகின்றன.

கடவுள் நம்பிக்கையைப் பற்றியபெரியாரின் சிந்தனை :

பெரியார் கடவுள் நம்பிக்கையைப் பற்றிய சிந்தனையில், “எல்லாம் வல்லகடவுள்” என்ற கருத்தை பல கோணங்களில் விமர்சிக்கிறார். கடவுள் சர்வசக்தியுடையவர் என்றால்உலகத்தை ஒரே மாதிரியாக உருவாக்கியிருக்க வேண்டாமா**?** உலகில் வேறுபாடுகள் இருப்பதே அத்தகையகடவுள் இல்லை என்பதைக் காட்டுகிறது என்கிறார்.

கடவுள் எல்லா இடத்திலும் இருப்பதாக கூறப்படுகிற போது, தனிப்பட்டபிரார்த்தனை, இடம், காலம் ஆகியவை ஏன் தேவை என அவர் கேள்வி எழுப்புகிறார். அதேபோல், கடவுள் சக்தி வாய்ந்தவர் என்றால் மக்களின் பிரார்த்தனை இல்லாமலேயே அவர்களின் நம்பிக்கையைஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டாமா என்றும் வினவுகிறார்.

கோயில்கள் பெரும்பாலும் திருட்டு, பித்தலாட்டம், அநீதி போன்றவற்றுக்கேஇடமாக மாறியுள்ளன என்றும், கோயில்களில் உள்ள பொருட்கள் கூட பாதுகாப்பாக இல்லை என்பதையும்அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். கடவுள் அனைத்தையும் காப்பாற்றுவார் என்றால் தன் கோயிலையும்சொத்தையும் ஏன் பாதுகாக்க முடியவில்லை என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறார்.

மக்கள் தங்கள் வீட்டை பூட்டி பாதுகாக்கும் நிலையில், கடவுள் அனைத்தையும்காப்பாற்றுவார் என்ற நம்பிக்கை நடைமுறையில் பொருந்தவில்லை என்றும், கோயில்களில் கூடகொள்ளை நடப்பது இதற்குச் சான்று என்றும் கூறுகிறார்.

உண்மையில் கடவுள் இல்லை என்பதற்கான ஆதாரமே கடவுள் உண்டு என்று கூறுபவர்களின்செயல்கள் தான் எனவும், கடவுள் உண்மையானவர் என்றால் தன்னைத் தானாக அனைவருக்கும் வெளிப்படுத்தியிருப்பார்எனவும் அவர் கூறுகிறார்.

கடவுள் எங்கும் இருப்பதாக இருந்தால், அவர் இருப்பதை மனிதர்கள் ஏன்உணர முடியவில்லை என்ற கேள்வியும் எழுப்பப்படுகிறது. இதனால் கடவுள் என்ற கருத்து மனிதர்களின்கற்பனையே என்றும், அது பகுத்தறிவுக்கு எதிரான நம்பிக்கையாக மட்டுமே உள்ளது என்றும்பெரியார் வலியுறுத்துகிறார்.

இப்படி எல்லாம் செய்தது பெரியார் அவர்களின் சிந்தனைகள்.

உருவ வழிபாடு:

பெரியார், மணிவாசகர், சித்தர்கள் கூறிய "கடவுளுக்கு உருவம், பெயர் இல்லை" என்ற கருத்தை நினைவுபடுத்தி, அதற்கு மாறாக மக்கள் உருவவழிபாடு செய்வதை விமர்சிக்கிறார். கல், மரம், மாடு, பாம்பு, புற்று போன்றவற்றையும், மனிதர்களையும் கூட "சுவாமி" என வழிபடுவது அறியாமை எனக் கூறுகிறார்.கேரள சபரிமலை ஐயப்பன் வழிபாட்டில் கூட மக்கள் ஒருவரையொருவர் "சுவாமி" என்று அழைப்பதுஇதற்குச் சான்று என அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

கடவுள் உருவமற்றவர், அன்பானவர், எங்கும் நிறைந்தவர் என்று கூறிக்கொண்டு, அதே நேரத்தில் மனித வடிவம், குடும்பம், ஆயுதங்கள் போன்றவற்றை கற்பிப்பது முரண்பாடுஎன்றும், அறிவில்லாத செயல் என்றும் அவர் விமர்சிக்கிறார். அன்புள்ள கடவுளுக்கு ஆயுதங்கள்அமைப்பதும், உணவு படைப்பதும் காட்டுமிராண்டித்தனமாகும் என்கிறார்.

சிலை வணக்கம் சமூகத்தில் சுரண்டலுக்கும், ஆரிய ஆதிக்கத்திற்கும்காரணமாக உள்ளது என்றும், "சர்வசக்தி கடவுளை" சாதாரண கல், சாணி போன்றவற்றாக மாற்றுவதுஅநியாயம் என்றும் அவர் கூறுகிறார். கோயில்களில் கடவுளை வைத்து

உருவங்களாக வணங்குவதுஉருவமற்ற கடவுள் கருத்துடன் முரண்படுகிறது என்றும் விமர்சிக்கிறார்.

ராமன், கிருஷ்ணன், முருகன், விநாயகர் போன்றவர்கள் மனிதர்களைப் போலபிறந்து இறந்தவர்கள் என்பதால் அவர்கள் கடவுளாக இருக்க முடியாதுஎன்றும், உண்மையான கடவுள்என்றால் மாற்றமற்ற, காலத்தால் அழியாததாக இருக்க வேண்டும் என்றும் அவர் வலியுறுத்துகிறார்.

கோவில்கள்:

உருவவழிபாட்டின் விளைவாகத் திருக்கோயில்கள் உருவாகின. அவற்றை பராமரிக்க அடிக்கடி செலவுகள்ஏற்படுவதால், எதிர்காலத்தில் அதை ஏற்க முடியாது என எண்ணி கல்லால் கோயில்கள் கட்டப்பட்டன.

நாட்டில் கோயில்களின் எண்ணிக்கை மிக அதிகம். வைணவர்களுக்கு **108** திவ்யதேசங்கள், சைவர்களுக்கு **274** பாடல் பெற்ற தலங்கள், மேலும் பாடல்களில் பெயர் மட்டுமேகுறிப்பிடப்பட்ட **233** வைப்புத் தலங்கள் உள்ளன. இவற்றைத் தவிர எண்ணற்ற கோயில்கள், பிள்ளையார்கோயில்கள், அரசமரத்தடிக் கோயில்கள், சாலையோரக் கோயில்கள் என எண்ணிக்கையற்றவை உள்ளன.இது பக்தி பெருகியதைக் காட்டுகிறதா என்ற கேள்வி எழுகிறது.

மதுரை மீனாட்சி, காஞ்சி ஏகாம்பரநாதர், இராமேசுவரம் இராமநாதர் போன்றபெரிய கோயில்கள் மிகுந்த செலவில் கட்டப்பட்டவை; நாடாளுமன்ற கட்டிடத்தைவிட பல மடங்குசெலவாகின்றது என்றும், அவற்றில் உள்ள சாமி சிலைகள் எண்ணிக்கையும் அதிகம் என்றும் கூறப்படுகிறது.இதனால் மக்கள் வளம் வீணாகிறது என்றும் விமர்சிக்கப்படுகிறது.

கோயில்கள் சமூக வறுமைக்கும் அடிமைத்தனத்திற்கும் காரணமாக உள்ளனஎனவும், கொள்ளையடித்த பணத்தை “பரிகாரம்” எனக் கோயில்களில் செலுத்தும் பழக்கம் தவறானதுஎனவும் கூறப்படுகிறது. இதனால் பணவீக்கம் போன்ற பொருளாதார பிரச்சினைகளும் ஏற்படுகின்றனஎன்றும் விமர்சிக்கப்படுகிறது.

இராமன், கந்தன் போன்றவர்களை கடவுளாக ஏற்குவது அவர்களின் மனிதத்தன்மையை மறைப்பதாகும் எனவும், ஒரே மனிதர் பல கடவுள்களை வழிபடுவது கடவுள் பற்றை குழப்பமாக்குகிறதுஎனவும் கூறப்படுகிறது.

கோயிலுக்குச் செல்லாமல் கூட கடவுள் எங்கும் இருப்பதாகச் சொல்வதையும், ஆனால் சில இடங்களில் மட்டும் சிலைகளை வைத்து வழிபடுவதையும் பெரியார் கேள்விக்குள்ளாக்குகிறார்.கருவறை மற்றும் வெளிப்புற சிலைகளுக்கு வேறுபாடு காட்டுவது நியாயமற்றது என்றும் கூறப்படுகிறது.வடநாட்டிலும் தென்னாட்டிலும் வழிபாட்டு முறைகளில் வேறுபாடு இருப்பதுகுறித்து கேள்விகள் எழுகின்றன.

மொத்தத்தில், கோயில்கள் பக்தி, சமூக பழக்கம், மரபு ஆகியவற்றால்வளர்ந்தவை எனவும், அதே நேரத்தில் அவை குறித்து விமர்சனக் கருத்துகளும் சமூகத்தில் தொடர்ந்துநிலவுகின்றன எனவும் முடிவாகக் கூறப்படுகிறது.

கடவுள் மறுப்பு:

கடவுள்மறுப்பு பற்றிய பெரியாரின் சிந்தனைகள். கடவுளுக்கு தெளிவான இலட்சணமோ அடையாளமோ இருந்திருந்தால் உலக மக்கள்அதைப் பற்றி ஒரே முடிவுக்கு வந்திருப்பார்கள்; ஆனால் அது இன்று வரை குழப்பமாகவே உள்ளதுஎன பெரியார் கூறுகிறார்.

தற்போதைய "தர்மம்" நாளை "அதர்மம்" ஆக மாறக்கூடியது. அத்தகைய கொடுமைகளைமாற்ற வேண்டுமெனில், கடவுள் கட்டளை என்ற நம்பிக்கையையே மறுத்து சிந்திக்க வேண்டிய அவசியம்உள்ளது என்றும் அவர் கூறுகிறார். கடவுள் மறுப்பு என்பது பொதுக்கூட்டங்களில் "கடவுள் இல்லை, கடவுள்இல்லவே இல்லை" என அறிவித்து, கடவுள் பற்றிய கற்பனைகளை விமர்சித்து பின்னர் பிற நிகழ்ச்சிகளைதொடங்குவது என அவர் விளக்குகிறார்.

கடவுள் என்றால் என்ன என்பதை ஆத்திகர்கள் யாரும் தெளிவாக சொல்ல முடியவில்லை.புரியாத ஒன்றையே பிடித்துக்கொண்டு நம்புவது மூடநம்பிக்கை எனவும், அதை விட வேண்டும்எனவும் அவர் கூறுகிறார்.கடவுள் கண்ணுக்கும், அறிவுக்கும், மனத்துக்கும் எட்டாதவர் என்றால், அப்படி இருப்பவர் குறித்து நம்பிக்கை வைப்பது எப்படி சரி**?** என பெரியார் கேள்வி எழுப்புகிறார்.

கடவுள் உண்மையிலேயே இருந்தால், மனிதனாக வந்து செயல்பட வேண்டியதில்லை; நினைத்தவுடனே எல்லாம் நடக்க வேண்டும். அப்படி இல்லாததால் கடவுள் கருத்தே கேள்விக்குறிஎன்கிறார். வேதங்களில் கடவுள் இருப்பதற்கான ஆதாரம் இல்லை; தமிழர்களுக்கு கடவுள்என்ற கருத்தே வரலாற்றில் இல்லை என்றும் அவர் வலியுறுத்துகிறார்.கடவுளை விமர்சித்தும் ஒருவர் நீண்ட காலம் வாழ்கிறார் என்றால், கடவுள்தண்டிக்கவில்லை என்பதிலிருந்தே கடவுள் இல்லை என்பது தெரிகிறது என அவர் கூறுகிறார்.கடவுளை கற்பித்தவன் மீது கோபம் வருவது கூட, அவன் மனித உருவாக்கம்என்ற நம்பிக்கையிலிருந்து வருகிறது என்பதையும் அவர் விளக்குகிறார்.

கடவுள் பற்றிய வரையறை யாருக்கும் தெளிவாக இல்லாததால், அது ஒவ்வொருவராலும்வேறுபடுகிறது; அதனால் அது உண்மை அல்ல என்கிறார். கடவுளையும் மதத்தையும் “வெங்காயம்” போல – உள்ளார்ந்த உண்மை இல்லாதகற்பனைச் சொற்கள் என்று பெரியார் உருவகமாக விமர்சிக்கிறார்.

கடவுள் ஒழிப்பு:

கடவுள்ஒருவனை செல்வனாகப் பிறக்க வைத்ததற்காக ஒருவர் கோயில் கட்டுகிறார் என்றால், வறியவனாகப்பிறக்க வைத்ததற்காக மற்றொருவர் அந்தக் கோயிலை இடிக்க வேண்டாமா? எனும் கேள்வியுடன், கடவுள் நம்பிக்கையும் ஆத்திகமும் மனிதனை மனிதத் தன்மையிலிருந்து விலக்குகின்றன என பெரியார்வலியுறுத்துகிறார். உழைப்பாளிகளின் பணத்தைப் பயன்படுத்தி கோயில்கள், விழாக்கள், ஆபரணங்கள்செய்யப்படுவது அநீதி; அத்தகைய செயல்களை அனுமதிக்கும் கடவுள் உண்மையிலேயே இருந்தால், அந்தக் கடவுளை ஒழிப்பதே நியாயம் என அவர் கேள்வி எழுப்புகிறார்.

கடவுளை முழுமையாக மறுப்பது அல்ல; மனித சமத்துவத்துக்கும் சமூக நீதிக்கும்தடையாக இருக்கும் கடவுள் கருத்தை மட்டும் ஒழிக்க வேண்டும் என்பதே அவரது நிலைப்பாடு. புலி–ஆடு, பூனை–எலி, ஆண்–பெண் போன்ற இயற்கையற்ற அடிமைத்தனத்தை கடவுள்ஏற்படுத்தியதாகக் கூறினால், அந்தக் கடவுளை முதலில் மறுக்க வேண்டும் என அவர் கூறுகிறார்.

கோயிலில் தீட்டு, தொலைவில் நின்று வழிபாடு போன்றவை சமூக இழிவை உருவாக்குகின்றன; அதனை ஏற்றுக்கொள்வது மானமற்ற செயலாகும் என அவர் விமர்சிக்கிறார். இராமன், பிள்ளையார் போன்ற கடவுள் கதைகள் மனிதத் தன்மைக்கு

பொருந்தாதவை; அவை காட்டு மிராண்டி கற்பனைகள் என்பதால் அவற்றை மறுக்க வேண்டும் என்கிறார்.

கடவுள் நம்பிக்கை நீங்கினால் மட்டுமே மனிதன் அறிவாளியாகவும், அறிவியல்வளர்ச்சியுடையவனாகவும் மாற முடியும் என அவர் கருதுகிறார். கோயில்கள், புராணங்கள், மதங்கள் மனிதனை முட்டாளாக்குகின்றன எனவும், அவற்றை எதிர்க்க வேண்டும் எனவும் அவர் கூறுகிறார். கோயிலில் கடவுள் “தீட்டாகிவிடும்” என்ற நம்பிக்கையே முரண்பாடானது; அதை ஏற்றுக்கொண்டு வழிபடுவது அறிவின்மை என அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

மொத்தத்தில், கடவுள் மீது தனிப்பட்ட வெறுப்பு அல்ல; மனித சமத்துவம், பகுத்தறிவு, சமூக நீதிக்குத் தடையாக இருக்கும் கடவுள் நம்பிக்கையை அகற்ற வேண்டும் என்பதேபெரியாரின் அடிப்படை கருத்தாகும்.

சமயம்:

சமயம்பற்றிய பெரியாரின் சிந்தனைகள்.

உலகில் மக்கள் வாழ்வை ஒழுங்குபடுத்த உருவான நன்னெறிகளின் தொகுதியேசமயம் எனலாம். இந்தியாவில் சைவம், வைணவம், புத்தம், சமணம் போன்ற சமயங்கள் உள்ளன. ஆனால்பெரியாரின் பார்வையில் மதம் என்பது மனிதனை கட்டுப்படுத்தும் ஒரு அமைப்பாக மாறிவிட்டது. அவர் கூறுவதாவது: மதம் என்பது கடவுள் என்ற கற்களால் கட்டப்பட்டகட்டிடம்; அதனை சாத்திரம், புராணம், மறுபிறவி, சொர்க்கம், மோட்சம் போன்ற நம்பிக்கைகள்அழகுபடுத்தி நிலைநிறுத்துகின்றன. தொடக்கத்தில் ஒழுக்கத்திற்காக இருந்த மதம்,

பின்னர்சோம்பேறிகளும் சுயநலவாதிகளும் கையில் சிக்கி, தீயொழுக்கம் மற்றும் போலித்தனத்தை வளர்க்கும்கருவியாக மாறிவிட்டது.

மதம் என்பது மனித வாழ்வின் இலட்சியத்தை அடைய உதவும் விதிகள் ஆகஇருக்க வேண்டும் என்றாலும், நடைமுறையில் அது மனிதனை அடிமையாக்கும் சட்டங்களாக மாறியுள்ளது.மனித இயல்புக்கும் சுதந்திரத்துக்கும் எதிரான விதிகள் மதமாக இருக்கக் கூடாது என அவர்வலியுறுத்துகிறார். சைவம் என்பது உயிர்களிடம் அன்பு செலுத்துதல்; வைணவம் என்பது உயிர்களிடம்இரக்கம் காட்டுதல் என அவர் பொருள் கொள்கிறார். இந்தக் குணங்கள் மனிதனுக்கு தேவையானவைஎன்பதால் அவற்றில் தனக்கு எதிர்ப்பில்லை என்றும், அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள முடியும் என்றும்கூறுகிறார்.

ஆனால் மதம் பொதுவாக மனித சுயமரியாதை, சுதந்திரம், அறிவு வளர்ச்சிமற்றும் சமூக சமத்துவத்திற்கு எதிரானது என அவர் கடுமையாக விமர்சிக்கிறார். மேலும் மதம்முதலாளித்தனம், பார்ப்பன ஆதிக்கம் மற்றும் சோம்பேறித்தனத்துக்கு ஆதரவாக செயல்படுகிறதுஎன்றும் கூறுகிறார். மதவாதிகள் மனிதனை விடுவிக்காமல், குளம் வெட்டுதல், பாம்புக்கு பால்ஊற்றுதல் போன்ற மூடநம்பிக்கைகளை வளர்க்கிறார்கள்; மனித சமூக முன்னேற்றத்திற்கு உண்மையானதொண்டு செய்யவில்லை என அவர் விமர்சிக்கிறார்.

மொத்தத்தில், மதம் மனிதனை மேம்படுத்துவதற்குப் பதிலாக கட்டுப்படுத்தும்கருவியாக மாறியுள்ளதால், அதை பகுத்தறிவுடன் மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்பதே பெரியாரின்கருத்தாகும்.

மதக்கேடுகள் :

மதத்தினால்விளையக்கூடிய கேடுகளைப் பற்றி பெரியார் அவர்களின் சிந்தனைகள். மதமும் உலக இயற்கையும் ஒன்றுடன் ஒன்றாக இணைந்ததல்ல; பல மதங்கள்இயற்கை ஒழுங்கை மாற்றி செயற்கை நம்பிக்கைகளுக்குள் மனிதனை தள்ளுவதால், அறிவியல் ஆராய்ச்சிக்கும்இயற்கை அறிவுக்கும் இடையூறாகின்றன. மதம் மனித சுயமரியாதை, சுதந்திரம், அறிவு வளர்ச்சி, சமூக சமத்துவம் ஆகியவற்றுக்கு எதிராக செயல்படுவதுடன், கொடுங்கோலாட்சிக்கும் முதலாளித்துவஆதிக்கத்துக்கும் சோம்பேறித்தனத்துக்கும் துணை நிற்கிறது. எந்த விதமாக மதம், கடவுள்அல்லது வேதக் கொள்கைகள் உருவாக்கப்பட்டாலும், அவை பெரும்பான்மை மக்களிடையே பிரிவினை, பகை, அடிமைத்தனம், மூடநம்பிக்கை மற்றும் வன்முறையை உருவாக்கியே தீரும் என்பதே வரலாற்றுஉண்மை. மத வெறி கள்ளைவிடவும் கெடுதலானது எனவும், அது மனதை நேரடியாகக் கெடுக்கும் சக்திஉடையது எனவும் கூறப்படுகிறது. சாதி அமைப்பை நிலைநிறுத்தி மக்களை மடமையில் வைத்திருக்கவும்மதங்கள் பயன்படுகின்றன; இதை எதிர்த்து பேசுபவர்கள் நாத்திகர் என இழிவுபடுத்தப்படுகின்றனர்.பாவமன்னிப்பு எளிதாக வழங்கப்படும் மதங்களில் அயோக்கியத்தனம் அதிகம் வளர்வதும், மதம்பல நேரங்களில் போலித்துறவிகளுக்கும் ஏமாற்றுக்காரர்களுக்கும் மறைவாக இருப்பதும் காணப்படுகிறது.மதங்கள் பிரிவினை, மூடநம்பிக்கை மற்றும் பயத்தின் அடிப்படையில் கட்டப்பட்டவை என்றும், சமூக முன்னேற்றம், ஒற்றுமை, சம உரிமை ஆகியவற்றைத் தடுப்பவை என்றும் கூறப்படுகிறது.மேலும் பெரிய நிதி, சில ஊடகங்கள், சிலர் சேர்ந்து போலி அற்புதங்களை உருவாக்கி பிரச்சாரம்செய்தால்,

மக்கள் புதிய மதங்களை எளிதில் ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்யலாம் என்பதும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

பெரியாரும் சிந்தனைகளும் கடவுளும் சமயமும்

மதவாதிகளின்கொடுமை:

மதத்தின் ஆதிக்கத்தில் கட்டுண்ட மக்களுக்கு உண்மையில் நன்மை, ஒழுக்கம் அல்லது முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லை; மாறாக ஆவேசம், வெறி போன்ற மனநிலைகளே அதிகரிக்கின்றன. மதம் பயனுள்ளதா என்ற கேள்விக்கு தெளிவான பதில் இல்லை என்பதும் அவர் சுட்டிக்காட்டும் விமர்சனமாகும். குரு, பாதிரி, முல்லா, புரோகிதர் போன்றவர்கள் உழைக்காமல் அரசரும் செல்வந்தரும் வாழ்வதற்குத் துணைபுரியும் உரிமம் பெற்றவர்கள் போல செயல்படுகின்றனர் என்றும், அவர்களின் உழைப்பின் பலன் பொதுமக்களுக்கு இல்லை என்றும் கூறப்படுகிறது.

சைவம் போன்ற மதங்கள் “அன்பே சிவம்” எனப் பேசினாலும், வரலாற்றில் சமணம், பௌத்தம் போன்ற அகிம்சை வழிபாடுகளுக்கு எதிராக வன்முறையையும் அழிவையும் செய்துள்ளன என்பதும் குறிப்பிடப்படுகிறது. மேலும், பெரும்பான்மையான மதநம்பிக்கை கொண்ட மக்களே சமூக-பொருளாதார ரீதியில் பின்தங்கிய நிலையில் இருப்பதையும், மற்ற மதத்தினரை விட கல்வி, முன்னேற்றம் குறைவாக இருப்பதையும் பெரியார் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இதை மாற்ற மதத்தலைவர்கள் எந்தச் செயல்பாடும் செய்யவில்லை; வெறும்சடங்கு, வழிபாடு, மந்திரப்பாடல் போன்றவற்றில் மட்டுமே ஈடுபடுகின்றனர் என விமர்சிக்கிறார்.

இந்து மதவாதிகள் உள்ளிட்ட மதவாதிகள், பகுத்தறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட பழையயுகக் கற்பனைகளிலும் இயலாத நம்பிக்கைகளிலும் சிக்கியிருப்பதாகவும்,

அவர்கள் மனித முன்னேற்றத்திற்கு உதவாமல் மூடநம்பிக்கையை வளர்க்கின்றனர் என்றும் பெரியார் கூறுகிறார்.

மத ஒழிப்பு:

மத ஒழிப்பு பற்றி பெரியார் அவர்களின் சிந்தனைகள். மதம் மற்றும் சமூகசீர்திருத்தம் தொடர்பாக பெரியார் கூறும் கருத்துகள் சுருக்கமாகப் பின்வருமாறு: சமூகத்தில் மக்களை சுயமரியாதையின்றி, மிருக நிலைக்கு தாழ்த்தும் எந்த மதமும், அதன் கொள்கைகளும் ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்கிறார். குறிப்பாக தீண்டாமை, சாதிவேறுபாடு போன்ற கொடுமைகளை அனுமதிக்கும் மதம் எந்தக் கடவுள் சொன்னாலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. மதப்பிரச்சாரம், சாத்திரங்கள், பண்டிகைகள், மடாலயங்கள் ஆகியவை மக்களை மூடநம்பிக்கையில் வைத்திருப்பதால் அவை மாற்றப்பட்டு சமூக சொத்தாக மாற்றப்பட வேண்டும் எனவும் கூறுகிறார்.

மதம் மனித சமத்துவத்தையும் முன்னேற்றத்தையும் தடுப்பதாகவும், கடவுள் பெயரில் பிறப்பு உயர்வு–தாழ்வு கற்பித்தல் போன்ற கொடுமைகளுக்கு ஆதரவாக இருப்பதாகவும் பெரியார் விமர்சிக்கிறார். மதம், சாத்திரம், வேதம் நீங்காமல் தீண்டாமை, சாதி பேதம் நீங்காது என்றும், சமூகமாற்றம் சாத்தியமில்லை என்றும் கூறப்படுகிறது. மேலும் மதங்கள் பாவமன்னிப்பு என்ற பெயரில் ஒழுக்கக் குறைவை வளர்க்கும் சூழல் உருவாக்குகின்றன என்பதும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

மதச்சார்பற்ற தன்மை குறித்து பெரியார் கூறுகையில், எல்லா மதங்களையும் சமமாகக் கருதுவது தவறு என்றும், எந்தமதத்தையும் சாராதநிலையே உண்மையான மதச்சார்பற்ற நிலை என்றும் விளக்குகிறார்.இதைதவறாகப் புரிந்து கொள்வது சமூகத்தில் குழப்பத்தை உருவாக்கும் என்கிறார்.

இராமாநுசரும் பெரியாரும் மனிதகுல முன்னேற்றத்தில் சமூகசீர்திருத்த நோக்குடன் செயல்பட்டவர்கள் என ஒப்பிடப்படுகிறார்கள். பெரியார் வாழ்நாள் முழுவதும் சாதி, மதவேறுபாடுகளை எதிர்த்து மனித சமத்துவத்திற்காகப் போராடியவர் எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. அவர் நாத்திகர் அல்ல, பகுத்தறிவாளர் எனத்தாமே கூறிய கருத்துகளும் மேற்கோள்காட்டப்படுகின்றன.

முடிவுரை:

அவர்களின் கடவுள் மற்றும் சமயம் குறித்த சிந்தனைகள் பாரம்பரிய நம்பிக்கைகளுக்கு எதிரானவை என்றாலும், அவை சமூக முன்னேற்றத்தை நோக்கமாகக் கொண்டவை. கடவுளை மறுத்ததன் நோக்கம் மனிதனை நம்பிக்கையற்றவனாக்குவது அல்ல; மாறாக அவனை சுயநினைவும் பொறுப்புணர்வும் உடையவனாக மாற்றுவதாகும். "எல்லாம் கடவுள் செயல்" என்ற மனப்பான்மையை எதிர்த்து, மனிதன் தனது செயல்களுக்கு தானே பொறுப்பு ஏற்க வேண்டும் என்பதைக் அவர் வலியுறுத்துகிறார். சைவம் மற்றும் வைணவம் போன்ற சமயங்களில் உள்ள தத்துவங்கள் உயர்ந்த உண்மைகளை உணர்த்தும் முயற்சிகளாக இருந்தாலும், அவை நடைமுறையில் பல இடங்களில் மூடநம்பிக்கை மற்றும் சடங்குகளாக மாறியுள்ளன. கோயில்கள், சடங்குகள், புராணக் கதைகள் சில நேரங்களில் மனித அறிவை வளர்க்காமல்,அவர்களை கட்டுப்படுத்தும் கருவிகளாக மாறுகின்றன என்பதும் குறிப்பிடப்படுகிறது. மேலும், மதம் சாதி வேறுபாடு, அநீதி, அடிமைத்தனம் ஆகியவற்றை நிலைநிறுத்துவதில் பங்கு வகிக்கிறது; எனவே அது மனிதனை கட்டுப்படுத்தும் அமைப்பாக மாறும்போது மறுபரிசீலனை செய்யப்பட வேண்டும். அதேசமயம், அன்பு, இரக்கம், சமத்துவம் போன்ற மனிதநேய மதிப்புகளை அவர் ஏற்றுக்கொள்கிறார்.

மொத்தத்தில், அவரது சிந்தனைகள் வெறும் மறுப்பு அல்ல; பகுத்தறிவு, சமூக நீதி, மனித சமத்துவத்தை நிலைநிறுத்தும் நோக்கத்தைக் கொண்டவை. மனிதன் அறிவால் முன்னேற வேண்டுமெனில், மூடநம்பிக்கைகளிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்பதையும், அவரது சிந்தனைகள் சமூக முன்னேற்றத்திற்கான வழிகாட்டியாக இருப்பதையும் இவ்வாய்வு காட்டுகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1.பெரிய திருவாதி பா_ 87

2. திருவரங்கத்து மாலை பா_84

3. சிவவாக்கியம் பா _404

4. திருச்சதகம் பா_24

5. ஆறாம் திருமுறை பா_6.97.10

இயல்-2

பெரியாரின் சமூக புரட்சி சிந்தனைகள்

முன்னுரை:

தமிழ் சமூக சீர்திருத்தத்தில் முக்கிய பங்கு வகித்த பெரியார், பகுத்தறிவு, சமத்துவம், சமூக நீதி, சுயமரியாதை ஆகிய அடிப்படைகளில் சிந்தனைகளை முன்வைத்தார். ஆட்சி மக்களின் முன்னேற்றத்திற்குச் செயல்பட வேண்டும் என்றும், திருமணம் சம உரிமை கொண்ட ஒப்பந்தமாக இருக்க வேண்டும் என்றும் அவர் வலியுறுத்தினார். காதல், கலப்பு, விதவை மறுமணம் போன்றவற்றை ஆதரித்து மனித உரிமையை முன்னிறுத்தினார். சாதி மற்றும் தீண்டாமை போன்ற அநீதிகளை ஒழிக்க சட்டமும் விழிப்புணர்வும் அவசியம் எனக் கூறினார். மதம், சாத்திரம், மூடநம்பிக்கை ஆகியவை மனிதனை கட்டுப்படுத்துகின்றன என விமர்சித்து, அறிவு மற்றும் அனுபவத்தின் அடிப்படையில் வாழ வேண்டும் என்றார். இவ்வாய்வு, அவரது சமூக புரட்சி சிந்தனைகள் சமூக மாற்றத்திற்கு வழிகாட்டுகின்றன என்பதை விளக்குகிறது.

ஆட்சி முறை:

ஆட்சிமுறை பற்றிய தந்தை பெரியாரின் சிந்தனைகளைப் பார்க்கும்போது, ஆட்சி என்பது யார் நம்மை ஆளுகிறார்கள் என்பதல்ல; மக்களுக்கு எந்த மாதிரியான அரசியல் முறை இருக்க வேண்டும் என்பதே முக்கியம் என அவர் வலியுறுத்துகிறார். மனிதன் ஆட்சி செய்வதா அல்லது வேறு எதுவானாலும் ஆட்சி செய்வதா என்பது முக்கியமல்ல; அது எந்தக் கொள்கையோடு செயல்படுகிறது, அதனால் பொதுமக்களுக்கு என்ன நன்மை கிடைக்கிறது என்பதே அவரது கவலையாகும்.

மக்களை வருணாசிரம தர்மம் போன்ற பழமையான முறைகளுக்கோ அல்லது மிருகத்தனமான நிலைக்கோ இட்டுச் செல்லாமல், அறிவு வளர்ச்சிக்குத் தள்ளிச் செல்லும் ஆட்சியே எதுவாக இருந்தாலும் அதை நாம் விரும்ப வேண்டும் என்று பெரியார் கூறுகிறார். உலகில் உழைக்கும் மக்கள் பெரும்பான்மையாக இருப்பதால், அவர்களுக்குச் சாதகமான ஆட்சி அமைந்து, அவர்களாலேயே ஆட்சி நடைபெற வேண்டும் என்பதும் அவரது கருத்தாகும்.

எந்த ஆட்சியாக இருந்தாலும் அது நம் நாட்டினரால் நடத்தப்பட வேண்டும்; அது மான உணர்வு கொண்டதாகவும், ஏழைகளை ஏமாற்றாததாகவும் இருக்க வேண்டும். வெளிநாட்டு ஆதிக்கத்திற்கு அடிமையாகாமல், பிற நாடுகளுடன் நட்புறவு கொண்டு இயங்க வேண்டும் என்பதையும் அவர் வலியுறுத்துகிறார்.

நகரச் சுகாதாரம், கல்வி, தெரு பாதுகாப்பு போன்றவை அரசாங்கத்தின் முழுப் பொறுப்பாக இருக்க வேண்டும். அவை சரியாக செயல்பட்டால் தான் பொறுப்பு, ஒழுக்கம், நாணயம் ஆகியவை நிலைநிறுத்தப்பட முடியும். இல்லையெனில் நிர்வாகக் குறைகள் அதிகரிக்கும். இன்றைய ஆட்சியில் அறிவில்லாதவர்களுக்கும் ஒழுக்கமற்றவர்களுக்கும் இடம் கிடைப்பதால், அறிவாளிகள் பின்தங்கியுள்ளனர் என்று பெரியார் விமர்சிக்கிறார்.

காவல்துறையைப் பாதுகாப்பது அரசின் கடமை எனவும், காவலர் தவறு செய்தாலும் அவரை பொதுமக்களிடம் அவமானப்படுத்தாமல் துறையின் வழியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்றும் அவர் கூறுகிறார். இது காவல்துறையின் மரியாதையையும் கட்டுப்பாட்டையும் காக்கும். மக்களிடையே ஒழுக்கம், நாணயம், நேர்மை ஆகியவை வளர வேண்டுமெனில் சில சமூக அமைப்புகளை ஒழிக்க வேண்டும் என்று பெரியார் வலியுறுத்துகிறார். நல்லாட்சி அமைய அரசாங்கம்

கட்டுப்பாட்டு அதிகாரம் கொண்டிருக்க வேண்டும்; இல்லையெனில் குழப்பநிலை ஏற்படும்.

அரசியலில் ஊழல் மற்றும் குற்றச்செயல்கள் அதிகரிக்கக் கூடாது. குற்றம் செய்தவர்கள் தேர்தலில் நிற்க அனுமதிக்கப்படக்கூடாது; அவர்களுக்கு நிரந்தரத் தடை விதிக்கப்பட வேண்டும். இன்றைய அரசியல் அமைப்பில் குற்றப்பின்னணி கொண்டவர்கள் அதிகமாக இருப்பது ஆட்சியின் தரத்தை குறைக்கிறது என்பதையும் அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். மக்கள் ஆதரவைப் பெற்று அரசாங்கத்தின் குறைகளை வெளிப்படுத்துபவர்களையே அரசு கவனிக்கும்; சட்டமன்றத்தில் பேசுவது மட்டுமே போதாது. மக்கள் எப்படி இருக்கிறார்களோ அதேபோல ஆட்சியும் அமையும்; அறிவார்ந்த மக்கள் இருந்தால் நல்லாட்சி உருவாகும்.

சட்டமன்றம் மிகவும் கண்ணியமானவர்களால் நிரம்பியிருக்க வேண்டும்; அதை உறுதி செய்வது அரசாங்கம், உறுப்பினர்கள் மற்றும் மக்களின் கடமையாகும். ஆட்சியை உருவாக்கவும் மாற்றவும் மக்களுக்கே அதிகாரம் உள்ளது; அது வாக்குரிமையின் மூலம் வெளிப்படுகிறது. மேலும், வரி வசூல் இல்லாமல்கூட அரசு இயங்க முடியும் என்று பெரியார் கூறுகிறார். பொதுச் சேவைகளுக்கு கட்டணம் வசூலிப்பதன் மூலம் அரசாங்கம் வருமானம் பெற முடியும்; இதனால் மக்களுக்கு வரிச் சுமை குறையும்.

திருமணம்:

திருமணம் என்பது வாழ்க்கைத் துணை ஒப்பந்தமாக இருக்க வேண்டும்; அதாவது ஒரு ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து உலக வாழ்க்கையை நடத்திக் கொள்ள ஏற்படுத்தும் சம உரிமை உடைய ஒப்பந்தமாக இருக்க வேண்டும். அது ஆண் வீட்டாருக்கு சம்பளம் இல்லாத வேலைக்காரியைப் பெற்றுக் கொள்வது போல

இருக்கக் கூடாது. வாழ்க்கை என்பது ஆண்-பெண் இருவரும் இணைந்து சுதந்திரமாக இன்பமாக வாழ்வதேயாகும்; கட்டுப்பாடுகளால் நிரம்பிய துன்ப வாழ்க்கை அல்ல.

திருமணத்தின் அடையாளமாக பெண்ணுக்கே தாலி கட்டுவது சமத்துவமற்றது; ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் சம உரிமை இருக்க வேண்டுமெனில் இருவரும் தாலி கட்டிக் கொள்ள வேண்டும் அல்லது இருவருக்கும் தாலி இல்லாமல், மோதிரம் போன்ற சமமான அடையாளத்தைப் பயன்படுத்தலாம். தாலி என்பது பெண்ணை அடிமைப்படுத்தும் சின்னமாகக் கருதப்படுவதால், பெண்கள் விழிப்புணர்வு அடைந்தால் இதை நீக்க முடியும். சீர்திருத்தத் திருமணங்களிலும் கூட இந்த பழக்கம் தொடர்வது மாற்றப்பட வேண்டியதாகும்.

‘கல்யாணம்’ என்ற சொல் வாழ்க்கைத் துணை என்ற உண்மைப் பொருளை வெளிப்படுத்தவில்லை; மாறாக ‘தாராமுகூர்த்தம்’, ‘கன்னிகாதானம்’ போன்ற சொற்கள் பெண்ணை ஒருவனுக்குத் தானமாக அளிப்பதை உணர்த்துகின்றன. இது பெண்களை அடிமைப்படுத்தும் பாரம்பரியத்தை காட்டுகிறது. தமிழரின் மரபில் ஆண்-பெண் சம உரிமையுடன் வாழ்வதே வாழ்க்கைத்துணை என்ற கருத்தாக இருந்தது. தமிழில் ஆண்-பெண் உறவிற்கு ‘கற்பு’ மற்றும் ‘காதல்’ என்ற இரண்டு முறைகள் சொல்லப்படுகின்றன. ‘கற்பு’ என்பது பெற்றோர் ஏற்பாடு செய்து இணைப்பது; ‘காதல்’ என்பது இருவரும் தாங்களே சம்மதித்து வாழ்வது. இதன் இடையில் வந்ததே திருமணம் என்ற அமைப்பாகும்.

காதல் மணம்:

திருமணத்திற்கு முன் ஆண்-பெண் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்; திடீரென இணைத்துவிடுவது சரியல்ல. அன்பு, குணம், பழக்கவழக்கம்

ஆகியவற்றை புரிந்து கொண்டு நண்பர்களாகப் பழகிய பின்னரே வாழ்க்கை தொடங்க வேண்டும்; இது உடல் தொடர்பை அல்ல, பரஸ்பர விருப்பம் மற்றும் காதலைக் குறிக்கும். வாழ்க்கையில் காதல் மணத்தைவிட, பரஸ்பர சம்மதத்துடன் அமைந்த வாழ்க்கை ஒப்பந்த மணமே சிறந்ததாக இருக்கலாம் எனக் கூறப்படுகிறது. திருமணம், கல்யாணம், கன்னிகாதானம் போன்ற நடைமுறைகள் தமிழரின் மூல மரபில் இல்லை; அவர்களிடம் இருந்தது காதலை அடிப்படையாகக் கொண்ட வாழ்க்கை முறையே ஆகும்.

கலப்பு மணம்:

கலப்பு மணம் என்பது சமீபத்தில் உருவானது அல்ல; இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் பழங்காலத்திலிருந்தே பல மதங்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, வேத–புராண காலங்களிலேயே நடைமுறையில் இருந்து வந்தது. எனவே, இதை சுயமரியாதை இயக்கத்தினர் மட்டுமே ஆரம்பித்ததாகக் கூற முடியாது. உண்மையான கலப்புத் திருமணம் என்பது, சமூகத்தில் உயர்ந்ததாகக் கருதப்படும் பார்ப்பனர் சாதியினரும், கீழ்த்தரமாகக் கருதப்பட்ட பார்ப்பனர் அல்லாதவர்களும் இடையே நடைபெறும் திருமணமாகும். இந்த சாதி வேறுபாடு நீங்க வேண்டுமெனில், இவ்விரு பிரிவினருக்கிடையேயான திருமணங்களே உண்மையான கலப்புத் திருமணமாகக் கருதப்பட வேண்டும்.

திருமண தம்பதியர்களுக்கு பெரியார் கூறும் அறிவுரை:

கோயில்கள் மற்றும் உற்சவங்களுக்கு செல்லுவதற்குப் பதிலாக, அறிவை வளர்க்கும் கண்காட்சிகள், தொழிற்சாலைகள், அணைக்கட்டுகள், அருங்காட்சியகங்கள் போன்ற இடங்களைப் பார்வையிட வேண்டும். வாழ்க்கையில் அறிவுடன் சிக்கனமாக இருந்து, வருமானத்திற்குள் செலவழித்து, பிறரை சாராமல்,

ஒழுக்கத்துடன் கவலையற்ற வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும். மணமக்கள் இருவரும் நண்பர்களைப் போல அன்புடன் நடந்து கொண்டு, தனிப்பட்ட நலனுக்காக மட்டும் அல்லாமல், பிறருக்காகவும் வாழ்கிறோம் என்ற உணர்வுடன் வாழ்க்கையை முன்னெடுக்க வேண்டும்.

சீர்த்திருத்தத் திருமணம்:

புரியாத மற்றும் அறிய முடியாத சடங்குகளை தவிர்த்து, எளிமையாக நடத்தப்படும் திருமணமே பகுத்தறிவுத் திருமணம் ஆகும். திருமணங்களில் வெறும் இசை, நாட்டியம் போன்றவற்றை மட்டும் நடத்தாமல், அறிஞர்களின் கருத்துரைகளை ஏற்பாடு செய்து மக்களுக்கு பயன் அளிப்பதும் பாராட்டத்தக்கதாகும். மாற்றுத் திருமணம் என்பது மூடநம்பிக்கைகள் மற்றும் தேவையற்ற பழக்கங்களை நீக்கி, பகுத்தறிவின் அடிப்படையில் நடத்தப்படுவது; அது மனிதனின் வாழ்க்கை கவலைகளை குறைக்கும் வகையில் இருக்க வேண்டும். வாழ்க்கைத்துணையைத் தேர்வு செய்ய காதல் மட்டும் போதாது; அறிவு, அன்பு, பொருத்தம், அனுபவம் போன்ற அம்சங்களும் முக்கியம். நமது திருமணம் திராவிடர் திருமணம் எனக் கூறப்பட்டாலும், அது பழங்கால முறையை அப்படியே பின்பற்ற வேண்டும் அல்லது எதிர்காலத்திலும் அதேபோல் இருக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லை.

மறுமணம்:

மனிதன் எப்பொழுது மறுமணம் செய்து கொள்ளலாம் என்பது பற்றிய பெரியார் அவர்களின் கருத்து.

முதல் மனைவி இறந்துவிட்டாலோ, அல்லது மனைவி வேறு ஒருவரை விரும்பி வீட்டை விட்டு சென்றாலோ, ஆண் மறுமணம் செய்வதை யாரும் குறை

கூறுவதில்லை. அதேபோல், மனைவி தீராத நோயால் பாதிக்கப்பட்டாலோ அல்லது புத்திச் சுவாதீனம் இழந்த நிலையிலோ இருந்தாலும், மறுமணம் செய்வதை பொதுவாக எவரும் எதிர்ப்பதில்லை. ஆகவே, இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகளில் மறுமணம் செய்வதை பகுத்தறிவாளர்களும் அனுபவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவர்களும் ஏற்றுக்கொள்கின்றனர்.

விதவை மணம்:

ஒரு மனிதன் சில நேரங்களில் விதிகளை மீற வேண்டிய ஆசையாலும் அவசியத்தாலும் கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறான்; அதுபோலவே ஒவ்வொரு விதவையும் சமூகத்தில் நிலவி வரும் விதவைச் சட்டங்களையும் கட்டுப்பாடுகளையும் மீற வேண்டிய நிர்பந்தத்துக்கு உள்ளாகி துன்பப்படுகிறாள். இந்நிலையை உருவாக்குவது அவளது குற்றமல்ல; எந்தத் தவறும் செய்யாத ஒரு பெண்ணுக்கு இவ்வாறு கொடுமை நேருவது ஏன் என்ற கேள்வி எழுகிறது. ஆனால் இதற்கு சமூகத்தில் இருந்து தெளிவான, நியாயமான பதில் கிடைப்பதில்லை. அதற்கு பதிலாக 'இது தலைவிதி' அல்லது 'கடவுளின் செயல்' என்று கூறி மக்கள் மனதை சமாதானப்படுத்த முயல்கின்றனர். ஆனால் இவ்வாறான காரணங்கள் 20ஆம் நூற்றாண்டு போன்ற அறிவு வளர்ந்த காலத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட முடியாது; இது உண்மையை மறைத்து மக்களை ஏமாற்றும் ஒரு முறையாகவே பார்க்கப்படுகிறது.

குழந்தை மணம்:

குடும்ப வாழ்க்கைக்கு தகுதியற்ற சிறுமியர்களை திருமணம் செய்து குடும்பப் பொறுப்பில் கட்டுப்படுத்துவது எந்த அறநூலும் ஆதரிக்கவில்லை. இவ்வாறு சட்டத்தை மீறி நடைபெறும் திருமணங்களுக்கு எதிராக காவல்துறையினரும்

பொதுமக்களும் நடவடிக்கை எடுக்க உரிமை இருக்க வேண்டும்; திருமண வயது குறித்து வெறும் அறிவிப்புகள் மட்டும் போதாது.

சாரதா சட்டத்தை மீறி திருமணம் நடைபெற முயன்றால் அதைத் தடுக்கும் அதிகாரமும், விசாரிக்கும் அதிகாரமும் நீதிமன்றத்துக்கு இருக்க வேண்டும். சிறுவயதில் திருமணம் செய்வதால் ஆண்-பெண் இருவருக்கும் குடும்பப் பொறுப்பு விரைவில் விழுந்து, அவர்களின் சுதந்திரம் குறைந்து, கவலை மற்றும் வளர்ச்சிக் குறைபாடுகள் ஏற்படுகின்றன.

திருமண அடையாளமாக பெரியார் கூறுபவை:

தாலி கட்டுவது பெண்களுக்கு மட்டும் நடைமுறையாக இருப்பது சமத்துவமின்மையை காட்டுகிறது; இது ஆண் பெண்ணுக்கு எசமானன் என்ற எண்ணத்தையும், தாலி அடிமைச் சின்னம் என்ற பொருளையும் உணர்த்துகிறது. உண்மையான சமத்துவம் வேண்டுமெனில் இருவரும் தாலி கட்டிக்கொள்ள வேண்டும் அல்லது இருவருக்கும் இல்லாமல், மோதிரம் போன்ற மாற்று முறையைப் பயன்படுத்தலாம்.

தாலி பெண்ணை அடக்கி ஆளும் சின்னமாகக் கருதப்படுகிறது; இதை நியாயப்படுத்த இலக்கிய உதாரணங்கள் கூறப்பட்டாலும் அது பொருத்த மற்றதாகும். பெண்கள் விழிப்புணர்வு அடைந்தால்தான் இந்த நடைமுறை மாற்றம் அடையும். மேலும், தாலி பெண்களை கட்டுப்படுத்தும் ஒரு கருவியாகவே பயன்படுத்தப்படுகிறது. சீர்திருத்தத் திருமணங்களிலும் கூட தாலி கட்டும் பழக்கம் தொடர்வது மாற்றப்பட வேண்டியது. திருமணமான பெண்ணை அடையாளப்படுத்த தாலி கட்டுவதாகச் சொன்னால், அதே அடையாளம் ஆண்களுக்கும் ஏன் இல்லை என்ற கேள்வியும் எழுகிறது.

அய்யா வாழ்க்கையில்:

19 வயதில் திருமணம். அப்போது தாலிகட்டிதான் திருமணம் நடைபெற்று (1898) வந்தது. அந்த வயதில் தாலியைப் பற்றி எதிர்ப்பு செய்யவே இல்லை. ஒருநாள் இரவு பெரியார் தாலியைக் கழற்றும்படி கூறினார். அம்மையார் மறுத்தார். "நானே பக்கத்தில் இருக்கும் போது தாலி இருந்தால் என்ன? இல்லாவிட்டால் என்ன? நான் ஊரில் இல்லாதபோது தான் அது இல்லாமல் இருக்கக்கூடாது" என்ற அளந்த அளப்பில் நாதன் சொல் உண்மை என நம்பி தாலியைக் கழற்றிக்கொடுத்தார். ஈவேரா, அதனைத் தம் சட்டைப்பையில் போட்டுக் கொண்டு உறங்கிவிட்டார். விடிந்தவுடன் அம்மையாரும் தாலியைக் கேட்க மறந்துவிட்டார். கணவரும் அதனைத்தர மறந்தார். அவரும் தாலியின் நினைவில்லாமலேயே சட்டையை மாட்டிக் கொண்டு வெளியில் சென்றுவிட்டார்.

இப்போது நாகம்மையாருக்கு தாலியின் நினைப்பு வந்துவிட்டது. கழுத்தில் தாலியில்லாமலிருப்பதை யாரேனும் கண்டால் ஏளனம் செய்வார்களே என்று நாணப்பட்டுக் கூடியவரை தம் கழுத்தைப் பிறர் காணாதபடி மறைத்துக் கொண்டே வேலை பார்த்து வந்தார். தம் கழுத்து வெளியில் தெரியாதபடி அடிக்கடித் துணியை இழுத்து இழுத்து மூடிக் கொண்டு வேலை செய்வதை மாமியார் கவனித்து விட்டார். உடனே தாலி எங்கே?' என்று வினவ மருமகள் விடைகூற முடியாமல் ஏதேதோ சொல்லி மழுப்பிக் கொண்டிருந்தார். இதற்குள் இன்னும் சில பெண்கள் கூடிவிட்டனர். அவர்கள் நாகம்மையாரை நக்கல் செய்யத் தொடங்கிவிட்டனர். அம்மையாருக்குச் சினம் பொங்கி எழுந்தது. "உங்களுக்கு என்ன தெரியும்? கணவர் ஊரில் இருக்கும்போது தாலி இருந்தால் என்ன? இல்லாவிட்டால் என்ன?" என்று ஒரு போடு போடவே. நக்கல் பண்ணிய பெண்கள் மறுமொழிகூற முடியாமல் வாயடைத்துப்

போனார்கள். "கணவனுக்கேற்ற மனைவி; நாம் என்ன சொல்வது?" என்று சொல்லிக்கொண்டே நழுவி விட்டனர்.

இந்த நிகழ்ச்சியை

தாலி என்னும் சங்கிலிதான், பெண்ணினத்தைப்

பிணித்திருக்கும் தளைஎன் றெண்ணித்

தாலிதனைக் கழற்றென்னத் தன் மனைவி

மறுத்துரைக்க, ' நானி ருக்கத்

தாலிகட்டிக் கொள்ளுவதன் பொருளென்ன?

எனக்கேட்டு வாங்கிக் கொண்டார்.

'தாலிஎங்கே?' எனக்கேலி செய்த பெண்கள்

தமைக்கண்டு சினத்தார் அம்மை ! 6

மூடநம்பிக்கை:

சாத்திரங்கள் பெண்ணை சுதந்திரமற்றவளாகக் கருதி, அவளை கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்க வேண்டும் என்றும், மனிதன் நரகத்தைத் தவிர்க்கவும் பெற்றோருக்கான கடமைகளை நிறைவேற்றவும் பிள்ளைப் பெற வேண்டி திருமணம் அவசியம் என்றும் கூறுகின்றன. பொருத்தம், சகுனம் போன்றவற்றைப் பார்ப்பது முற்றிலும் அர்த்தமற்றதாகும்; சோதிடர் ஆண்-பெண் பற்றி அறியாமலேயே பொருத்தம் பார்க்கின்றனர். இதேபோல், புராணங்களில் பெண் ஒரு பொருளாகக் கருதப்பட்டு, அவளை மற்றவர்களுக்கு அளித்தல், விற்பனை செய்தல் போன்ற அவமானகரமான நிகழ்வுகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இன்றைய சமுதாயத்திலும் உண்மையான பொருத்தங்களான வயது, உடல்நலம், குணம், கல்வி போன்றவை பார்க்கப்படாமல், சோதிடத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட தவறான நடைமுறைகள் தொடர்கின்றன; இது படித்தவர்களிடமும் காணப்படுகிறது.

நாகம்மையின் மூடப்பழக்கத்தைக் களைதல்:

விரத ஒழிப்பு:

இராமசாமியாரைப்போல் நாகம்மை யாரையும் ஆசாரமில்லாதவராக விடக்கூடாது என்பது மாமனார் மாமியார் கருத்து, கணவருக்கு வேண்டிய புலால் உணவைத் தன்னிச்சையாகச் சமைப்பார். பரிமாறுவார். பிறகு நீராடிவிட்டுதாள் சமையல் அறைக்குள் போவார். கணவர் வெளியில் அமர்ந்துதான் உணவு உண்ண வேண்டும். சமையல் அறைக்குள் எப்போதும் நுழையக்கூடாது. நாகம்மையார் வெள்ளிக்கிழமை தோறும் நோன்பிருந்து வந்தார். இது மாமியார் இட்ட கட்டளை. மக்கட்பேறு இல்லை என்பதற்காகவே இந்த நோன்பு ஏற்பாடு. என்றைக்கு விரத நாளோ அன்றுதான் தவறாமல் இராமசாமியாருக்குப் புலால் உணவு சமைக்கவேண்டும். நாகம்மாள் தான் பரிமாற வேண்டும். இஃது இராமசாமியாரின் பிடிவாதம். நாகம்மையாரும் கணவன் முகம் கோணாமல் அவர் விருப்பப்படி புலால் உணவு சமைப்பார். பரிமாறுவார். உடனே நீராடச் சென்றுவிடுவார்.

இச்சமயத்தில் இராமசாமியார் சமையலறைக்குள் புகுந்து அம்மையார் அருந்துவதற்கெனத் தனியாக மூடிவைத்திருக்கும் விரதச் சோற்றைத் திறந்து அதற்குள் எலும்புத்துண்டைப் புதைத்துவிட்டுப் போய்விடுவார். அம்மையார் சாப்பிடும்போது சோற்றுக்குள்ளிருந்த எலும்புத்துண்டு தலை நீட்டும்.இது கணவரின் திருவிளையாடல் என்பதை அவர் உணர்ந்து கொள்வார். அவ்வளவுதான்; நோன்புக்கு முற்றுப்புள்ளி,

அம்மை யார் பட்டினி. இக்குறும்புத்தனம் ஈ.வே.ரா பெற்றோர்கட்கு தெரிந்தது. அவர்களும் கண்டித்தனர். ஆயினும் நிற்கவில்லை. இறுதியில் மாமியார் மருமகளை அழைத்து 'இந்த கணவனைக் கட்டிக்கொண்டு நீ வாழ்ந்தது போதும். நிறுத்திவிடு!' என்று சொல்லிவிட்டார். இவ்வளவோடு நாகம்மையாரின் வெள்ளிக் கிழமை விரதத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பெற்றது. மற்ற விரதங்களும் நாளடைவில் பறந்தன. இந்த நிகழ்ச்சியை கவிஞர் நாச்சியப்பன்,

தன்மனைவி தனைத்தொட்டால் தீட்டென்று

தலைமுழுகிப் பிள்ளைப் பேற்றிற்கு

என்று வெள்ளிக் கிழமை தொறும் நோன்பிருக்கும்

நிலைபோக்க எண்ணி, ஆய்ந்து

சின்னவோர் எலும்பெடுத்துச் சோற்றுக்குள்

புதைத்திடுவார்! சென்ற வம்மை

தன்னுணவை உண்ணுங்கால் தலைநீட்டும்

எலும்புக்கண்டு நோன் பிழப்பார்! 7

என்ற பாடலால் வார்த்துக் காட்டுவார்.

கோவில் செல்லல் ஒழிப்பு :

நாகம்மையார் விழாக் காலங்களில் கோயிலுக்குச் செல்லும் பழக்கத்தை நிறுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கில் ஈ.வே.ரா ஒரு சூழ்ச்சி செய்தார். ஒருநாள் அவர் தம் கூட்டாளிகளுடன் கோயிலுக்குச் சென்று, மறைந்து கொண்டு நாகம்மையாரை அவர்களிடம் காட்டி, அவளை ஏளனம் செய்யும்படி கூறினார். அவர்கள் அவ்வாறு

நடந்து கொண்டதால், நாகம்மையார் அச்சத்தால் கலங்கி, பயந்து தப்பித்து வீடு திரும்பினார்.

இந்த அனுபவத்தின் மூலம் கோயில்களின் சூழலை உணர்ந்த அவர், பின்னர் நடந்தது கணவரின் திட்டமிட்ட செயல் என்பதையும் புரிந்துகொண்டார்; இதனால் கோயில் செல்லும் பழக்கம் நிறுத்தப்பட்டது.

சாதிக் கொள்கை :

தமிழர் சமூகத்தில் பின்னர் புகுந்த சாதிக் கொள்கையை ஆராய்வதற்கு முன், பண்டைய இலக்கண நூல்களின் நிலைப்பாட்டை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இறையனார் களவியல் நூலில் தலைவன் பிரிவுகள் குறித்து

“ஓதல் காவல் பகைதணி வினையே

வேந்தர்க் குற்றுழி பொருப்பிணி

ஆங்க ஆறே அவ்வுயிற் பிரிவே” 8

என்று ஆறு வகைப் பிரிவுகள்“ கூறப்படுகின்றன. இவை ஓதற்பிரிவு, காவல் பிரிவு, பகைதணிவினைப் பிரிவு, வேந்தர்க்குற்றுழிப்பிரிவு, பொருட்பிணிப்பிரிவு, பரத்தையர் பிரிவு ஆகும். தொல்காப்பியம் இவற்றிற்கு காலவரையறையும் கூறினாலும், எந்த சாதிக்கே எந்தப் பிரிவு என குறிப்பாக சொல்லப்படவில்லை; இதனால் பிறப்பின் அடிப்படையில் உயர்வு-தாழ்வு கூறப்படவில்லை என அறியலாம்.

அதேபோல் திருக்குறள் கூறும்

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா

செய்தொழில் வேற்றுமை யான்” 9

என்ற குறள், பிறப்பால் அனைவரும் சமம்; செயலும் தொழிலும் தான் வேறுபாட்டை உருவாக்குகின்றன என்பதை வலியுறுத்துகிறது. நடைமுறையிலும் எல்லாச் சாதியினரும் பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபடுவதால், தொழிலே அடையாளம் என்பது தெளிவாகிறது.

தொல்காப்பியத்தில் வரும்

“ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன” 10

என்ற இடத்தில் ‘உயர்ந்தோர்’ என்ற சொல், பிறப்பால் அல்லாது அறிவு, ஒழுக்கம், பண்பாடு போன்ற குணங்களால் உயர்ந்தவர்களை குறிக்க வேண்டும். பின்னாளில் உரையாசிரியர்கள் இதனை சாதியுடன் இணைத்துப் பொருள் கூறியது ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதது. எனவே, பழமையான நூல்களின் உண்மைப் பொருள் சமத்துவத்தையே வலியுறுத்துவதாகும்; சாதி வேறுபாடு பின்னர் உருவானதாகக் கொள்ள வேண்டும்.

சாதிப்பற்றிய பெயர்கள்:

நால்வகைச் சாதி பற்றிய மரபுகளைப் பார்க்கும்போது, தொல்காப்பியம் மக்கள் அகத்திணை, புறத்திணை ஆகிய வகைகளில் பகுக்கப்பட்டாலும், அது பிறப்பின் அடிப்படையில் அல்ல; அவர்கள் வாழும் நிலமும் தொழிலும் அடிப்படையாகவே வகைப்படுத்தப்பட்டதாகும். இதே கருத்தையே திருக்குறளும் வலியுறுத்துகிறது.

சாதி:

பெரியார் கூறுவதன்படி, மனிதன் திருடினாலும் பொய் பேசினாலும் சமூகத்தில் அவனை ஒதுக்குவதில்லை; ஆனால் சாதியை மீறி உணவு உண்டாலோ திருமணம் செய்தாலோ அவனைச் சாதியிலிருந்து நீக்குகின்றனர். இது மக்களின் ஒழுக்கமும்

நாணயமும் எவ்வாறு தவறாக உள்ளதைக் காட்டுகிறது. அதேபோல், கோயிலை கட்டியவர்களையே ‘தீட்டானவர்கள்’ என்று கூறி அவர்கள் வழிபட அனுமதிக்காத நிலையும் விமர்சிக்கப்படுகிறது. சில இடங்களில், குறிப்பாக காசி போன்ற பகுதிகளில் இத்தகைய கட்டுப்பாடுகள் இல்லாமல் அனைவரும் வழிபட முடிவதும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

மேலும், மனிதர்கள் அனைவரும் கடவுளின் பெயரில் ‘சூத்திரர்’ எனக் கருதப்படுவதாக கூறி சிந்திக்க வைக்கிறார். சாதி என்பது பிறவியால் வருவது அல்ல; பிறந்தபின் சமூகமே ஒருவருக்கு சாதியை ஒதுக்குகிறது. மிருகங்களைப் போல மனிதர்களை சாதி அடிப்படையில் அடையாளம் காண முடியாது என்பதையும் அவர் வலியுறுத்துகிறார்.

தாழ்த்தப்பட்டோர்:

தாழ்த்தப்பட்டோர் பற்றி பெரியார் அவர்களின் சிந்தனைகள்.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் நிலை குறித்து பெரியார், அவர்கள் மீது இழிவாக நடந்து கொண்டால் எதிர்த்து நிற்க வேண்டும்; அது முடியாவிட்டால் நகரங்களுக்கு இடம்பெயர வேண்டும், அவசியமெனில் சமத்துவம் தரும் மதத்திற்குச் செல்லவும் துணிவு கொள்ள வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறார். மேலும், அவர்களை விடுதலை செய்ய உயர்ந்த பதவிகளில் அமர்த்துவது போன்ற அதிகார வாய்ப்புகளே விரைவான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் என்று கூறுகிறார். இத்தகைய சிந்தனைகள் சமூகத்தில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி, தாழ்த்தப்பட்டோர் முன்னேற்றம் அடைய வழிவகுத்துள்ளன.

அதே சமயம், பெயர் மாற்றம் மட்டும் இழிவை நீக்காது; மக்களின் மனநிலையே மாற வேண்டும் என்பதையும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். தாழ்த்தப்பட்டோர் தங்களை இழிவாக நடத்துபவர்களுக்கு எதிராக கேள்வி எழுப்பி தன்னம்பிக்கையுடன் நடந்து கொள்ள

வேண்டும் என்றும் அறிவுறுத்துகிறார். காலப்போக்கில் சமூகத்தில் மாற்றம் ஏற்பட்டாலும், முழுமையான சமத்துவம் உருவாக மனப்போக்கு மாற்றம் அவசியம் என்பதே இந்த சிந்தனைகளின் சாரமாகும்.

தீண்டாமை:

தீண்டாமை குறித்து காந்தியும் எழுதியிருந்தாலும், பெரியார் அதை தமது வாழ்நாள் பணியாகக் கொண்டு இதழ்கள் மற்றும் பொதுக்கூட்டங்கள் மூலம் மக்களிடம் பரப்பி மனப்போக்கில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தினார். 'தீண்டாமை விலக்கு' என்பது பிறருக்குச் செய்யும் உதவி அல்ல; மனிதத்தன்மை மற்றும் சுயமரியாதையை நிலைநாட்ட வேண்டிய அவசியம் என்று அவர் வலியுறுத்துகிறார்.

சாதி என்பது நிறம் போன்ற வெளிப்புற அம்சங்களால் அடையாளம் காண முடியாத கற்பனையான ஒன்று; மனிதர்களில் இயற்கையாகத் தீண்டாமை என்ற வேறுபாடு எதுவும் இல்லை என்றும் கூறுகிறார். சாதியையும் மதத்தையும் வைத்துக்கொண்டு தீண்டாமையை ஒழிக்க முடியாது என்பதையும் அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

மேலும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு சம உரிமை வழங்கும் வகையில் சமூக மாற்றங்கள் தேவைப்படுகின்றன; தனிச்சேரிகள் போன்ற பிரிவினை முறைகள் நீக்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் வலியுறுத்துகிறார். இத்தகைய சிந்தனைகளால் சமூகத்தில் மாற்றம் ஏற்பட்டதால், இன்றைய காலத்தில் தீண்டாமை குறைந்துள்ளது.

சாதிக் தொழில்:

நாட்டில் நிலவும் சாதி அமைப்பை விமர்சித்துப் பெரியார், சாதி தொழிலின் அடிப்படையில் உருவானது என்றால் ஒரே மனிதன் பல தொழில்களைச்

செய்யும்போது அவன் சாதியும் மாற வேண்டுமா என கேள்வி எழுப்புகிறார். நடைமுறையில் தொழிலின் அடிப்படையில் பெயர் மாறினாலும், சாதி எண்ணம் தொடர்கிறது என்பதையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

சமுதாயத்தில் பல தொழில்கள் இருப்பது இயல்பானதே; ஆனால் அவற்றைச் சில சாதிகளுக்கே ஒதுக்கி, அந்த தொழிலாளர்களை “கீழ்சாதி” எனக் கூறுவது தவறு என்கிறார். நகரங்களில் தொழில்-சாதி தொடர்பு குறைந்தாலும், பிறப்பின் அடையாளம் என்ற மனப்பான்மை இன்னும் நீங்கவில்லை என்பதும் குறிப்பிடப்படுகிறது. குறிப்பாக சில இழிவாகக் கருதப்படும் தொழில்களில் குறிப்பிட்ட சாதியினரே இருப்பது சமத்துவமின்மையை வெளிப்படுத்துகிறது.

மேலும், கல்வி வளர்ச்சியால் மக்கள் சாதித் தொழில்களைத் தவிர்த்து வேறு வேலைகளை நாடுகின்றனர்; அனைவரும் மேம்பட்ட வேலைகளை விரும்புகிறார்கள். அடிப்படையில் பார்ப்பான்—சூத்திரன் என்ற இரண்டு பிரிவுகளாகவே சாதி நிலவுகிறது; மற்றவை தொழிலால் ஏற்பட்ட பிரிவுகள் மட்டுமே. ஆகவே, சாதி காரணமாக தொழில் நிர்ணயிக்கப்படும் நிலை முழுமையாக நீங்கினால்தான் உயர்வு-தாழ்வு மனப்பான்மை ஒழியும்; அதுவரை ஒவ்வொரு சமூகத்தினரின் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.

சட்டத்தின் மூலம்:

பெரியார் சிந்தனையில் சாதி ஒழிப்பு என்பது சட்டத்தின் மூலம் மட்டுமே சாத்தியமானது; பொதுமக்கள் ஒப்புதலால் அது ஒருபோதும் நடைபெறாது என்கிறார். ஆனால் இன்றைய அரசியல் சட்டம் மதமும் சாதியும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்ற நிலைப்பாட்டில் இருப்பதால், சாதி ஒழிப்பு முழுமையாக முடியாமல் தடையாக

உள்ளது. சாதி அடிப்படையிலான உரிமைகள் கேட்பது தவறு எனச் சட்டம் கூறுவது முரண்பாடாகவும் பித்தலாட்டமாகவும் உள்ளது என அவர் விமர்சிக்கிறார்.

சாதி இருக்கும் வரை சாதி வெறியை முழுமையாக ஒழிக்க முடியாது என்றும், இதை மாற்ற புதிய சட்ட நடவடிக்கைகள் தேவை என்றும் கூறுகிறார். வேலை வாய்ப்பு மற்றும் கல்வியில் சம வாய்ப்பு வழங்கி, கீழ்சாதி எனக் கருதப்படுபவர்களுக்கும் உயர்சாதியினருக்கு இணையான வாய்ப்புகள் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதும் அவரது கருத்தாகும்.

மேலும், அரசாங்கம் துணிச்சலுடன் செயல்பட்டு சாதி வேறுபாடுகளை நீக்க வேண்டும்; தேவையானால் கோயில் மற்றும் பூசாரி வேலைகளிலும் எல்லோருக்கும் வாய்ப்பு அளிக்க வேண்டும் என்கிறார். வேலைகளுக்கு உரிமம் மற்றும் தகுதி அடிப்படையில் வழங்கப்பட வேண்டும்; சாதி அடிப்படையில் அல்ல என்பதே அவரது நிலைப்பாடாகும்.

பார்ப்பனர் :

பெரியார் சிந்தனைகளில் பார்ப்பனர் மற்றும் சாதி அமைப்பு குறித்த கடுமையான விமர்சனங்கள் இடம்பெறுகின்றன. தெருவில் அசுத்தத்தில் நடந்து பிச்சை கேட்ட பார்ப்பான், பட்டுப் பாயைத் தொட்டால் தீட்டு எனக் கூறுவது போல இரட்டை நிலை இருப்பதை அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். பூணூல் போன்ற அடையாளங்கள் சாதி வேறுபாட்டை காட்டுவதற்காகவே பயன்படுத்தப்படுகின்றன எனவும், மேல்சாதி–கீழ்சாதி என்ற எண்ணத்தைத் தானாகவே மக்கள் ஏற்றுக் கொள்வதாகவும் விமர்சிக்கிறார்.

திருமணம் மற்றும் பிற சடங்குகளில் பார்ப்பனரை அழைப்பது கூட அந்த உயர்வு–தாழ்வு கருத்தை உறுதி செய்வதாக அவர் கூறுகிறார். நாட்டில் சாதிக்

கொடுமை மிக அதிகமாக இருப்பதற்குக் காரணம் அதை பாதுகாக்கும் சமூக அமைப்புகளே எனவும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். மேலும், சமூகத்திற்கு அத்தியாவசியமான தொழிலாளிகள் இழிசாதி எனக் கருதப்பட்டு, பயனற்றவர்கள் உயர்சாதி என மதிக்கப்படுவது அநியாயம் எனவும் அவர் கேள்வி எழுப்புகிறார்.

சடங்குகள் அனைத்திலும் பார்ப்பனர் முன்னிலை வகிப்பது சாத்திர விரோதமாகவே இருந்தாலும், அதை மந்திரம் மற்றும் பூணூல் மூலம் நியாயப்படுத்தி ஏமாற்றும் நடைமுறை இருப்பதாக அவர் கூறுகிறார். அதேசமயம், அனைத்து செயல்களுக்கும் ஒரே சாதியை மட்டுமே முழுமையாக குற்றம் சுமத்துவது சரியல்ல என்றும், காலப்போக்கில் உருவான வழக்கங்களும் காரணம் எனவும் ஒரு கருத்து முன்வைக்கப்படுகிறது.

பெரியாரின் பார்ப்பன எதிர்ப்பு மனநிலைக்கு அவருடைய சிறுவயது அனுபவங்கள் காரணமாக இருந்ததாகவும் குறிப்பிடப்படுகிறது; சந்நியாசிகள், பாகவதர்கள் போன்றவர்களுடன் நடந்த விவாதங்கள் அவருக்கு மதம், சடங்கு, சாதி ஆகியவற்றில் கேள்வி எழுப்பும் மனநிலையை உருவாக்கி, பார்ப்பனீயத்துக்கு எதிரான மனப்பான்மையை வளர்த்ததாகவும் விளக்கப்படுகிறது.

அரசியல் :

பெரியார் அரசியல் மூலம் சாதி ஒழிப்பு சாத்தியமா என்பதை ஆராய்ந்து, இந்தியாவில் ஏழை, பாமர, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு போதிய விழிப்புணர்வு இல்லாததால் அரசியல் மற்றும் சமூக வாழ்க்கை தனித்தனியாக இயங்குகிறது என்கிறார். சமூகத்தில் ஒரு பகுதி மக்கள் தீண்டத்தகாதவர்களாகவும், மற்றொரு பகுதி சூத்திரர், அடிமை போன்ற பெயர்களால் இழிவுபடுத்தப்பட்டவர்களாகவும் இருப்பது

மாறாத வரை உண்மையான சுயராச்சியம் தேவையில்லை என்றும், அத்தகைய மதம், சாத்திரம், கடவுள் ஆகியவை பயனற்றவை என்றும் விமர்சிக்கிறார்.

சுயஆட்சி வேண்டும் என்றால் அது சாதி வேறுபாடுகள், சலுகைகள் அனைத்தையும் அழிக்கும் வகையில் இருக்க வேண்டும் என்பதே அவரது நிலைப்பாடு. மேலும், ஒரே "பாரதமாதா"வில் நான்கு சாதிகள் இருப்பது முரண்பாடானது என்றும், ஒரே பெற்றோரின் பிள்ளைகள் வெவ்வேறு சாதிகளாக இருப்பது சாதி அமைப்பின் அபத்தத்தைக் காட்டுகிறது என்றும் கேள்வி எழுப்புகிறார். குடும்பத்துக்குள் கூட இவ்வாறு பிரிவினை உருவாக்குவது நியாயமற்றது என்பதே அவரது கருத்தாகும்.

சாதி வேற்றுமையை வளர்ப்பவை:

பெரியார் கருத்துப்படி, வருணாசிரம தர்மமே தீண்டாமை மற்றும் சாதி வேற்றுமையின் அடிப்படை காரணம்; அது இல்லையெனில் இத்தகைய வேறுபாடுகள் நிலைத்திருக்க முடியாது. சாலை, கிணறு, பள்ளி போன்ற இடங்களில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டாலும், கோயில்கள் மட்டும் சாதி வேற்றுமையை நிலைநிறுத்தும் முக்கிய கருவியாக இருப்பதாக அவர் கூறுகிறார். எனவே தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் கோயிலுக்குள் செல்வது பக்திக்காக அல்ல, சமத்துவத்தை உருவாக்கும் போராட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகும் என்கிறார்.

அதேபோல், மதமும் அரசும் பெரும்பாலும் ஏழைகளையே சுரண்டுகின்றன என்றும், தீண்டாமை என்பது அறிவுக்கு எதிரானதாக இருந்தாலும் அதை ஒழிப்பது கடினமாக உள்ளது என்றும் கூறுகிறார். மேலும், தீண்டாமை ஒழிப்பில் ஈடுபடுபவர்கள் பலரும் மனுவும் கீதையும் போன்ற சாத்திரங்களை நம்புபவர்களாக இருப்பதால் அவர்களால் முழுமையான மாற்றம் செய்ய முடியாது என விமர்சிக்கிறார். ஆகவே, சாதி மற்றும் தீண்டாமையை ஒழிக்க முதலில் மதத்தின் பிடியில் இருந்து

விடுபட வேண்டும்; இல்லையெனில் உண்மையான சமத்துவம் ஒருபோதும் ஏற்படாது என்பதே அவரது உறுதியான கருத்தாகும்.

சாதி ஒழிப்பு:

ஒற்றுமை நிலைபெற ஒவ்வொருவரும் தமக்குக் கீழானவர் இல்லை என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்; மனிதர்களை தொடக்கூடாது, பார்க்கக்கூடாது என்பதுபோன்ற கொடுமையான கொள்கைகள் உலகுக்கு அவமானம். சாதி ஒழிக்க வேண்டுமெனில் சாதிப்பட்டங்கள், பூணூல், நெற்றிக்குறி போன்ற அடையாளங்களை நீக்கும் சட்டங்கள், கலப்புத் திருமணத்தை ஊக்குவிக்கும் நடைமுறைகள் தேவையென அவர் கூறுகிறார். ஆனால் சிலர் இவை நடைமுறைக்கு ஒவ்வாதவை என்றும், சட்டத்தால் அல்ல மனமாற்றத்தாலும் பிரச்சாரத்தாலும் மாற்றம் வர வேண்டும் என்றும் கருதுகின்றனர். சாதி உணர்வை நிலைநிறுத்தும் மத, சாத்திர, பழக்கங்கள் ஒழியாமல் சாதி ஒழியாது என்றும், அவற்றை ஏற்றுக் கொள்பவர்கள் சமூகத் துரோகிகளாகவே கருதப்பட வேண்டும் என்றும் அவர் வலியுறுத்துகிறார்.

மேலும் உயர்சாதி ஆணவமும் பழக்க வழக்கங்களும் உடைந்தால் மட்டுமே நாடும் மக்களும் முன்னேற முடியும். சாதி கடவுள் உருவாக்கியது அல்ல; அது மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட கற்பனை மட்டுமே. மனிதர்களிடம் பிறப்பால் சாதி இல்லை என்பதால் அதைச் சொல்லுவது அவமதிப்பாகும். சமுதாய இழிவே நாட்டின் இழிவாக மாறுவதால், சாதி ஒழியாமல் முன்னேற்றமும் சுதந்திரமும் இல்லை. இறுதியாக, சாதி ஒழிப்பு என்பது மதம், கடவுள், சாத்திரம், பார்ப்பன ஆதிக்கம் ஆகிய நான்கும் அகற்றப்பட்டால்தான் முழுமையாக சாத்தியமாகும் என பெரியார் கருதுகிறார்.

சமூகம் பற்றிய சிந்தனைகளில் பொதுவான சிலவற்றை பெரியார் முன்வைக்கிறார்.

மதுவிலக்கு:

மதுபானத்தால் ஏற்படும் பொருளாதார மற்றும் அறிவுக் கேடுகள் இயற்கையானவை அல்ல, செயற்கையாக உருவாக்கப்படுபவையே என்று அவர் கூறுகிறார். பொதுவாக மது அருந்துவதே குற்றம் அல்ல; ஆனால் சமூகத்துக்கும் அரசியல்–பொருளாதாரத்துக்கும் தீங்கு விளைவிக்கும் மதுபானங்களே கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதால் “மதுவிலக்கு” என்ற பெயரில் முழுமையாக மதுவை வெறுப்பது சரியல்ல என்கிறார்.

கடைகளை ஒரே இடத்தில் மூடிவிட்டு மற்ற இடங்களில் திறந்தால் பிரச்சனை தீராது; மாறாக மக்கள் சட்டவிரோத வழிகளுக்கு செல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்படும் என்றும், இதனால் கள்ளச்சாராயம் அதிகரிக்கும் என்றும் அவர் எச்சரிக்கிறார். வேலை இழக்கும் மக்களுக்கு மாற்று தொழில் இல்லாமல் செய்வதும் தவறாகும் என்கிறார்.

மதுவிலக்கு திட்டம் என்பது அரசியல் நோக்கத்துக்காக மக்களை மயக்கும் செயல் என அவர் விமர்சிக்கிறார். உண்மையில் இதை “மது கெடுதி ஒழிப்பு” எனக் கூறி, அரசு மது வியாபாரத்தில் ஈடுபடக் கூடாது என்பதே சரியான வழி என்கிறார்.

மேலும் மதுவிலக்கு திட்டம் அரசியல் தலைவர்களின் சிந்தனையின் விளைவு எனவும், முன்பு கல்வி செலவுக்காக மது வருவாய் பயன்படுத்தப்பட்டதால் வருவாய் குறைந்தால் கல்விச்செலவும் பாதிக்கப்படும் எனும் காரணமும் கூறப்பட்டதாக அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

புதுமைவேட்கை:

முன்னோர்கள் செய்ததை அப்படியே மாற்றாமல் பின்பற்ற வேண்டும் என்று பிடிவாதப்படுவது கோழைத்தனம் என்கிறார் பெரியார். முன்னோர்களைவிட நாமும் அதிக அனுபவம் உடையவர்கள்; அதேபோல் நமக்குப் பிறகு வருபவர்கள் இன்னும் மேம்பட்ட அறிவு பெறுவார்கள் என்பதால் மாற்றம் இயல்பானது என்கிறார்.

பழமையை காரணமாகக் கொண்டு எதையும் மாற்றக்கூடாது என்பது தவறு. நெருப்பை உருவாக்கிய பழைய முறைகள் இருந்தாலும், இன்று அதைவிட எளிய வழிகள் இருப்பதால் பழைய முறைகளை பிடித்துக் கொள்வது பைத்தியக்காரத்தனம் என்கிறார். அதேபோல் பழமைக்காக கட்டைவண்டி போன்ற பழைய வழிகளை யாரும் இன்று பயன்படுத்தவில்லை என்பதையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

உணவு, உடை, வீடு போன்றவற்றில் நாம் புதுமையை ஏற்றுக்கொள்கிறோம்; ஆனால் சிந்தனை மற்றும் சமூக பழக்கங்களில் மட்டும் பழமையைப் பிடித்துக் கொள்கிறோம் என்பது முரண்பாடு என்கிறார். மேலும் மருத்துவத்தில் நேரடி சிகிச்சை முறைகள் போல, ஒழுக்கம் மற்றும் சமூக மாற்றத்தையும் நேரடியாக கற்பிக்க வேண்டும்; பழைய வழிகளில் சிக்கிக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை என்கிறார்.

மூடநம்பிக்கைகள்:

மூடநம்பிக்கை ஒரு பெரிய நோய் போன்றது; இதனால் சிலர் சமூகத்தில் மேல் சாதி நிலை, அதிகாரம், வாழ்க்கை வாய்ப்பு ஆகியவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டு மக்களை சுயநலத்திற்காக தொடர்ந்து ஏமாற்றி வந்துள்ளனர் என்கிறார் பெரியார். தன் புத்தியும் அனுபவமும் பார்த்து உணராமல், பிறர் கூறியதை மட்டும் நம்பி வாழ்பவன் மூடன் என்கிறார்.

புதிய கருத்துகளை ஏற்காமல் காதை மூடிக்கொள்வது சிறுவயதிலிருந்தே பழக்கப்படுத்தப்பட்ட நிலை என்றும், அதனால் அறிவு வளர்ச்சி தடைபடுகிறது என்றும் அவர் கூறுகிறார். பழக்கவழக்கங்கள் என்ற பெயரில் சமூகத்தில் மாற்றங்களுக்கு தடைகள் உருவாக்கப்பட்டு மக்கள் சிந்தனை வளர்ச்சி அடையாமல் அடக்கப்பட்டுள்ளனர் என்கிறார்.

மேலும், பேராசை, பொறாமை, சோம்பேறித்தனம் போன்ற மனித குணங்களை அடக்குவதற்காகவே கடவுள், மதம், ஆத்மா, கர்மம், பாவம்–புண்ணியம், மோட்சம்–நரகம் போன்ற கருத்துகள் உருவாக்கப்பட்டன என்றும், இவை சமூக கட்டுப்பாட்டிற்காக உருவாக்கப்பட்ட நம்பிக்கைகளே என்றும் அவர் விளக்குகிறார்.

ஆத்மா:

பெரியாரின் ஆத்மா குறித்த சிந்தனைகள்

ஆத்மா என்பது ஒரு பொருளோ, அறிவோ, உணர்ச்சியோ உடையதாக இல்லை; அது சுதந்திரமான ஒன்றாக கூறப்பட்டாலும், உண்மையில் அதற்கு தெளிவான பொருள் இல்லை என்கிறார் பெரியார். உடல் இல்லாத, கண்ணுக்குத் தெரியாத ஆத்மாவுக்கு அரிசி, பருப்பு போன்றவற்றை கொடுப்பது எப்படி செல்லும் என்றும், அது அனுபவிக்க முடியாது என்றும் கேள்வி எழுப்புகிறார்.

இறந்தவர்களின் ஆத்மா பற்றிய கருத்துகள் மூன்று விதமாக கூறப்படுகின்றன—மறு பிறவி எடுப்பது, பிதிருலோகம் செல்வது, அல்லது மோட்சம்/நரகம் அனுபவிப்பது. இவை ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுவதால் எது உண்மை, எதற்காக திதி கொடுக்க வேண்டும் என்பதும் தெளிவில்லையென்கிறார்.

ஆத்மா என்ற கருத்து மனிதன் மரித்த பிறகு தண்டனை பெறுகிறது என்ற நம்பிக்கை பித்தலாட்டம் என்றும், இது தமிழ்ச் சொல் அல்ல; வடமொழியில் உருவான

கற்பனைச் சொல் என்றும் அவர் விமர்சிக்கிறார். மதக் கற்பனையை நிலைநிறுத்த உருவாக்கப்பட்ட பொய்க் கருத்துகளில் ஒன்றே ஆத்மா என்கிறார். ஆத்மாவைப் பற்றி பேசுவது அறிவும் அனுபவமும் அல்ல, வெறும் நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலேயே நடக்கிறது என்றும், இது மதக் கற்பனையை நிலைநிறுத்த உருவாக்கப்பட்ட கருத்து என்றும் அவர் கூறுகிறார்.

சோதிடம்:

பெரியாரின் சோதிடம் குறித்த சிந்தனைகள்

சோதிடம் என்பது பகுத்தறிவால் பார்த்தால் மதக் கொள்கையின் ஒரு பகுதியாகவே தெரிகிறது; ஏனெனில் மதங்கள் போலவே இதுவும் மூடநம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் இயங்குகிறது என்கிறார் பெரியார். இது முட்டாள்தனமும் மோசடியும் கலந்த ஒரு நடைமுறை என்றும் அவர் விமர்சிக்கிறார். மனிதனின் செயல்கள் எல்லாம் விதியால், விதி முற்பிறவியால் என்று கூறினால் பாவம்–புண்ணியம், நல்லது–கெட்டது என்ற கருத்துகளுக்கு அர்த்தமே இல்லாமல் போகும் என்கிறார். அதேபோல், சாதகங்கள் பார்த்து திருமணம் முடிவு செய்வது அறிவற்ற செயலாகும்; மனிதர், குதிரை, கழுதை ஆகியவற்றின் சாதகங்களை வேறுபடுத்த முடியாத நிலையில் சோதிடர் மனித வாழ்க்கையை எப்படிக் கணிக்க முடியும் என்றும் கேள்வி எழுப்புகிறார்.

நாள், கிழமை, சகுனம், இராகு காலம் போன்றவை மக்களை மூடநம்பிக்கையில் கட்டிப்போடும் காரணிகள் என்கிறார். இவற்றிலிருந்து மக்களை மாற்றுவது கடினமானது; சில பேரிடர்கள் அல்லது இயற்கை அனுபவங்களால் மட்டுமே மாற்றம் ஏற்படும் என்கிறார். சோதிடம் என்பது தமிழ்ச் சொல் அல்ல; அதன் சொற்கள் அனைத்தும் வடமொழியில் இருந்து வந்தவை என்றும், இது தமிழர்களுக்கு

சொந்தமான அறிவியல் அல்ல என்றும் அவர் கூறுகிறார். மேலும் கிரகங்கள், சாதகம் போன்ற கருத்துகள் எல்லாம் வடமொழி கலாச்சாரத்தின் தாக்கமே என்கிறார்.

இவ்வாறு விதி, கிரகம், சாதகம் என அனைத்தையும் இணைத்து மனித வாழ்க்கையை முன்கூட்டியே தீர்மானிக்க முடியும் என்ற சோதிடக் கொள்கை அறிவுக்கு முரணானது என்றும், இது கற்பனை அடிப்படையிலான அமைப்பு என்றும் பெரியார் விளக்குகிறார்.

விழாக்கள்:

விழாக்கள் பற்றிய பெரியார் அவர்களின் சிந்தனைகள்.

இன்றைய நாகரிகக் காலத்திலும் மக்கள் காவடி, கரகம் போன்ற பழைய சடங்குகளில் நடுத்தெருவில் ஆடுவது, பார்ப்பனர்கள் இவற்றை செய்யாமல் மக்கள் மட்டும் செய்யும் நிலையில் இருப்பது ஏமாற்றப்பட்ட நிலையை காட்டுகிறது என்கிறார் பெரியார். இவ்வாறான சடங்குகள் கடவுள், சாத்திரம் என்ற பெயரில் மக்களிடம் புகுத்தப்பட்ட மூடநம்பிக்கையின் விளைவாகும் என்கிறார்.

மகாமகக் குளத்தில் நீராடினால் பாவம் நீங்கும் என்ற நம்பிக்கை முற்றிலும் கற்பனை என்றும், இதுபோன்ற விழாக்கள் மக்களின் அறியாமையை பயன்படுத்தி ஏமாற்றும் வழியாக உள்ளது என்றும் அவர் கூறுகிறார். மகாமகம் போன்ற விழாக்கள் உலகின் பார்வையில் நம்மை பின்னடைந்தவர்களாக காட்டுகின்றன எனவும் விமர்சிக்கிறார்.

கார்த்திகை, அபிஷேகம் போன்ற பெயர்களில் பெருமளவு நெய், எண்ணெய், பால் போன்றவை வீணாக செலவாகின்றன; உலகில் வேறு எந்த நாட்டிலும் இவ்வளவு வீண்செலவு இல்லை என்றும் அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

பொங்கல் மட்டுமே தமிழர்களின் உண்மையான பண்டிகை; மற்ற பண்டிகைகள் அனைத்தும் ஆரியக் கதைகளால் உருவாக்கப்பட்டவை என்றும், அவை தமிழர்களை இழிவுபடுத்தும் வகையில் அமைந்தவை என்றும் அவர் கூறுகிறார். கல்வி, செல்வம், அறிவு அனைத்தும் தெய்வ வழிபாட்டால் வரும் என்ற நம்பிக்கை மக்களை ஏமாற்றி, பார்ப்பனர்கள் மட்டும் கல்வியில் முன்னேற காரணமாகியுள்ளது என்றும் அவர் விமர்சிக்கிறார்.

தலைவர்கள்:

தலைவர்களின் தகுதியை பற்றி பெரியார் அவர்கள் சிந்தித்துள்ளார். அவர்தம் சிந்தனைகள்

ஒரு உண்மையான தலைவர் மக்களை வழிநடத்துபவனாக இருக்க வேண்டும்; மக்களால் நடத்தப்படுபவனாக இருக்கக் கூடாது. பின்பற்றுபவர்கள் தலைவனின் கருத்துக்கு ஏற்ப செயல்பட வேண்டும் என்பதே ஒத்துழைப்பு என்கிறார் பெரியார். தலைவன் மக்களை அடக்கியும் வழிநடத்தியும் செல்ல வேண்டும்; இல்லையெனில் அவன் தலைவன் அல்ல.

தலைவராக வருபவர் அனைவரின் விருப்பத்தையும் பெற முயற்சிக்கக் கூடாது; அது இயலாததும் தேவையற்றதுமாகும். விமர்சனங்களைப் பொருட்படுத்தாமல் தன் இலட்சியத்தில் உறுதியாக இருந்து துணிவுடன் செயல்படுவதே தலைமை என்கிறார்.

இன்றைய காலத்தில் உண்மையான தலைவர்கள் குறைவாக உள்ளனர் என்றும், மக்கள் நம்பிக்கை பெறும் தலைமை தட்டுப்பாடாக உள்ளது என்றும் அவர் கூறுகிறார்.

அறிஞர் அண்ணா:

அறிஞர் அண்ணா பற்றிய பெரியாரின் சிந்தனைகள்.

அண்ணா தூய மனமும் ஏழைகள்மீது இரக்கமும் கொண்ட சிறந்த தலைவராகக் கருதப்படுகிறார். பெரியார் நடத்திய திருமணங்களை சட்டப்படி செல்லுபடியாக மாற்றியதன் மூலம் சமூக சீர்திருத்தத்தில் முக்கிய பங்காற்றினார் என்கிறார். வரலாற்றில் அவர் ஒரு முக்கிய சமூக சீர்திருத்த வீரராக நினைவுகூரப்படுவார் என்றும் கூறப்படுகிறது.

அண்ணா ஆட்சியைப் பெற்றபின் பகுத்தறிவு அடிப்படையில் துணிச்சலாக ஆட்சி நடத்தினார் என்றும், அவரது புகழ் மக்களிடையே பெரிதாக உயர்ந்தது என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது. தமிழர் சமூகத்தின் பேரன்பை அதிகமாக பெற்ற தலைவர் அவர் என்றும் கூறப்படுகிறது. அவரைப் போல ஒருவர் இரஷ்யாவின் லெனின் மட்டுமே என ஒப்பிடப்படுகிறது. பெரியார் மற்றும் இராஜாஜி ஆகிய இருவரையும் அண்ணா தனது குருநாதர்களாக மதித்தார்; அவர்களிடமிருந்து கருத்து வேறுபாடுகளுக்கிடையிலும் அறிவுரை பெற்றார் என்றும் கூறப்படுகிறது. அவர்களை நேரில் சந்தித்த போது அண்ணா அவர்களின் கால்களைத் தொட்டு வணங்கியது அவரது பணிவையும் மரியாதையையும் காட்டுகிறது.

மேலும், இருவரும் தமக்கேற்ற வகையில் அறிவுரை வழங்குவார்கள் என்று நகைச்சுவையாக கூறிய அண்ணாவின் பேச்சு மக்களிடையே பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றது என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

அம்பேத்கார் :

அம்பேத்கார் பற்றிய பெரியாரின் சிந்தனை.

அம்பேத்கார் இந்தியாவில் தனித்துவமான கருத்துகளைக் கொண்ட சிறந்த மாமனிதராக விளங்கியவர். அவர் அறிவாற்றலிலும் சுதந்திர சிந்தனையிலும் உயர்ந்த நிலையில் இருந்தவர் என பெரியார் பாராட்டுகிறார். பொதுவாழ்விலும் சமூக

சீர்திருத்தத் துறையிலும் தனியாக முயன்று வெற்றி பெற்ற ஒரே தலைவர் அம்பேத்கார் என்பதும் அவரது கருத்தாகும்.

காமராசர்:

காமராசர் பற்றிய பெரியார் அவர்களின் சிந்தனைகள்.

பெரியார், தமிழர் நலனுக்காக கடும் எதிர்ப்புகளைச் சந்தித்தும் காமராசரை ஆதரிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதாகக் கூறுகிறார். காமராசர் ஆட்சி தமிழர்களுக்கு எதிர்பாராத நல்ல வாய்ப்பாக வந்தது என்றும், அத்தகைய ஆட்சி மீண்டும் கிடைப்பது கடினம் என்றும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

தான் கொள்கைகளை மாற்றிப் பேசவில்லை என்றும், காங்கிரசை விமர்சித்தபோதும் காமராசரை ஆதரிப்பது அவரது எல்லா கொள்கைகளையும் ஆதரிப்பதல்ல என்றும் விளக்குகிறார். காமராசரின் ஆட்சி மக்கள் நலனுக்காக செயல்பட்டதால் அதை ஆதரிப்பது நியாயமானது எனக் கூறுகிறார்.

காமராசர் கல்வித் துறையில் செய்த மாற்றங்கள் முக்கியமானவை என்றும், முன்பு பள்ளிகள் மூடப்பட்ட நிலையில் அவர் புதிய பள்ளிகளைத் திறந்து கல்வி வளர்ச்சியை உயர்த்தினார் என்றும் பாராட்டுகிறார். இதனால் கல்வி சதவீதம் பெரிதும் உயர்ந்தது என்கிறார்.

நேருவின் பணிகளைத் தொடரும் திறன் காமராசருக்கு உள்ளது என்றும், அவர் விளம்பரமில்லாமல் தியாக உணர்வுடன் செயல்பட்ட தலைவர் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். தமிழ்நாட்டு அரசியலில் காமராசர் காலம் ஒரு பொற்காலம் போன்றது என்றும், அவருக்கு நிகரான தலைவர்கள் அக்காலத்தில் இல்லை என்றும் கூறுகிறார். அவரது சமதர்மத் திட்டங்களால் கல்வி வளர்ச்சி மற்றும் சமூக மாற்றம் ஏற்பட்டது என்றும் பாராட்டுகிறார்.

மேலும், அரசியல் சிக்கல்களை திறமையாகக் கையாளும் அறிவுத்திறன் கொண்டவர் கருணாநிதி என்றும் பெரியார் குறிப்பிடுகிறார். இதுபோன்று பல தலைவர்களைப் பற்றிய கருத்துகள் இருந்தாலும் இங்கு சுருக்கமாக மட்டுமே வழங்கப்பட்டுள்ளன.

பெரியார்

இதுவரை நான் கூறிவந்த பெரியாரைப் பற்றி அவரே கூறுகிறார். யார் பெரியார். இதோ தான் பகுத்தறிவுவாதி என்றும், மதம், கடவுள், மொழி, நாடு, அரசு போன்றவற்றில் பற்றில்லை என்றும் பெரியார் கூறுகிறார். யார் ஆட்சி செய்கிறார்கள் என்பது முக்கியமல்ல; அவர்கள் பகுத்தறிவுடன் ஆட்சி செய்கிறார்களா என்பதே முக்கியம் என்கிறார். குழந்தைகளின் மனதில் புராணங்கள், மூடநம்பிக்கை போன்ற கீழ்த்தரக் கருத்துகள் புகாதபடி கல்வி அமைப்பில் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்துகிறார். தனக்கு கடவுள், மதம், நாட்டுப்பற்று, மொழிப்பற்று போன்றவை எதுவும் இல்லை; மக்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்கான பற்று மட்டுமே உண்டு என்றும் கூறுகிறார். அவரது உருவம் குறித்து விவரிக்கையில், உயரமான, தடித்த உடல், வெள்ளை தலைமயிர், நரைத்த மீசை-தாடி, ஆழமான கண்கள் கொண்ட தனித்த தோற்றமுடையவர் எனவும் குறிப்பிடப்படுகிறது. எளிய உடை அணிவதும், தடியுடன் நடப்பதும், சட்டைப்பைகளில் புத்தகங்கள், செய்தித்தாள்கள், குறிப்புகள் போன்ற பல பொருட்களை வைத்திருப்பதும் அவரது பழக்கமாக இருந்தது.

அவர் எப்போதும் எளிமையான உடை, பழைய ஆவணங்கள் நிறைந்த தோற்றத்துடன் இருந்தாலும், பொறுமையும் அமைதியும் மிகுந்தவர். எந்தச் சூழலிலும் கோபம் கொள்ளாதவர், கடுமையான சொற்களைப் பயன்படுத்தாதவர், பகைமைப்பாராட்டாதவர் என்றும் கூறப்படுகிறது. நீண்டநாள் பகைவர்களுடனும்

விரைவில் நட்பாகி விடும் பண்பு கொண்டவர் எனவும் பெரியார் தன்னைப் பற்றி விளக்குகிறார்.

முடிவுரை:

பெரியாரின் சமூக புரட்சி சிந்தனைகள் நடைமுறை வாழ்க்கையை மாற்றும் வலிமை உடையவை; அவை மனித சமத்துவம், சுயமரியாதை, அறிவு வளர்ச்சி ஆகியவற்றை மையமாகக் கொண்டவை என இவ்வாய்வு விளக்குகிறது. ஆட்சி முதல் குடும்ப வாழ்க்கை வரை அனைத்துத் துறைகளிலும் பகுத்தறிவு நிலைநிறுத்தப்பட வேண்டும் என்றும், திருமணம் சம உரிமை கொண்ட ஒப்பந்தமாக இருக்க வேண்டும் என்றும் அவர் வலியுறுத்துகிறார். சாதி மற்றும் தீண்டாமை போன்ற அநீதிகளை ஒழிக்காமல் சமூக முன்னேற்றம் சாத்தியமில்லை என்பதையும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். மேலும், மதம், சாத்திரம், மூடநம்பிக்கை ஆகியவை மனிதனை அடிமைப்படுத்துகின்றன என விமர்சித்து, அறிவியல் சிந்தனை, தனிநபர் பொறுப்புணர்வு மற்றும் சமூக சமத்துவம் வளர மனிதன் பழமையான கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து விடுபட வேண்டும் எனக் கூறுகிறார். சட்டமும் சமூக மாற்றமும் மூலமாகவே நிலையான சமத்துவம் உருவாகும் என்பதையும் வலியுறுத்துகிறார். ஆகவே, அவரது சிந்தனைகள் சமூக விமர்சனத்தைத் தாண்டி, மனிதன் அறிவும் சமத்துவ உணர்வும் கொண்டு வாழ வழிகாட்டும் சமூக முன்னேற்றத்தின் அடித்தளமாக விளங்குகின்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. மேலது ஈ.தா.பா_**07**

2. இறையனார் களவியல் சூத்திரம்_ **35**

3. திருக்குறள்_**972**

4.தொல்.பொருள்.அகம் _**28**

இயல்-3

பெரியாரின்மொழித்தொண்டும்பணியும்

முன்னுரை:

மொழி மனித சமுதாயத்தின் அடிப்படைத் தொடர்பு கருவியாக மட்டுமல்லாது, சிந்தனை, அறிவு, பண்பாடு மற்றும் வரலாற்றின் சேமிப்பகமாகவும் விளங்குகிறது. மனித மனவளர்ச்சியுடன் மொழி வளர்ச்சி நெருங்கிய தொடர்புடையதால், அது காலத்தோடு மாறிக்கொண்டே இருக்கும் உயிருள்ள அமைப்பாகும். இந்த அடிப்படையில், மொழியின் தோற்றம், மொழியின் வளர்ச்சி,மொழியின் கலப்பு மற்றும் பயன்பாடு ஆகியவை சமூக மாற்றங்களோடு இணைந்த ஆய்வுத் துறைகளாகின்றன. தமிழ்மொழி இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக பல தலைமுறைகளின் கூட்டு பங்களிப்பால் செழித்து வளர்ந்துள்ளது; அதேவேளை வெளிமொழி தாக்கம், சமய மற்றும் அரசியல் செல்வாக்குகளும் அதன் வளர்ச்சியில் பங்கு வகித்துள்ளன. இந்நிலையில், புராண அடிப்படையிலான பாரம்பரியக் கருத்துக்களையும், அறிவியல் மொழியியல் அணுகுமுறைகளையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்வது அவசியமாகிறது. இந்தப் பின்னணியில், பெரியார் மொழியை உணர்ச்சிவாதத்தின் அடையாளமாக அல்லாது, பயன்பாடு மற்றும் சமூக முன்னேற்றத்திற்கான கருவியாகக் கருதி, பகுத்தறிவு மற்றும் அறிவியல் சிந்தனையை வளர்க்கும் வகையில் அது மாற்றமடைய வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறார். எழுத்துச் சீர்திருத்தம், மொழிக் கல்வி, மொழிக் கொள்கை, இந்தி எதிர்ப்பு மற்றும் ஆங்கிலத்தின் முக்கியத்துவம் போன்ற அவரது கருத்துக்கள் மொழி மற்றும் சமூக வளர்ச்சியின்

உறவை தெளிவுபடுத்துகின்றன. ஆகவே, மொழி நிலையான ஒன்று அல்ல; அது காலத்தோடு மாறும் சமூகச் செயல்முறை என்பதையும், அதை பயன்மை அடிப்படையில் அணுக வேண்டும் என்பதையும் இவ்வாய்வு வலியுறுத்துகிறது.

மொழியின்தோற்றம்:

மொழி என்பது மனித சமுதாயம் உருவாக்கி பாதுகாத்து வரும் அரியகலையாகவும், அறிவை வளர்த்தெடுக்கும் முக்கிய கருவியாகவும் விளங்குகிறது. மனிதனின் மனவளர்ச்சியுடன் மொழிவளர்ச்சி நெருங்கிய தொடர்புடையது; மனம்மொழியின் மூலம் அமைந்து வளர்கின்றது என்பதால், பேசுவோரின் அறிவு விரிவடையும் போதெல்லாம் மொழியும் மேம்படுகிறது. மனிதர்கள் அனைவரும் மொழியின் உருவாக்கத்திலும் பராமரிப்பிலும் பங்குபெறுகின்றனர்; அவர்கள் மொழியை வளர்ப்பவர்களாகவும், அதனால் வளர்பவர்களாகவும் உள்ளனர். ஒரே சமூகமாக, ஒரே இனமாக வாழ்வதற்கான அடிப்படை அறிகுறி நிறம் அல்லது உடலமைப்பு அல்ல; அவர்கள் பகிர்ந்து கொள்ளும் மொழியே ஆகும். எனவே, மொழி சமுதாயத்தின் அடையாளமாக மட்டுமல்லாது அதன் வளர்ச்சிக்கும் காரணமாகவும் திகழ்கிறது.

மொழி மனித மனத்தின் பிரதிபலிப்பாகக் கருதப்படுகிறது. மனிதரின் தொடர்பின்றி தனித்து நிலைத்து நிற்கும் ஒன்றாக மொழியைப் பார்க்கமுடியாது; பேசுபவர்களுடன் இணைந்தே அது வாழ்கிறது. மொழிபேசுதல், கேட்பது ஆகியவற்றில் முதன்மையாக வெளிப்படுகின்றது; எழுதுதல், படித்தல் ஆகியவை அடுத்தநிலை. இதனைத் தாண்டியும் சிந்தித்தல், நினைத்தல், கனவு காண்தல் போன்ற உள்ளார்ந்த செயல்களும் மொழியின் வெளிப்பாடுகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. மொழி இல்லாமல் அறிவு விரிவடைய முடியாது; ஊமையருக்கு பொருள் உணர்வு இருந்தாலும் மொழிவளர்ச்சி

இல்லாததால் மேலான அறிவு வளர்ச்சி சாத்தியமில்லை. மனிதன் முதலில் பேசும் திறனைப் பெற்று சொற்களை உருவாக்கிய போது தான் அறிவுவளர்ச்சி தொடங்கியது; பின்னர் எழுத்து முறையின் தோற்றத்தால் அந்த வளர்ச்சி வேகமடைந்தது.

பேச்சுமொழி இயல்பாக உணர்ச்சியின் தூண்டுதலால் உருவாகி வளர்கின்றது; எழுத்து மொழி அறிவின் ஒழுங்கமைப்பால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட வடிவமாகும். பேச்சுமொழி வெள்ளம் போல் தன்னிச்சையாகப் பெருகும் தன்மை கொண்டது; எழுத்துமொழி அணைக்குள் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட நீரைப் போன்றது. இதனால் எழுத்து மொழியில் இலக்கண ஒழுங்குகள் தெளிவாகக் காணப்படுகின்றன; பேச்சு மொழியில் சொற்கள் உணர்ச்சியின் அடிப்படையில் சீரற்ற முறையில் அமைவதும் இயல்பு. இந்த அடிப்படையில் தமிழ் மொழியைப் பார்க்கும் போது, அது கோடிக்கணக்கான மக்களின் கூட்டுவெளிப்பாடாக விளங்குகிறது. ஒவ்வொருவரின் பேச்சிலும் சிறிய வேறுபாடுகள் இருப்பதால், ஒரே மாதிரியான தமிழ் என்ற கருத்து முழுமையாகப் பொருந்தாது. மாறாக, பெரும்பான்மையினர் பகிர்ந்து கொள்ளும் பொதுவான மொழிவடிவமே “தமிழ்” எனக் கொள்ளப்படுகிறது. மேலும், சமூக, பிராந்திய, இன வேறுபாடுகளால் பல்வேறு தமிழ் வழக்குகள் உருவாகியுள்ளன. திருநெல்வேலி தமிழ், தஞ்சைத் தமிழ், செட்டிநாடு தமிழ், சென்னைத் தமிழ், வைணவ மற்றும் சுமார்த்த பார்ப்பனர் தமிழ், ஆதிதிராவிடர் சேரித்தமிழ் போன்ற பல்வேறு பேச்சுவழக்குகள் இதற்குச் சான்றாகும். இவ்வாறான மாறுபாடுகள் இருந்த போதிலும், அவை அனைத்தும் தமிழ் மொழியின் பரந்த அடையாளத்திற்குள் அடங்குகின்றன என்பதே முக்கியமான கருத்தாகும்.

பலகால உழைப்பு:

மொழி என்பது ஒரு தலைமுறையினரால் மட்டும் உருவாக்கப்பட்ட கருவி அல்ல; நூற்றுக்கணக்கான தலைமுறைகளாக எண்ணற்ற மக்கள் தொடர்ந்து உழைத்து வளர்த்துப் போற்றி வரும் பெரும் சமூகச் சொத்து ஆகும். இதனை விளக்குவதற்கு தஞ்சைப் பெருங்கோயில் அல்லது கங்கை கொண்ட சோழபுரக் கோயில் போன்ற கட்டிடங்களை எடுத்துக் கொள்ளலாம். அவை குறிப்பிட்ட காலத்திலிருந்த மக்களின் உழைப்பால் கட்டப் பட்டவை. ஆனால் தமிழ் மொழி அப்படியல்ல; அது ஒரு காலத்திற்குரிய படைப்பு அல்ல, மாறாக பல தலைமுறைகளாக மக்கள் இடையறாது உழைத்து உருவாக்கி, வளர்த்து, பராமரித்து வரும் உயிர்ப்புடன் கூடிய அமைப்பு ஆகும்.

தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியில் பழங்காலத்திலிருந்து இன்று வரை வாழ்ந்த மக்களின் கூட்டு பங்களிப்பு உள்ளது. தொல்காப்பியனார் செய்த ஆய்வுகள், அவர் எழுதிய இலக்கண விளக்கங்கள் ஆகியவை தமிழின் வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்காற்றினாலும், அதற்கு முன்னரே வாழ்ந்த தலைமுறைகள் பேசியும் எழுதியும் வந்த மொழிப் பயிற்சிகளே அவருக்கு அடிப்படையாக அமைந்தன. அதாவது, தொல்காப்பியனாரின் பணி தனித்த முயற்சி அல்ல; அவருக்கு முன் இருந்த பல தலைமுறைகளின் மொழிச் செயற்பாடுகளின் தொடர்ச்சியே அது. அதன் பின் வந்த கவிஞர்கள், கட்டுரையாளர்கள், கதை ஆசிரியர்கள் போன்றோர் செய்த உழைப்பும், அதேபோல் அன்றாட வாழ்க்கையில் மொழியைப் பயன்படுத்தும் பொது மக்களின் பங்களிப்பும், அனைத்தும் இணைந்து தமிழின் வளர்ச்சியை முன்னெடுத்துள்ளன. மொழி வளர்ச்சி என்பது எழுத்தாளர்கள் அல்லது அறிஞர்கள் மட்டுமே செய்யும் செயல் அல்ல; அது சமூக மெங்கும் நிகழும் இயல்பான செயலாகும். மக்கள் பேசும் ஒவ்வொரு

சொல், அவர்கள் உருவாக்கும் புதிய பயன்பாடுகள், தலைமுறையிலிருந்து தலைமுறைக்கு பரிமாறப்படும் சொற்கள் மற்றும் நடைமுறைகள் ஆகியவை அனைத்தும் மொழியின் வளர்ச்சியில் பங்கு வகிக்கின்றன. இதனால் மொழி என்பது நிலைபெற்ற ஒன்று அல்ல; காலத்தோடு மாற்றம் அடையும், விரிவடையும், புதுப்படும் ஒரு உயிருள்ள அமைப்பாகும்.

தமிழ் மட்டும் அல்லாமல் உலகின் அனைத்து மொழிகளும் இவ்வாறே பல தலைமுறைகளின் உழைப்பால் உருவாகி வளர்ந்து வருகின்றன. ஒவ்வொரு மொழியும் அதன் மக்களின் வாழ்வியலோடு நெருங்கிப் பின்னிப் பிணைந்தது; அந்த மக்களின் அனுபவங்கள், அறிவு, பண்பாடு, சிந்தனை ஆகியவற்றின் சேமிப்பகமாக அது திகழ்கிறது. ஆகவே, மொழிஎன்பதுஒருசாதாரணதொடர்புகருவிஅல்ல; அது ஒரு இனத்தின் வரலாறு, பண்பாடு, அறிவு ஆகியவற்றைத் தாங்கி நிற்கும் பெரும் சமூகச் சொத்து என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

மொழிக்கலப்பு:

மொழிக்கலப்பு என்பது சமயம், வாணிகம், அரசியல் தொடர்புகள், பண்பாட்டு பரிமாற்றம் போன்ற பல காரணங்களால் உருவாகும் இயல்பான மொழி நிகழ்வாகும். தமிழ் மொழியிலும் இத்தகைய கலப்பு பெருமளவில் நிகழ்ந்துள்ளது. குறிப்பாக, பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழில் அதிகமாகக் கலந்துள்ளன; இக்கலப்பு பெரும்பாலும் பேச்சு வழக்கில் முதலில் தோன்றி, பின்னர் எழுது மொழியிலும் இடம் பிடித்துள்ளது. மொழி ஒரு சமூகச் செயல்பாடு என்பதனால், மக்கள் இடையிலான தொடர்புகள் விரிவடையும் போது புதிய சொற்கள், கருத்துக்கள், பயன்பாடுகள் மொழிக்குள் நுழைவது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகும். இந்த நோக்கில் மொழிக்கலப்பு ஒரு குறைபாடு அல்ல; மாறாக, மொழியின் வளர்ச்சி மற்றும் உயிர்ப்பை எடுத்துக்காட்டும்

ஒரு அடையாளமாகக் கருதப்படலாம். ஆனால், தமிழில் வடமொழிச் சொற்கள் கலந்து வருவதில் இயல்பான வளர்ச்சியோடுகூட, திட்டமிட்ட கலப்பும் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. குறிப்பாக சிலர் வேண்டுமென்றே வடசொற்களை அதிகமாகப் பயன்படுத்தி தமிழின் இயல்பை மாற்ற முயன்றனர் என்ற விமர்சனக் கருத்தும் நிலவுகிறது. இத்தகைய சூழலில் மொழியின் தனித்தன்மையைப் பாதுகாக்கும் நோக்கில் எதிர்ப்புகளும் தோன்றின. எனினும், மொழிக்கலப்பு முற்றிலும் புதிய ஒன்று அல்ல; தொன்மையான காலத்திலேயே இது குறித்து சிந்தனை நடந்துள்ளது. தொல்காப்பியர் தனது இலக்கண நூலில் "வடசொல்", "திசைச்சொல்" போன்ற பிரிவுகளை எடுத்துரைத்து, அவற்றின் பயன்பாட்டிற்கும் விதிமுறைகளையும் வகுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதன் மூலம், தமிழில் பிறமொழிச் சொற்கள் இடம்பெறுவது அக்காலத்திலேயே அறியப்பட்ட ஒரு நிகழ்வாகவும், அது முறையாக ஒழுங்கு படுத்தப் பட்டதாகவும் விளங்குகிறது. பிற்காலத்தில் மொழி சுத்தத்தைக் காக்கும் நோக்கில் "தனித்தமிழ்இயக்கம்" உருவானது. இவ்வியக்கம், தமிழில் பிறமொழிச் சொற்களின் அளவை குறைத்து, இயற்கையான தமிழ்ச்சொற்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் செயல்பட்டது. இதன் விளைவாக "செந்தமிழ்" (சுத்தமான, இயல்பானதமிழ்) மற்றும் "கொடுந்தமிழ்" (கலப்பான அல்லது மருவிய தமிழ்) என்ற கருத்துக்கள் உருவாகின. மேலும், மொழியின் பிராந்திய மற்றும் சமூக வேறுபாடுகளை உணர்த்தும் வகையில் "கிளைமொழிகள்" (dialects) பற்றிய ஆய்வுகளும் வளர்ச்சி பெற்றன. இவை மொழியின் பன்முகத் தன்மையையும் சமூக அடிப்படையிலான மாற்றங்களையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

மேலும், மொழியியல் ஆய்வுகள் மேல்நாட்டுத் துறவிகளாலும் அறிஞர்களாலும் விரிவாக முன்னெடுக்கப்பட்டன. கன்னட மொழிக்காக கிட்டல், மலையாளத்திற்காக

குண்டெர்ட், தெலுங்கிற்காக சி.பி. பிளௌன், தமிழ் மற்றும் தென்னிந்திய மொழிகளுக்காக கால்டுவெல் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்புகளைச் செய்துள்ளனர். இவ்வறிஞர்கள் மொழிகளை "சித்திய மொழியினம்" (Scythian), "ஆரிய மொழியினம்" (Indo-Aryan), "திராவிட மொழியினம்" (Dravidian) என்று வகைப்படுத்தினர். குறிப்பாக கால்டுவெல் தனது ஆய்வுகளின் மூலம் திராவிட மொழிகளின் தனித்துவத்தையும், அவற்றின் பரஸ்பர உறவையும் விளக்கி, தமிழ் மொழி திராவிட மொழிகளில் தலைமை மொழியாகத் திகழ்கிறது என்ற கருத்தை வலியுறுத்தினார்.

இதனைத் தொடர்ந்து, திராவிட மொழிகளில் "திருந்திய மொழிகள்" மற்றும் "திருந்தாத மொழிகள்" எனப் பிரித்து ஆய்வு செய்யும் புதிய அணுகுமுறைகளும் உருவாகின. இவ்வகைப் படுத்தல்கள் மொழியின் கட்டமைப்பு, இலக்கணவளர்ச்சி, இலக்கியவளம், பயன்பாட்டு பரவல் போன்ற அடிப்படைகளின் மீது அமைந்தவை. இத்தகைய ஆய்வுகள் மொழியியல் துறையில் புதிய கோணங்களை உருவாக்கி, மொழியின் வரலாறு, வளர்ச்சி, பரிணாமம் ஆகியவற்றை ஆராய்வதற்கான அடித்தளமாக அமைந்தன.

முடிவாக, தமிழ்மொழியில் நிகழ்ந்த மொழிக்கலப்பு ஒரு சிக்கலான, பலதரப்பட்ட நிகழ்வாகும். இது ஒருபுறம் சமூகத் தொடர்புகளின் விளைவாக இயல்பாக உருவானதோடு, மறுபுறம் திட்டமிட்ட கலப்புகளாலும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு எதிராக மொழி சுத்த இயக்கங்கள் தோன்றியதோடு, மொழியின் தனித்தன்மை, பன்மை, வளர்ச்சி ஆகியவற்றை விளக்கும் பல்வேறு ஆய்வுகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவ்வனைத்தும் தமிழ்மொழி ஒரு உயிருள்ள, தொடர்ந்து மாறிக் கொண்டிருக்கும், பல தலைமுறைகளின் பங்களிப்பால் செழித்து நிற்கும் மொழி என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

மொழிஆராய்ச்சி:

மொழி ஆராய்ச்சியின் ஆரம்பநிலைகளில் மனிதர்கள் கொண்டிருந்த கருத்துக்கள் பெரும்பாலும் புராண மற்றும் நம்பிக்கைக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தன. மனித வர்க்கம் ஒரு காலத்தில் ஒரே மொழியையே பேசியதாகவும், பின்னர் அவர்கள் ஒன்றிணைந்து தேவனை எதிர்த்த தன்விளைவாக, தேவன் சினங்கொண்டு அவர்களின் மொழிகளை பலவாகப் பிரித்ததாகவும் நம்பப்பட்டது. இதனால் ஒருவருக்கொருவர் மொழி புரியாத நிலை உருவானதாகவும், இந்தச் சாபமே உலகில் பல்வேறு மொழிகள் தோன்ற காரணமாக அமைந்ததாகவும் கருதினர். இத்தகைய நம்பிக்கைகள் மொழியின் தோற்றத்தை தெய்வீகச் செயலாக விளக்கும் முயற்சியாகும். இதனால், மொழிகள் மனிதனால் அல்ல, கடவுளால் உருவாக்கப்பட்டவை என்ற கருத்து பரவலாக நிலவியது. இந்தப் பாரம்பரிய நம்பிக்கை இந்தியச் சூழலிலும் காணப்படுகிறது. தமிழ்மொழி சிவபெருமானின் டமாருவிலிருந்து தோன்றியது என்ற கருத்தும், வடமொழியும் தென்மொழியும் சிவபிரானின் இருகண்கள் என்ற உவமையும் இதற்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

மேலும்,

“கண்ணுதற்பெருங் கடவுளும் கழகமோடு அமர்ந்து

பண்ணு றத்தெரிந்து ஆய்ந்தஇப் பசுந்தமிழ்” 11

என்ற பாராட்டுச் சொற்கள் மூலம் தமிழ்மொழி தெய்வீகமாக உயர்த்திப் போற்றப்பட்டது. இதே போன்று, மொழிகளின் தோற்றத்தை குறிப்பிட்ட மகான்களுடன் இணைக்கும் மரபும் நிலவியது. வடமொழியை பாணிணி உருவாக்கினார், தமிழை அகத்தியர் கொண்டு வந்தார் என்ற நம்பிக்கைகள் இதன்

பகுதியாகும். இவ்வகை கருத்துக்கள் மொழியின் வரலாற்றை அறியாத நிலையில் உருவான புராணவியல் விளக்கங்களாகும். இதற்கு இணையான நம்பிக்கைகள் ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் இருந்தன. இத்தாலிய மொழிதாந்தே, ஆங்கிலம் சாஸர், ஜெர்மன் மொழிலூதர், டச்சுமொழி கிறிஸ்தியெர்ன்பெடர்ஸன் ஆகியோரால் உருவாக்கப்பட்டன என்ற கருத்துக்கள் பரவலாக இருந்தன என்று அறிஞர் ஆட்டோயெஸ்பர்சன் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறான கருத்துக்கள், மொழியின் வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்கு வகித்த இலக்கிய ஆளுமைகளை மொழியின் தோற்றத்தோடு நேரடியாக இணைத்துப் பார்க்கும் பழக்கத்தைக் காட்டுகின்றன. ஆனால், அறிவியல் சார்ந்த மொழியியல் ஆய்வுமுறை உருவாகிய பின்பு, இத்தகைய நம்பிக்கைகள் மெதுவாக மறுக்கப்பட்டன. மொழிகள் ஒரே மனிதனால் அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டவை அல்ல; அவை பல தலைமுறைகளாக மக்களின் பயன்பாட்டில் வளர்ந்துவந்தவை என்பது உறுதி செய்யப்பட்டது. பாணிணி, அகத்தியர், தாந்தே, சாஸர், லூதர் போன்றோர் மொழிகளை உருவாக்கியவர்கள் அல்லர்; மாறாக, ஏற்கனவே இருந்த மொழிகளைச் செம்மைப்படுத்தி, வளர்த்துப் பரப்பியவர்கள் என்ற உண்மை வெளிப்பட்டது.
இதனால், மொழியின் தோற்றம் குறித்து இருந்த தெய்வீக மற்றும் தனிநபர் மையக் கருத்துக்கள் “பொய்யாய் பழங்கதையாய்” மெல்ல மெல்ல மறைந்து, மொழி ஒரு சமூக உருவாக்கம், பரிணாம வளர்ச்சி கொண்ட அமைப்பு என்ற அறிவியல் பார்வை நிலைபெற்றது. இவ்வாய்வு முறையின் மூலம் மொழி மனித சமூகத்தின் இயற்கையான வளர்ச்சியின் விளைவு என்பதும், அதன் மாற்றங்கள் காலம், சூழல், மக்கள் பயன்பாடு ஆகியவற்றால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன என்பதும் தெளிவாக அறியப்பட்டது.

மூளைவளர்ச்சி:

மொழி உருவாகும் அடிப்படையில் மனிதனின் உடல் உறுப்புகள் மட்டுமே முக்கிய காரணம் அல்ல; மாறாக, அவனுடைய மூளையின் தனிச் சிறப்பான ஆற்றலே முக்கிய காரணமாகும். ஒலி உண்டாக்கும் உறுப்புகள் மனிதனுக்கும் பிற விலங்குகளுக்கும் பொதுவாக இருந்தாலும், அவற்றை கருத்துடன் இணைக்கும் திறன் மனிதனுக்கே உரியது. இதுவே மனிதனை மொழி உருவாக்கவும் வளர்க்கவும் வல்லவராக மாற்றுகிறது. விலங்குகளும் பறவைகளும் ஒலிகளை உண்டாக்கக் கூடியவையாக இருந்தாலும், அவற்றின் மூளையில் ஒலி மற்றும் பொருள் இடையிலான தொடர்பு உருவாகாததே அவற்றின் வரம்பாகும். இதற்கு கிளி ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளப்படுகிறது. கிளி மனிதன் உச்சரிக்கும் ஒலிகளைப் பின்பற்றி கூறும் திறன் உடையது; ஆனால் அது உண்மையான "பேச்சு" அல்ல. பேச்சு என்பது வெறும் ஒலி உச்சரிப்பல்ல; அது கருத்தை உணர்த்தும் செயலாகும். திருவரங்கத்தில் "ரங்கா, ரங்கா" என்று கிளி உச்சரிப்பது போலத் தோன்றினாலும், அந்தச் சொற்களின் பொருள் அரங்கநாதனைச் சுட்டுவது அதற்குத் தெரியாது. எனவே, கிளி உச்சரிக்கும் ஒலிகள் பொருளற்ற வெற்றொலிகளாகவே கருதப்படுகின்றன. மனிதனின் பேச்சு இதற்கு மாறுபட்டது. மனிதன் பேசுவதற்கு முன், அவன் மூளையில் கருத்துகள் உருவாகின்றன; பின்னர் அவை ஒலிகளாக வெளிப்படுகின்றன. இவ்வாறு, ஒலி மற்றும் பொருள் இடையே உறுதியான தொடர்பு மனித மூளையில் ஏற்படுகிறது. இந்தத் தொடர்பே மொழியின் அடிப்படை அம்சமாகும். மனிதன் உச்சரிக்கும் ஒவ்வொரு ஒலியும் குறிப்பிட்டபொருள், செயல், தன்மை போன்றவற்றை உணர்த்துகின்றன. ஆகவே, மனித மொழி பொருளுள்ள ஒலிகளின் அமைப்பாக விளங்குகிறது.

இதனால், மொழி என்பது வெறும் ஒலிகளின் தொகுப்பு அல்ல; அது கருத்து மற்றும் சிந்தனையின் வெளிப்பாடாகும். இந்த ஆற்றல் பிற உயிரினங்களில் இல்லாததால், அவை மொழியை உருவாக்கவோ வளர்க்கவோ முடியாது. மனிதனுக்கு மட்டுமே இத்தகைய திறன் இருப்பதால், அவன் சமூக வாழ்க்கையை மேம்படுத்தி, நாகரிக அமைப்புகளை உருவாக்க முடிந்துள்ளது. கிளி போன்ற உயிரினங்களுக்கும் ஒலி கருத்து தொடர்பு உருவாகியிருந்தால், அவைகளும் மனிதனைப் போன்று சமூக அமைப்புகளை உருவாக்கியிருக்கக்கூடும் என்ற கருத்தும் இங்கு முன்வைக்கப்படுகிறது.

முடிவாக, மொழிவளர்ச்சியின் மையமாக மனித மூளை திகழ்கிறது. ஒலிகளைப் பொருளுடன் இணைக்கும் அறிவாற்றல் மனிதனுக்கே உரிய தனிச்சிறப்பு என்பதால், மொழி உருவாக்கமும் அதன் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சியும் மனித சமுதாயத்திலேயே நிகழ்கின்றன. இது மொழி மனித அறிவின் வெளிப்பாடாகும் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

மொழி:

மொழி பற்றிய சிந்தனைகளை ஆராய்ந்தால், மொழியின் அடிப்படைப் பயன்பாடு ஒருவரின் கருத்தை மற்றவருக்கு தெரிவிப்பதே என்பதே முதன்மையான நிலைப்பாடாக வெளிப்படுகிறது. இதனைத் தாண்டி மொழிக்கு தனி மதிப்பீடுகள் வழங்கப்படுவது குறித்து விமர்சன நோக்கு முன்வைக்கப்படுகிறது. “தாய்மொழி”, “தகப்பன்மொழி”, “நாட்டுமொழி”, “மொழிப்பற்று” போன்ற அடையாளங்களால் மொழியைச் சுற்றி உருவாக்கப்படும் உணர்ச்சிவாதப் பார்வைகள் அவசியமா என்ற கேள்வி எழுப்பப்படுகிறது. மொழி என்பது ஒரு தொடர்பு கருவி மட்டுமே எனக் கருதப்படும் நிலையில், அதன் பயன்பாட்டை மீறிய அடையாள அரசியலின்

பொருத்தம்சந்தேகிக்கப்படுகிறது. மொழியின் தத்துவ அடிப்படையைக் கவனித்தால், அது சூழ்நிலைக்கேற்ப பயன்படும் ஒரு கருவி என்பதை அறிய முடிகிறது. ஒருவர் தன் கருத்தைத் தெரிவிக்க, அவர் வாழும் பகுதியின் மொழியையே பயன்படுத்துகிறார். இதுவே மொழியின் இயல்பான செயல்பாடு. இதனைத் தாண்டி வேறு தேவைகள் எழுந்தால், அவற்றுக்கேற்ற மொழியையே தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது. இதனால், மொழி ஒரு நிலையான அடையாளமாக அல்லாமல், பயன்பாட்டின் அடிப்படையில் மதிப்பிடப்பட வேண்டிய கருவியாகக் கருதப்படுகிறது. தேசிய மொழி என்ற கருத்தும் இவ்வாய்வில் விமர்சன ரீதியில் அணுகப்படுகிறது. “தேசியமொழி” என்பது இயல்பாக “நாட்டுமொழி” எனப் பொருள்படும் நிலையில், ஒரு நாட்டின் மக்களுக்கு அந்நாட்டின் சொந்த மொழியே தேசிய மொழியாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் நடைமுறையில், ஆட்சி அதிகாரம் எவரிடம் இருக்கிறதோ அவர்களின் மொழியே தேசிய மொழியாக முன்னிறுத்தப்படுகிறது என்பதைக் குறிப்பிட்டு, மொழி மற்றும் அதிகாரம் இடையிலான தொடர்பு சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. இந்தக் கோணத்தில், தமிழனுக்குத் தமிழ் நாடே தேசமாக இருப்பதால், தமிழே அவனது இயல்பான தேசிய மொழி என்கிற கருத்து முன்வைக்கப்படுகிறது.

மொழி பற்றிய உணர்ச்சி மற்றும் உலகளாவிய போட்டித்திறன் ஆகியவற்றிற்கிடையிலான முரண்பாடும் இங்கு சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது. மொழியின் பெருமையைப் பற்றிய உணர்ச்சி வாதம் மட்டுமே போதாது; உலகத்தோடு போட்டியிடும் திறன் முக்கியம். இதற்காக உலகமே ஒரே மொழியைப் பயன்படுத்தும் நிலை உருவானால் பரஸ்பரதொடர்பு எளிதாகும் என்ற கருத்தும் முன்வைக்கப்படுகிறது. இது மொழியின் பயன்பாட்டு பரப்பை விரிவுபடுத்தும் நோக்கில் கூறப்படும் ஒரு பரிந்துரையாகும். இதற்கே எதிர்மாறாக, மொழி உணர்ச்சி

ஒரு சமூக மற்றும் தேசிய அடையாளத்தின் அடிப்படையாகவும் பார்க்கப்படுகிறது. மொழி உணர்ச்சி இல்லாமல் நாட்டு உணர்ச்சி அல்லது இனஉணர்ச்சி உருவாக முடியாது என்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது. பிற்காலச்சந்ததியில் நாட்டுப்பற்று உருவாக வேண்டுமானால், மொழிப்பற்று குறைந்தபட்சம் ஒரு அளவு இருந்தே ஆகவேண்டும். இதனால் மொழி வெறும் தொடர்பு கருவி மட்டுமல்ல; அது சமூக ஒற்றுமை மற்றும் அடையாள உருவாக்கத்திற்கும் காரணமாக விளங்குகிறது. மேலும், ஒரு மொழியின் வளர்ச்சியில் அரசாங்கத்தின் பங்கு முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது. அரசின் ஆதரவு, சலுகைகள், கொள்கைகள் ஆகியவை இல்லையெனில், அந்த மொழி எவ்வளவு சிறப்புடையதாக இருந்தாலும் அதன் வளர்ச்சி தடையடையும். இதனால் மொழி வளர்ச்சி என்பது இயல்பான சமூக செயல்பாட்டோடு மட்டுமல்லாமல், அரசியல் மற்றும் நிர்வாக ஆதரவுடனும் நெருங்கிய தொடர்புடையது என்பது தெளிவாகிறது. முடிவாக, மொழியின் பெருமை அதன் பாரம்பரியம் அல்லது உணர்ச்சி சார்ந்த அடையாளங்களில் அல்ல; அது மனிதர்களின் பயன்பாட்டில் தான் இருக்கிறது என்ற கருத்து வலுப்படுத்தப்படுகிறது. ஒரு மொழி எவ்வளவு பரவலாகவும் பயனுள்ளதாகவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பதே அதன் உண்மையான மதிப்பை நிர்ணயிக்கிறது. இவ்வாய்வு, மொழியை ஒரு செயல்முறை கருவியாகவும், அதே சமயம் சமூக அடையாளத்தின் கூறாகவும் இருபரிமாணங்களிலும் அணுக வேண்டிய அவசியத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

தமிழ்:

தமிழ்மொழி குறித்து தமிழ்க் கவிஞர்கள் காட்டிய பெருமைப் பாராட்டுகள் தனித்துவமானவை. பிறமொழிக் கவிஞர்கள் தங்கள் மொழிகளைப் புகழ்ந்தாலும்,

தமிழில் காணப்படும் அளவிலான உணர்ச்சி மிகுந்த மொழிப்புகழ்ச்சி அபூர்வமானது. பல காவியங்களிலும் புராணங்களிலும் தமிழின் சிறப்பை உயர்த்திக் கூறும் மரபு நிலவுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக,

“பொருப்பிலேபிறந்து, தென்னன்

புகழிலேகிடந்து, சங்கத்து

இருப்பிலேஇருந்து, வையை

ஏட்டிலேதவழ்ந்தபேதை

நெருப்பிலேநின்றுகற்றோர்

நினைவிலேநடந்துஓர்ஏன

மருப்பிலேபயின்றபாவை

மருங்கிலேவளருகின்றாள்” 12

என்றபாடல், தமிழின் பரவலையும் அதன் வளர்ச்சிப் பயணத்தையும் கவித்துவமாகச் சித்தரிக்கிறது. இதேபோல் ‘தமிழ்விடுதூது’ ஆசிரியர்தமிழை “தித்திக்கும்தெள்ளமுது”, “முத்திக்கனி”, “புத்திக்குள்உண்ணப்படும்தேன்” எனப் பல இனிமையான உருவகங்களால் போற்றுகிறார். இவ்வகை பாராட்டுகள் தமிழ்மொழியை ஒரு உயிருள்ள, இனிமை நிறைந்த, உயர்ந்த பண்பாட்டு அடையாளமாகக் காட்டுகின்றன. ஆனால், இத்தகைய மிகைப்படுத்தப்பட்ட மொழிப்புகழ்ச்சி அணுகுமுறை பெரியார் அவர்களுக்கு ஏற்றதாக இருக்கவில்லை. மொழியின் பெருமை அதன் பயன்பாட்டிலும் மனித சமூக முன்னேற்றத்திற்கான பங்களிப்பிலும் இருக்க வேண்டும் என்பதே அவரது நிலைப்பாடு. ஆகவே, உணர்ச்சி வசப்பட்ட புகழ்ச்சியை விட, மொழி நடைமுறை

வாழ்க்கையில் எவ்வாறு பயனளிக்கிறது என்பதையே முக்கியமாகக் கருத வேண்டும் என்ற கருத்தை அவர் வலியுறுத்துகிறார்.

தமிழ்மொழிபற்றிபெரியார்அவர்களின்சிந்தனைகள்

தமிழ்மொழி உலக மொழிகளின் வரிசையில் முன்னேற வேண்டுமானால், அது சமயம் மற்றும் கடவுள் சார்ந்த கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்பதே பெரியார் அவர்களின் மையக்கருத்தாகும். தமிழின் பெருமையை பரமசிவனின் டமாரத்திலிருந்து தோன்றியது, தெய்வங்கள் பேசிய மொழி போன்ற புராணக்கதைகளின் மூலம் உயர்த்திப் பேசுவது மொழி வளர்ச்சிக்கு உதவாது; மாறாக அவை அதன் நியாய பூர்வ முன்னேற்றத்தைத் தடுக்கும் என அவர் வலியுறுத்துகிறார். இத்தகைய கதைகள் அறிவு வளர்ச்சியைக் குறைத்து, மொழியை உணர்ச்சி வசப்பட்ட பாராட்டுகளுக்குள் மட்டுப்படுத்துகின்றன. பழங்காலத்தில் மதம், கடவுள், சாதி ஆகியவற்றின் தாக்கத்தால் தமிழ்மொழி தனது இயல்பான வளர்ச்சியை இழந்ததாகவும், அதனால் இன்றைய நாகரிகத்திற்கேற்றபடி மொழியை சீரமைப்பது அவசியம் எனவும் அவர்கருதுகிறார்.

தமிழுக்காக அவர் செய்த பணிகள் மொழிப்பற்று காரணமாக அல்ல; தாய்மொழியைப் பாதுகாப்பது ஒவ்வொருவரின் கடமை என்பதாலும், இது ஒரு பழமையான பண்பட்ட மொழி என்பதாலும்தான். அதேசமயம், தமிழை மிகைப்படுத்திப் புகழ்வதிலும் அவர் ஈடுபடவில்லை; மாறாக, அதைவிட மோசமான ஒன்றின் ஆதிக்கம் வராமல் தடுக்கவே தமிழைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற நடைமுறை நோக்கமே அவரிடம் இருந்தது. மேலும், தமிழில் உள்ள கல்வி மற்றும் இலக்கிய மரபுகள் பெரும்பாலும் சமய உணர்ச்சியும் பழமைக் கற்பனைகளும் நிறைந்ததாக இருப்பதால், அவை அறிவு, பகுத்தறிவு, அறிவியல் முன்னேற்றம் போன்றவற்றை வளர்க்காதவையாக உள்ளன என அவர் விமர்சிக்கிறார்.

தமிழைக் கற்றவர்களுக்கு முன்னேற்ற நோக்குப்பார்வை குறைந்து, பழமையை நோக்கிப்பின் தங்கும் நிலை ஏற்படுகிறது என்றும் அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

தமிழ் இலக்கியங்களில் அறிவியல் சிந்தனை, வாழ்க்கை முன்னேற்றம், பகுத்தறிவு போன்ற அம்சங்கள் குறைவாக உள்ளதாகவும், அவை சமூக முன்னேற்றத்திற்கு தடையாக அமைகின்றன என்றும் அவர் கருதுகிறார். இந்நூல்கள் மனிதனை முன்னேற்றம் அடையாமல் தடுத்து நிறுத்தும் பாறை போன்றவை என அவர் கடுமையாக விமர்சிக்கிறார். மேலும், தமிழில் ஆரியத்தாக்கம் புகுந்ததன் மூலம் மூடநம்பிக்கைகளும் காட்டுமிராண்டித்தனமும் அதிகரித்ததாகவும், இதனைப் பற்றி அறிஞர்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்துகிறார். ஒரு காலத்தில் கடல் கடந்து வாணிகம் செய்த முன்னேற்றமான தமிழர் சமுதாயத்தில், நவீன அறிவியல் மேதைகள் தோன்றாத நிலை உருவானதற்கான காரணங்களையும் ஆராய வேண்டிய அவசியத்தை அவர் முன்வைக்கிறார். மொத்தத்தில், தமிழின் உண்மையான முன்னேற்றம் அதன் புராணமயமான புகழ்ச்சியிலும் மரபு பற்றிய பற்றிலும் அல்ல; மாறாக, பகுத்தறிவு, அறிவியல் சிந்தனை, சமூக முன்னேற்றம் ஆகியவற்றுடன் இணைந்து சீரமைக்கப்படும் போது மட்டுமே அது உலகளவில் முக்கியத்துவம் பெறும் என்ற ஆய்வு நிலை கருத்தை அவர் வலியுறுத்துகிறார்.

ஆங்கிலம்:

மக்கள் எளிதில் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய திறன் கொண்ட மொழியாக ஆங்கிலம் கருதப்படுவதால், அது வளர்வதன் மூலம் அறிவு விரிவடையும் என்ற நிலைப்பாட்டை பெரியார் வலியுறுத்துகிறார். ஆங்கில மொழியின் வளர்ச்சி, அறிவியல் சிந்தனை மற்றும் உலகளாவிய அறிவு பரிமாற்றத்திற்கு வாய்ப்பளிக்கின்றது; எனவே அது முன்னேற வேண்டும் என்பது அவரது கருத்தாகும். குறிப்பாக, அரசியல் மற்றும் சமூக

சிந்தனைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்கு ஆங்கிலம் முக்கிய பங்கு வகித்ததாக அவர் கருதுகிறார். அரசாட்சி முறைக்கு மாற்றாக குடியரசு அமைப்பு வேண்டும் என்ற எண்ணம், சமத்துவக் கொள்கைகள், சனாதன மரபுகளின் விமர்சனம், ஆண் – பெண் சமத்துவம் போன்ற முன்னேற்ற சிந்தனைகள் அனைத்தும் ஆங்கிலத்தின் வழியாகவே பரவின என அவர் விளக்குகிறார். வடமொழி சார்ந்த சாத்திரங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் ஆகியவை மூடநம்பிக்கைகளை ஊக்குவித்து, மனிதரின் பகுத்தறிவை அடிமைப்படுத்தின என அவர் விமர்சிக்கிறார். இதற்கு மாறாக, ஆங்கிலம் மனிதனை அந்த அடிமைத் தளையிலிருந்து விடுவித்து, எதையும் பகுத்தறிவின் அடிப்படையில் சிந்திக்கத் தூண்டியதாகக் கருதப்படுகிறது. இந்த மாற்றத்தை விளக்குவதற்காக Thomas Babington Macaulay தயாரித்த கல்விக் கொள்கை தொடர்பான “Minutes” அறிக்கையை எடுத்துக் காட்டாகக் குறிப்பிடலாம்; அது மேற்கத்திய கல்வி மற்றும் அறிவியல் சிந்தனையை இந்திய சமுதாயத்தில் அறிமுகப்படுத்திய முக்கிய ஆவணமாகக் கருதப்படுகிறது.

இதனால்,மொழி என்பது வெறும் தொடர்பு கருவி மட்டுமல்ல; அது சமூக, அரசியல், பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கான முக்கிய ஊடகமாகும் என்பது தெளிவாகிறது. ஒரு மொழியின் வளர்ச்சி அதன் பயன்பாடு, அறிவுபரவல், சிந்தனை மாற்றம் ஆகியவற்றோடு தொடர்புடையது என்பதால், ஆங்கிலத்தின் வளர்ச்சியை ஆதரிப்பது சமூக முன்னேற்றத்திற்கும் அவசியமானதாகக் கருதப்படுகிறது. இதனை முன்னிட்டு, அரசு தனது மொழிக் கொள்கைகளை மறுபரிசீலனை செய்து, அறிவு மற்றும் முன்னேற்றத்தை ஊக்குவிக்கும் வகையில் மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டும் என்ற கோரிக்கையும் முன்வைக்கப்படுகிறது.

சாதிப்பெயர்கள்:

சாதிஅடையாளங்களைஒழிக்கச்செய்யப்படும்மாற்றங்களில், தெருப் பெயர்களில் இடம்பெறும் சாதிப் பெயர்களை நீக்கும் முயற்சி முக்கியமான தாகும். இதன் அடிப்படையில் 'அய்யர்தெரு', 'செட்டித்தெரு' போன்ற பெயர்களிலிருந்து சாதி குறிப்புகள் நீக்கப்படுவது சமூக சமத்துவத்தை வலியுறுத்தும் நடவடிக்கையாகக் கருதப்படுகிறது. ஆனால், இவ்வாறு பெயர்களை மாற்றும் போது அந்த இடங்களின் அடையாளம் எவ்வாறு மாறும், மக்கள் பயன்பாட்டில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் என்ன என்பதையும் கவனிக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது. அதேபோல், பொதுப் பயன்பாட்டு இடங்களிலும் வாகனங்களிலும் அரசியல் தலைவர்களின் பெயர்களை நீக்கும் திட்டம் கொண்டு வரப்பட்டபோது, திருக்குறள் போன்ற அனைவராலும் போற்றப்படும் பெருமக்களின் பெயர்களும் நீக்கப்பட்டமை வருந்தத்தக்கதாகக் கருதப்படுகிறது. ஆகையால், இத்தகைய பொதுமக்கள் மரியாதை பெறும் நபர்களின் பெயர்கள் மீண்டும் கொண்டு வரப்பட வேண்டும் என்பதுடன், அவர்களின் சிந்தனைகளைப் பரப்பும் வகையில், பேருந்துகள் போன்ற இடங்களில் குறள் வாசகங்களை இடுவது போன்ற நடவடிக்கைகளும் சமூக விழிப்புணர்வை உயர்த்த உதவும் என ஆய்வு நிலை கருத்து வலியுறுத்துகிறது.

மொழிவழிக்கல்வி:

மொழி வழிக்கல்வி தொடர்பில், தமிழ் மற்றும் ஆங்கில வழிகளில் கல்வி கற்கும் விருப்பச் சுதந்திரம் மாணவர்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும் என்பது முக்கியக் கருத்தாக முன்வைக்கப்படுகிறது. மொழி வளர்ச்சி கட்டாயச் சட்டங்களால் நிகழ்வதில்லை; அது இயல்பான பண்பாட்டு மற்றும் அறிவுசார் செயல்பாடுகளின் மூலம் மட்டுமே வளர்கிறது என்பதும் வலியுறுத்தப்படுகிறது. இதற்குச் சான்றாக,

பண்டைய காலங்களில் அரசர்கள் தங்கள் அரசவைகளில் அல்லாமல் சங்கங்களில் கலந்து கொண்டு கவிதை பாடி மொழி வளர்ச்சியை ஊக்குவித்தனர் என்பதும் குறிப்பிடப்படுகிறது. மூன்றாம் தமிழ்ச் சங்கத்தை நிறுவிய சேதுபதி, அந்த அமைப்பிற்கு முழு ஆதரவு வழங்கிதாம் பின்னிற்குத் தள்ளிக் கொண்டதன் மூலம், மொழி வளர்ச்சியில் அரசின் நேரடி தலையீட்டை விட சுயாதீன அமைப்புகளின் பங்கு முக்கியமானது என்பதை உணர்த்துகிறார். இதனை முன்னிட்டு, இன்றைய அரசும் தமிழ் வளர்ச்சிப் பொறுப்பை சங்கங்கள் போன்ற அறிவியல் மற்றும் பண்பாட்டு அமைப்புகளிடம் ஒப்படைத்து, தாம் ஆதரவாளராக மட்டுமே செயல்பட வேண்டும் என்பது ஆய்வு நிலை கருத்தாக முன்வைக்கப்படுகிறது.

சமஸ்கிருதம்:

உயர் நிலைப்பள்ளிகள் மற்றும் கல்லூரிகளில் சமஸ்கிருதம் கற்கும் வாய்ப்புகள் இருந்த போதிலும், அதனை ஆர்வத்துடன் தேர்ந்தெடுத்து பயிலும் மாணவர்கள் மிகக்குறைவாகவே இருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. திருவையாறு, திருப்பதி, கும்பகோணம், சென்னை போன்ற கல்வி மையங்களில் சமஸ்கிருதப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டு ‘சிரோமணி’ போன்ற பட்டங்கள் வழங்கப் பட்டாலும், அதன் மீது பொதுமக்களிடையே பெரும் பான்மையான ஈடுபாடு காணப்படவில்லை. 1960களில் உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் பொதுத் தமிழ் கட்டாயமாக கற்பிக்கப்பட்ட நிலையில், மேல் நிலைக் கட்டங்களில் விருப்பத்திற்கேற்ப சமஸ்கிருதம் கற்கும் வாய்ப்பு இருந்தது. இருப்பினும், பார்ப்பன சமூகத்தினர் கூட இதனை பெரிதும் பயன்படுத்தவில்லை என்பதைக் காட்டும் உதாரணமாக, காரைக்குடியில் நூற்றுக் கணக்கான மாணவர்களில் சிலர் மட்டுமே சமஸ்கிருதம் கற்றதைக் காணலாம். சமஸ்கிருதக் கல்வி பரவ வேண்டும் என்ற நோக்கில், பார்ப்பனரல்லாத சமூகத்தினரும் இந்த மொழியை கற்று புலமை பெற வேண்டும் என்ற கருத்தும் சில அறிஞர்களால்

முன்வைக்கப்பட்டது. சமஸ்கிருதம் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் சொத்தாக மாறாமல் இருக்க, அனைத்து சமூகத்தினரும் அதை கற்றிட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினர்.

இதன் மூலம் மொழி ஆதிக்கம் குறைந்து சமத்துவநிலை உருவாகும் என்ற எண்ணமும் காணப்படுகிறது. அதே சமயம், சில கல்வி நிர்வாகிகளின் செயல்பாடுகளில், இந்தி மற்றும் சமஸ்கிருதம் போன்ற மொழிகளுக்கான வாய்ப்புகள் திட்டமிட்டு வழங்கப்படாத சூழலும் இருந்துள்ளது; பின்னர் சில ஆண்டுகளில் இத்தகைய வாய்ப்புகள் மீண்டும் அறிமுகப்படுத்தப் பட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது. பின்னாளில், இரு மொழிக்கொள்கை அரசால் அமல்படுத்தப் பட்டபோது, கல்வித் திட்டங்களில் முக்கிய இடம் பெற்றது தாய்மொழி மற்றும் ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளுக்கே ஆகும். இதன் விளைவாக, இந்தி மற்றும் சமஸ்கிருதம் போன்ற மொழிகள் அரசு பள்ளிகளின் கட்டாய அல்லது முக்கிய பாடப் பட்டியலிலிருந்து நீக்கப்பட்டன. இத்தகைய மாற்றங்கள், கல்வி அமைப்பில் மொழிகளின் இடம் சமூக, அரசியல் மற்றும் பண்பாட்டு சூழல்களின் தாக்கத்தினால் எவ்வாறு மாறுகின்றன என்பதையும், மொழிக் கல்வி தொடர்பான கொள்கைகள் காலத்திற்கேற்ப மாற்றமடைகின்றன என்பதையும் ஆய்வு நிலையாக விளக்குகின்றன.

இந்தி எதிர்ப்பு:

இந்தி எதிர்ப்பு குறித்து பெரியாரின் சிந்தனைகள் 1926 முதல் தொடங்கி தமிழ்நாட்டில் இந்தி நுழைவை எதிர்த்து வலுவாக வெளிப்பட்டன. இந்தி பொதுமொழியாக்கம் தமிழ் மக்களின் முன்னேற்றத்தையும் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியையும் தடை செய்யும் என அவர் வாதிட்டார். 1924 திருவண்ணாமலை காங்கிரஸ் மாநாட்டில் தமிழரின் பழமையும் வணிகச் சிறப்பும் எடுத்துரைத்து, தாய்மொழியில் பற்றின்மையே தமிழரின் பின்னடைவை ஏற்படுத்துகிறது எனக் கூறினார்.

1926-ல் ‘குடியரசு’ இதழில் வெளியான கட்டுரையில் இந்திக்காக செலவிடப்படும் நிதி, பார்ப்பன ஆதிக்கம், தமிழ்மொழிக்கான புறக்கணிப்பு ஆகியவை கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டன. இந்தி கல்வி அரசியல் மற்றும் மதப் பரப்புரைக்கு கருவியாக பயன்படுத்தப்படுவதாகவும் அவர் குற்றம்சாட்டினார்.

1930 நன்னிலம் சுயமரியாதை மாநாடு, மறைமலையடிகளின் கருத்துகள் ஆகியவை இந்தி எதிர்ப்புக்கு ஆதரவாக அமைந்தன. 1937-38 காலகட்டத்தில் அரசின் கட்டாய இந்தி கல்வி முயற்சிகள் தமிழகம் முழுவதும் கடும் எதிர்ப்பை ஏற்படுத்தின. திருச்சி தமிழர் மாநாடு, காஞ்சி மாநாடு போன்றவை இந்தித் திணிப்புக்கு எதிரான முக்கிய தீர்மானங்களை நிறைவேற்றின.

இதன் தொடர்ச்சியாக மறியல், போராட்டங்கள், சிறைச்செயல்கள் நடைபெற்றன. பெரியார் “தமிழ்நாடு தமிழருக்கே” என்ற முழக்கத்தை முன்வைத்து மொழி உரிமை இயக்கத்தை வலுப்படுத்தினார். இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டங்களில் பெண்கள், இளைஞர்கள், பல்வேறு சமூகத்தினர் பெருமளவில் கலந்து கொண்டனர்.

அரசு கடுமையான நடவடிக்கைகள் எடுத்தாலும் எதிர்ப்பு அடங்கவில்லை; மாறாக மேலும் வலுத்தது. இந்தி எதிர்ப்பு தமிழர் அரசியல் விழிப்புணர்வையும் மொழி உரிமை உணர்வையும் உயர்த்திய முக்கிய சமூக இயக்கமாக உருவெடுத்தது.

இந்தி எதிர்ப்பை பற்றிய பெரியாரின் சிந்தனைகள்:

பெரியாரின் இந்தி எதிர்ப்பு சிந்தனைகள் பல்வேறு உரைகள் மற்றும் எழுத்துகளில் தொகுக்கப்பட்டு, மொழி–அரசியல்–சமூகக் கோணங்களில் வலுவாக வெளிப்படுகின்றன. கட்டாய இந்தித் திட்டம் பார்ப்பன ஆதிக்கத்தையும் மத–கலைச்

செல்வாக்கையும் வலுப்படுத்தும் திட்டமாக இருப்பதாக அவர் விமர்சிக்கிறார். இதே கருத்தை சின்னா மற்றும் அம்பேத்கரும் பகிர்ந்ததாக குறிப்பிடப்படுகிறது.

தமிழ்நாடு தமிழர்களின் நாடு என்பதால், இங்கு ஆட்சிமொழியாக தமிழே இருக்க வேண்டும்; அப்படி இருக்கையில் இந்தி கட்டாயப்படுத்தப்படுவது அரசியல் நியாயமற்றது என அவர் வாதிடுகிறார். தமிழ் மொழியை உயர்ந்ததாகக் கருதினாலும், அவர் இந்தி எதிர்ப்பை தமிழின் மேன்மைக்காக அல்ல; அது சமூக முன்னேற்றத்துக்கு தடையாக இருப்பதாலேயே எதிர்க்கப்பட வேண்டும் எனக் கூறுகிறார்.

இந்தி கட்டாயப்படுத்தல் நிர்வாகத்திலும் அரசியலிலும் வடமொழி ஆதிக்கத்தை உருவாக்கி, மக்களை கீழ்மட்ட நிலைக்கு தள்ளும் என அவர் கருதுகிறார். மொழி என்பது கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கான கருவி மட்டுமே; அது அடிமைத்தனத்துக்கான கருவியாக மாறக்கூடாது என்பதும் அவரது வாதமாகும்.

இந்தி தமிழரின் சமூக வளர்ச்சியைத் தடுக்கும் நச்சு எனவும், அது மூடநம்பிக்கையை அதிகரிக்கும் எனவும் அவர் கடுமையாக விமர்சிக்கிறார். மேலும், சமஸ்கிருதத்திற்கு பதிலாக இந்தி கட்டாயப்படுத்தப்படுவதும் பிரிவினை அரசியலாக மாற்றப்படுவதாகவும், அதனை எதிர்க்காதவர்கள் சமூகத் துரோகிகள் எனவும் அவர் கூறுகிறார்.

இந்தி மொழியை தென்னிந்தியர் உறுதியாக நிராகரிக்க வேண்டும் எனவும், அது வடவர் ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தும் கருவி எனவும் அவர் எச்சரிக்கிறார். அதே நேரத்தில், மொழி என்பது தேவைக்கேற்ப கற்றுக்கொள்ளக்கூடியது; ஆனால் கட்டாயமாக்கல் தவறு எனவும் அவர் வலியுறுத்துகிறார்.

மொழிக் கொள்கை தொடர்பான அவரது நீண்டகால இயக்கப் பிரச்சாரத்தால் அரசியல் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன; இருமொழிக் கொள்கை உருவானது. இதன் மூலம் இந்தி கட்டாயம் நீக்கப்பட்டு, விருப்ப மொழியாக மட்டுமே நிலைபெற்றது.

தமிழ்மொழியாராய்ச்சி:

தமிழ் மொழியாராய்ச்சி தொடர்பாக பெரியார் முன்வைத்த கருத்துகள் தனித்துவமானவை. அவரது பார்வையில் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகியவை தனித்தனி மொழிகள் அல்ல; மாறாக, பிராந்திய வேறுபாடுகளால் வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்படும் ஒரே மொழியான தமிழின் வெளிப்பாடுகளே ஆகும். மலை நாட்டில் பேசப்படும் தமிழ் மலையாளம் எனவும், கர்நாடகத்தில் பேசப்படுவது கன்னடம் எனவும், ஆந்திரத்தில் பேசப்படுவது தெலுங்கு எனவும் பெயர் பெற்றதாக அவர் கருதுகிறார். எனவே இந்நான்கையும் தனித்த மொழிகளாகப் பிரிப்பது தவறான அணுகுமுறை; அவை ஒரே அடிப்படையிலிருந்து உருவானவை அல்ல, ஒரே மொழியின் பல்வேறு வடிவங்களே என அவர் வலியுறுத்துகிறார். இதனை “ஒரே தாய்க்கு பிறந்த நான்கு மொழிகள்” என்று கூறுவது அறிவியல் ஆதாரமற்றது என்றும், உண்மையில் ஒன்றையே நான்காகக் கருதுவது அறியாமையின் விளைவு என்றும் அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். தமிழை ஆழமாக அறியாதவர்களே இவ்வாறு வேறுபாடு காட்டுவார்கள் என்பதும் அவரது கருத்தாகும். இந்த நிலைப்பாடு எளிதில் மறுக்கப் படக்கூடியதல்ல; அது மேலும் ஆராய்ச்சிக்குரியதாகக் கருதப்படுகிறது. இதனுடன்தொடர்பாக, மேனாட்டு அறிஞர்கள் செய்த மொழியியல் ஆய்வுகளும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் கிறித்தவ மதப் பணியாளர்களும் நிர்வாக அதிகாரிகளும் இந்திய மொழிகளின் ஆய்வில் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பைச் செய்தனர். Hermann Gundert மலையாள மொழியை ஆராய்ந்து வடமொழியில் திராவிட கூறுகள் உள்ளன என்பதை சுட்டிக்காட்டினார்.

Ferdinand Kittel கன்னட மொழியை ஆழமாக ஆய்ந்து அதன் சொற்களின் தன்மையை வெளிப்படுத்தினார். Charles Philip Brown தெலுங்கு மொழியை முறையாக ஆராய்ந்து அதன் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு பங்களித்தார். மேலும், நீலகிரி பகுதியில் வாழும் இன மொழிகளையும் ஆய்வு செய்து வெளியிட்டவர்கள் இருந்தனர். இத்தகைய ஆய்வுகள் அனைத்தும் பின்னர் Robert Caldwell மேற்கொண்ட விரிவான மொழியியல் ஆராய்ச்சிக்குத் துணையாக அமைந்தன.

கால்டுவெல் தனது "திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்" (A Comparative Grammar of Dravidian Languages) என்ற முக்கிய நூலில், திராவிட மொழிகளைக் குடும்பமாக வகைப்படுத்தி உலகிற்கு அறிமுகப் படுத்தினார். அவரது ஆய்வின்படி தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், துளு, குடகு ஆகியவை திருந்திய (developed) மொழிகளாகவும், தூதம், கோடம், கோந்த், கந்த், ஓரொவன், இராஜ்மகால் போன்றவை திருந்தாத (undeveloped) மொழிகளாகவும் வகைப்படுத்தப்பட்டன; பிராஹூய் மொழியும் இதில் சேர்க்கப்படுகிறது. இவ்வாறு, மேற்கு மொழியியல் அணுகுமுறைகள் திராவிட மொழிகளின் தனித்துவத்தை அறிவியல் அடிப்படையில் விளக்கின. இதனை ஒப்பிடுகையில், பெரியாரின் கருத்து மொழி ஒருமைப்பாட்டை வலியுறுத்தும் சிந்தனையாக இருக்கின்றது; அதே சமயம் மேற்கு அறிஞர்களின் ஆய்வுகள் மொழி வேற்றுமைகளையும் குடும்ப அமைப்பையும் வலியுறுத்துகின்றன. இவ்விரு அணுகுமுறைகளும் மொழி ஆய்வில் முக்கியமான கோணங்களை வழங்குகின்றன. ஒன்று புறம் மொழியின் பண்பாட்டு ஒருமைப்பாட்டை உணர்த்தும் பார்வையும், மறுபுறம் அறிவியல் வகைப்பாட்டின் அடிப்படையில் மொழிகளைப் புரிந்து கொள்ளும் அணுகுமுறையும் இணைந்து, திராவிட மொழியியல் ஆய்வை மேலும் விரிவாக்குகின்றன.

எழுத்துச்சீர்திருத்தம்:

எழுத்துச் சீர் திருத்தம் குறித்த கருத்துக்கள் தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சியில் முக்கியமான பகுதியைக் கொண்டவை. இன்றைய தமிழ் வரிவடிவத்தில் பல மாற்றங்கள் தேவையெனப் பலர் எண்ணியிருந்தாலும், அதை நடைமுறைப் படுத்தும் துணிவு சிலரிடமே காணப்பட்டது. அந்த வகையில் தந்தை பெரியார் மிக முன்பே எழுத்து வடிவமாற்றங்களைச் செயல்படுத்தியவர். அவரது சிந்தனைகளில், மொழி என்பது நிலையான ஒன்றல்ல; சமூக மாற்றங்களுக்கேற்ப அதுமாறிக் கொண்டே இருக்க வேண்டியது அவசியம் என்ற புரிதல் தெளிவாக வெளிப்படுகிறது. பெரியார் மொழியில் வெளிநாட்டு சொற்கள் கலப்பது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகி விட்டதாகக் குறிப்பிடுகிறார். இத்தகைய சூழலில், அந்தச் சொற்களைத் துல்லியமாக எழுதவும் உச்சரிக்கவும் தேவையான எழுத்து வடிவங்கள் தமிழில் இல்லாவிட்டால், பிறமொழி எழுத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ளவோ அல்லது புதிய எழுத்துக்களை உருவாக்கிக் கொள்ளவோ வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறார். இது மொழி வளர்ச்சிக்கான திறந்த அணுகுமுறையைக் காட்டுகிறது. மொழியின் தூய்மையை விட அதன் பயன்மை முக்கியம் என்பதே அவரது அடிப்படை நோக்கு. அவரது சீர்திருத்தக் கருத்துகளில் முக்கியமானது எழுத்துக்களின் எளிமை. உயிர் மெய் எழுத்துகளின் பல்வேறு ஒலிகளுக்கான குறியீடுகள் ஒரே மாதிரியாக இல்லாதது கற்றலுக்கு சிரமம் தருவதாக அவர் கருதுகிறார். ஆகவே, ஒலிகளுக்கேற்ப ஒரே மாதிரியான குறியீட்டு முறையை உருவாக்க வேண்டும் எனக் கூறுகிறார். இதன் மூலம் எழுத்து அமைப்பு ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டு கற்றல் எளிமையடையும். மேலும், “ஔ” போன்ற எழுத்துகளை மாற்றாக “கவ்” அல்லது “கவு” என்று எழுதலாம் எனக் கூறுவது, ஒலியே முக்கியம்; வடிவம் மாற்றமடையலாம் என்ற அவரது நிலைப்பாட்டை வெளிப்படுத்துகிறது.

அதேபோல் "ஐ" போன்ற உயிரெழுத்துகள் தேவையற்றவை என்றும், அவற்றை "அய்" போன்ற வடிவங்களில் எழுதலாம் என்றும் அவர் முன்வைக்கிறார். இதன் மூலம் எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கையை குறைத்து மொழியை எளிமைப்படுத்த முடியும் எனக் கருதுகிறார். தேவையற்ற எழுத்துகளை நீக்குவதும், புதியவற்றை சேர்ப்பதும் ஆகிய இரண்டும் மொழிச் சீர்திருத்தத்தின் அவசியமான அம்சங்களாக அவர் விளக்குகிறார். பெரியார் எழுத்துக்களின் அதிக எண்ணிக்கையையும் கடுமையாக விமர்சிக்கிறார். தமிழ் எழுத்துக்களில் உள்ள சிக்கலான கோடுகள், சுழல்கள் ஆகியவை கற்றலை கடினமாக்குகின்றன என அவர் கூறுகிறார். இதனை ஒப்பிடும் போது ஆங்கிலத்தில் குறைந்த எழுத்துக்களே இருந்தாலும் அது உலகளவில் பரவலாகப் பயன்படுகிறது என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார். எனவே, எழுத்துக்களின்எண்ணிக்கையைச்சுருக்கி, எளிமையான வடிவத்தில் மாற்றுவது காலத்தின் தேவையாக அவர் கருதுகிறார்.

கல்வி நோக்கிலும் அவர் எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தைப் பார்க்கிறார். குழந்தைகள் எழுத்துக்களை கற்றுக் கொள்ள சிரமப்படுவது, எழுத்து வடிவங்களின் சிக்கலால் தான் என அவர் கூறுகிறார். எளிய வடிவமைப்பு கொண்ட எழுத்துகள் கற்றலை விரைவாக்கும் என்பதால், எழுத்து மாற்றம் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் துணைபுரியும். மேலும், இந்திய அளவில் ஒரே எழுத்து முறையை உருவாக்க வேண்டும் என்ற கருத்தும் அவர் காலத்திலேயே முன்வைக்கப்பட்டது; ஆனால் புலவர்களின் எதிர்ப்பால் மாற்றங்கள் தடைபடுகின்றன என அவர் குற்றம் சாட்டுகிறார். தமிழில் ஆங்கில எழுத்துக்களைப் பயன்படுத்தும் சாத்தியத்தையும் அவர் சுட்டிக் காட்டுகிறார். இதுமொழிக் கற்றலை எளிதாக்கும் ஒரு வழியாக அவர் கருதுகிறார். இத்தகைய கருத்து, பாரம்பரியத்தைவிட பயன்பாட்டை முன்னிறுத்தும் அவரது பகுத்தறிவுச் சிந்தனையை வெளிப்படுத்துகிறது. மனிதன் அறிவியல், நாகரிக வளர்ச்சியில் முன்னேறிய நிலையில் மொழியும் அதற்கேற்ப மாற வேண்டும்;

இல்லையெனில் அதுபின் தங்கிவிடும் என அவர் எச்சரிக்கிறார். வரி வடிவ மாற்றம் மொழியின் அடிப்படையை பாதிக்காது என்பதும் முக்கியமான கருத்தாகும். மொழியின் அடிப்படை ஒலி என்பதால், எழுத்து வடிவம் வெறும் குறியீடாக மட்டுமே பார்க்கப்பட வேண்டும். வரலாற்றுப் பார்வையில் தமிழ் எழுத்து வடிவம் பல மாற்றங்களை ஏற்கனவே சந்தித்துள்ளது; எனவே மாற்றம் என்பது இயல்பான வளர்ச்சி செயல் முறையாகும். இதை ஏற்காமல் பழைய வடிவங்களைப் பற்றிக் கட்டிப்பிடிப்பது வளர்ச்சிக்கு இடையூறாகும்.

நவீன உலகில் அறிவியல் மற்றும் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி உலகத்தைச் சிறிதாக்கியுள்ள நிலையில், மொழிகளும் போட்டியிடும் சூழல் உருவாகியுள்ளது. வலுவான மொழிகள் வளர்ச்சி பெறுகின்றன; பல வீனமானவை மறைந்து போகும் அபாயம் உள்ளது. எனவே, தமிழ் மொழி நிலைத்திருக்க வேண்டுமானால், மாற்றங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் நெகிழ்வுத் தன்மை அவசியம் எனக் கூறப்படுகிறது. மாற்றம் இல்லாத நிலை வீழ்ச்சிக்கே வழிவகுக்கும்.

மொத்தத்தில், பெரியாரின் எழுத்துச் சீர்த்திருத்தக் கருத்துக்கள் மொழியின் எளிமை, பயன்மை, கற்றல் சுலபம் மற்றும் காலத்திற்கேற்ப மாற்றம் ஆகிய நான்கு முக்கிய அடிப்படைகளில் அமைகின்றன. அவரது அணுகுமுறை பாரம்பரியத்தைக் கடைப்பிடிப்பதைவிட பகுத்தறிவு மற்றும் நடைமுறையை முன்னிறுத்துகிறது. மொழி வாழ வேண்டும் என்றால் அது மாற வேண்டும்; இந்த அடிப்படை உண்மையை அவர் வலியுறுத்தியுள்ளார். இவ்வகையில், அவரது சிந்தனைகள் தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கான ஒரு முக்கியமான வழிகாட்டியாகக் கருதப்படுகின்றன.

தமிழ்ப்புலவர்கள்:

தமிழ்ப்புலவர்கள் குறித்துதந்தை பெரியார் முன்வைக்கும் கருத்துக்கள் கடுமையான விமர்சனத் தன்மையைக் கொண்டவை. தமிழ்மொழி மற்றும் இலக்கிய வளர்ச்சியில் புலவர்களின் பங்கு போதுமான பயனை அளிக்கவில்லை என்பதேஅவரது அடிப்படை நிலைப்பாடு. அவரின் பார்வையில், தமிழ்ப்புலவர்கள் பெரும்பாலும் ஆரியப்பண்பாட்டு தாக்கத்திற்குள் சிக்கி, மக்கள் வாழ்க்கைக்கு நேரடியாகப் பயன்படும் இலக்கியங்களைஉருவாக்கத் தவறியுள்ளனர். மேற்கு நாடுகளின் புலவர்கள் சமூக முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபட்டதைக்காட்டிலும், தமிழ்ப்புலவர்கள் பாரம்பரியப் பாதையில் மட்டுமே தங்கியுள்ளனர் என அவர்கருதுகிறார்.

பெரியார் கருத்துப்படி, புலவர்கள் சமூக மாற்றத்திற்கு வழிகாட்டிகளாகஇருக்க வேண்டும். மூடநம்பிக்கை மற்றும் கற்பனை அடிப்படையிலான பழைய இலக்கியங்களை அப்படியேபோற்றாமல், அவற்றை ஆராய்ந்து குறைகளை வெளிப்படுத்த வேண்டும். மேலும், அறிவியல் சிந்தனைமற்றும் பகுத்தறிவு அடிப்படையில் புதிய இலக்கியங்களை உருவாக்க வேண்டும் என்பதையும்அவர் வலியுறுத்துகிறார். ஆனால் நடைமுறையில், பல புலவர்கள் புராணங்கள், இதிகாசங்கள்போன்றவற்றை விளக்குவதிலேயே தங்கள் புலமையைச் செலவழித்து, மனிதன் அறிவு வளர்ச்சிக்கானமுயற்சிகளை மேற்கொள்ளவில்லை என அவர் குற்றம் சாட்டுகிறார்.

புலவர்கள் குறித்து அவர் முன்வைக்கும் மற்றொரு முக்கியமான குற்றச்சாட்டு, அவர்கள் பழமைவாதத்தைப் பாதுகாப்பதில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டிருப்பதாகும். டாக்டர் பட்டம்பெற்றவர்கள்கூட புதிய சிந்தனைகளை முன்வைப்பதற்குப் பதிலாக,

பழைய இலக்கியங்களுக்கு நுண்பொருள்காண்பதில் மட்டுமே ஈடுபடுகின்றனர். இதனால் இலக்கியத்தின் உள்ளார்ந்த குறைகள் வெளிப்படாமல்மறைக்கப்படுகின்றன. உண்மையான புலவர் என்பவர் சமூகத்தில் தவறுகளை சுட்டிக்காட்டும் புரட்சியாளராகஇருக்க வேண்டும்; விமர்சன மனப்பான்மை கொண்டவராக இருக்க வேண்டும் என பெரியார் வலியுறுத்துகிறார்.

மேலும், புலவர்கள் தங்கள் புலமையை மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காகப்பயன்படுத்த வேண்டிய நிலையில், தனிப்பட்ட வாழ்வாதாரத்திற்காக பயன்படுத்துகின்றனர் எனஅவர் கருதுகிறார். இதனால் சமூக மாற்றம் நிகழாமல் தடைபடுகிறது. மக்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்குபதிலாக, மூடநம்பிக்கைகளை வலுப்படுத்தும் பணியில் புலவர்கள் ஈடுபடுகின்றனர் என்பதையும்அவர் கடுமையாக விமர்சிக்கிறார். இதன் விளைவாக, மக்கள் அறிவியல் சிந்தனையற்றவர்களாகவும்மூடநம்பிக்கைகளில் சிக்கியவர்களாகவும் மாறியுள்ளனர் என அவர் கூறுகிறார்.

தமிழ் மொழியின் பயனியல் குறைபாடு குறித்தும் அவர் கருத்து தெரிவிக்கிறார்.தமிழ்ப் புலவர்கள் மொழியை வாழ்க்கை, அறிவியல், சமூக முன்னேற்றம் போன்ற துறைகளுக்குபயன்படுத்தக்கூடியதாக மாற்றாமல், சமய மற்றும் இலக்கிய வரம்பிற்குள் மட்டுமே வைத்துள்ளனர்.இதனால் தமிழ் மொழி பொதுமக்களின் வாழ்க்கையில் பயனற்றதாக மாறிவிட்டது என அவர் கருதுகிறார்.தமிழைப் படித்தவர்கள்கூட பகுத்தறிவு சிந்தனை பெறாமல், சமய நம்பிக்கைகளில் மூழ்குகின்றனர்என்பதும் அவரது விமர்சனமாகும்.

புராணங்கள் மற்றும் இதிகாசங்களை தமிழில் மொழிபெயர்த்த புலவர்களின்பங்களிப்பையும் அவர் எதிர்மறையாகப் பார்க்கிறார். இந்நூல்கள் மக்கள் மத்தியில் பரவுவதற்குபுலவர்கள் காரணமாகி, அதன் மூலம் மூடநம்பிக்கைகள்

சமூகத்தில் வேரூன்றின என அவர் கூறுகிறார்.புலவர்கள் அடிக்கடி பழைய நூல்களை மேற்கோள் காட்டி மக்களின் சிந்தனையை கட்டுப்படுத்துகின்றனர்; புதிய சிந்தனைகளை உருவாக்க முயற்சிக்கவில்லை என்பதும் அவரது குற்றச்சாட்டாகும்.

இதேவேளை, சில கவிஞர்களின் படைப்புகள் பகுத்தறிவு சிந்தனையை ஊக்குவிக்கும்என்பதையும் அவர் ஏற்கிறார். குறிப்பாக, அறிவைத் தூண்டும் இலக்கியங்கள் மக்களின் மனப்போக்கைமாற்றக்கூடியவை என அவர் நம்புகிறார். ஆனால் பெரும்பாலான புலவர்கள் இரட்டை நிலைப்பாட்டில்செயல்படுகின்றனர்; தனிப்பட்ட உரையாடல்களில் முன்னேற்ற சிந்தனைகளைப் பகிர்ந்தாலும், பொதுமக்களிடம் பாரம்பரியக் கருத்துக்களையே பரப்புகின்றனர் என அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

பண்டிதர்களின் கல்வியே அவர்களின் பகுத்தறிவு வளர்ச்சிக்கு தடையாகஉள்ளது எனவும் பெரியார் கூறுகிறார். புராணங்கள் மற்றும் சமய நூல்களில் அதிகமாக ஈடுபடுவதால், இயல்பான சிந்தனை திறன் பாதிக்கப்படுகிறது. இதனால் அவர்கள் உண்மையை விமர்சன ரீதியாகஅணுக முடியாமல் போகிறது. இத்தகைய நிலை சமூக முன்னேற்றத்திற்கு தடையாகும் என அவர் கருதுகிறார்.

அதே சமயம், இவ்விமர்சனங்களுக்கு எதிராக சில சமநிலை கருத்துகளும்முன்வைக்கப்படுகின்றன. பாடத்திட்டங்களில் உள்ள சமய இலக்கியங்களை கற்பிக்கும் போது ஆசிரியர்கள்விதிமுறைகளுக்குள் செயல்பட வேண்டிய அவசியம் உள்ளது. அவர்கள் தனிப்பட்ட கருத்துக்களைமுழுமையாகத் திணிக்க முடியாது. மாணவர்களுக்கு புதிய பார்வையில் சிந்திக்கத் தூண்டலாம்என்றாலும், கல்வி அமைப்பின் கட்டுப்பாடுகள் உள்ளன. மேலும்,

அனைத்தையும் அறிவியல் அடிப்படையில்மட்டுமே அணுகுவது சாத்தியமற்றது என்பதும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

ஆசிரியர்களின் செயல்முறைகள் மற்றும் ஆர்வக் குறைபாடும் ஒரு காரணமாகசுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. புதிய இலக்கியங்களை உருவாக்கும் முனைப்பும் ஆராய்ச்சி மனப்பான்மையும்பலரிடத்தில் காணப்படுவதில்லை. இதுவும் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஒரு தடையாக உள்ளது.எனவே, பெரியார் முன்வைக்கும் விமர்சனங்கள் முழுமையாக ஏற்கப்படாவிட்டாலும், அவை சிந்திக்கத்தூண்டும் முக்கியமான பார்வைகளை வழங்குகின்றன.

மொத்தத்தில், தமிழ்ப்புலவர்கள் குறித்த பெரியாரின் கருத்துக்கள்சமூகப் பொறுப்புணர்வு, பகுத்தறிவு, மற்றும் நடைமுறைப் பயன் ஆகிய அடிப்படைகளில் அமைகின்றன.புலவர்கள் மக்கள் முன்னேற்றத்திற்கு வழிகாட்டிகளாக மாற வேண்டும்; பழமைவாதத்தை மட்டும்போற்றாமல் மாற்றத்தையும் ஏற்க வேண்டும் என்பதே அவரது மையக் கருத்தாகும். இந்த விமர்சனங்கள்தமிழ் இலக்கிய உலகைத் தன்னிறைவு நோக்கில் சிந்திக்கத் தூண்டும் முக்கியமான ஆய்வுப்பார்வையாகக் கருதப்படுகின்றன.

இலக்கியம்:

இலக்கியம்என்ற கருத்து, மனித அறிவின் உயர்ந்த வெளிப்பாடாகக் கருதப்படுகிறது. உண்மையான இலக்கியம்என்பது ஒருமுறை படித்துப் போகும் நூல் அல்ல; மீண்டும் மீண்டும் படிக்கத் தூண்டும் ஆழமும்உள்ளடக்கமும் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். பண்டைக்காலத்திலிருந்து இலக்கிய ஆசிரியர்கள்அறிவாற்றல் மற்றும் படைப்பாற்றல் மிக்கவர்களாகத் திகழ்ந்தாலும், அத்தகைய உயர்ந்த திறமைஎல்லோரிடமும் காணப்படாது என்பதும் உண்மை. இதன் மூலம் இலக்கியம்

உருவாக்குவது ஒரு சிறப்புதிறன் என்பதையும், அது சிலரிடமே நிலைபெறும் என்பதையும் அறியலாம்.

இலக்கியம் குறித்து தந்தை பெரியார் முன்வைக்கும் கருத்துக்கள் தனித்துவமிக்கவைமற்றும் விமர்சனப் பார்வையைக் கொண்டவை. அவரின் அடிப்படை நோக்கு, இலக்கியம் பகுத்தறிவைவளர்க்கும் கருவியாக இருக்க வேண்டும் என்பதேயாகும். மதம், கடவுள், மூடநம்பிக்கை போன்றவற்றிலிருந்துவிடுபட்டு, இயற்கை அறிவு மற்றும் அறிவியல் சிந்தனையை வளர்க்கும் வகையில் இலக்கியங்கள்அமைய வேண்டும் என்று அவர் வலியுறுத்துகிறார். இத்தகைய இலக்கியங்களே மொழியின் மேன்மையையும், மக்களின் ஞான வளர்ச்சியையும் உறுதிப்படுத்தும் என அவர் கருதுகிறார்.

தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி குறித்து பெரியார் முன்வைக்கும் கருத்துக்கள்கடுமையான விமர்சனத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. தொல்காப்பியத்தைத் தவிர, மொழிசார் இலக்கியங்கள்தமிழில் ஆரம்பத்தில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை என்றும், தற்போது காணப்படும் பல இலக்கியங்களும்ஆரியச் சார்புடையவை என்றும் அவர் கூறுகிறார். இதனால் தமிழுக்கென தனித்துவமான, சுத்தமானஇலக்கிய மரபு குறைவாகவே உள்ளது என்ற நிலைப்பாட்டை அவர் எடுத்துக்காட்டுகிறார். மேலும், இலக்கியங்கள் சமூக நாகரிகத்தையும் உயர்ந்த பண்புகளையும் வளர்க்க வேண்டிய நிலையில், பெண்களை அடிமைப்படுத்தும் மனப்பான்மையை உருவாக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளன எனவும் அவர்விமர்சிக்கிறார்.

புதிய இலக்கியங்கள் உருவாக வேண்டிய அவசியத்தை அவர் வலியுறுத்துகிறார்.அந்த இலக்கியங்களில் மதச்சார்பற்ற தன்மை, அறிவு, ஒழுக்கம், அறிவியல் மற்றும் ஆராய்ச்சிமனப்பான்மை ஆகியவை அடங்கியிருக்க வேண்டும் என அவர் கருதுகிறார். ஆனால் இத்தகைய சிந்தனைகள்சமூகத்தில் எதிர்ப்பை ஏற்படுத்தி,

அவை நாத்திகம் அல்லது மதவெறுப்பு எனப் பெயரிடப்படுகின்றனஎன்பதும் அவரது கவலையாகும். இதன் விளைவாக சமூகத்திற்கு பயன்படும் இலக்கியங்கள் உருவாகாமல்தடைபடுகின்றன.

இலக்கியத்தின் நோக்கம் குறித்து பெரியார் முன்வைக்கும் கருத்துமுக்கியமானது. இலக்கியம் மனிதனின் தனிப்பட்ட முன்னேற்றத்திற்காக மட்டுமல்லாமல், சமூகத்தின்முழுமையான வளர்ச்சிக்கும் உதவியாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் கல்வி நிலையங்களில் கற்பிக்கப்படும்இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் சமய சார்ந்தவை மற்றும் புராண அடிப்படையிலானவை என்பதால், அவை மாணவர்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்கு உதவாதவையாக உள்ளன என அவர் கூறுகிறார். இந்நிலையில், உலக ஞானத்தை விட புராண ஞானமே மேலோங்கியுள்ளது என்ற விமர்சனமும் முன்வைக்கப்படுகிறது.

கம்பராமாயணம் போன்ற இலக்கியங்களைப் பற்றிய அவரது கருத்துக்கள் மிகக்கடுமையானவை. அவை கற்பனை, மூடநம்பிக்கை மற்றும் சமூக இழிவுகளை கொண்டதாக இருப்பதால், அவற்றின் பயன் சந்தேகத்திற்குரியது என அவர் கருதுகிறார். இத்தகைய இலக்கியங்கள் மனிதமுன்னேற்றத்திற்கு உதவாது; மாறாக, சமூகத்தை பின்தள்ளும் என்று அவர் வலியுறுத்துகிறார்.அதேபோல், இந்திய வரலாறு பற்றிய தெளிவின்மையும், அதை எழுதியவர்களின் சார்பின்மையும்சமூக சீர்கேடுகளுக்கு காரணமாக அமைந்துள்ளதாக அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

இந்த கடுமையான விமர்சனங்களுக்கு மத்தியில், சில இலக்கியங்களை அவர்பாராட்டுகின்றார். குறிப்பாக, திருக்குறளை அவர் உயர்ந்த இடத்தில் வைத்துப் பாராட்டுகிறார்.திருக்குறள் அறிவு, ஒழுக்கம் மற்றும் மனித சமத்துவத்தை வலியுறுத்தும் நூலாக இருப்பதாகஅவர் கருதுகிறார். அது மதச்சார்பற்ற, பகுத்தறிவு

அடிப்படையிலான நூலாகவும், மனித சமுதாயத்திற்குவழிகாட்டியாகவும் விளங்குகிறது என அவர் கூறுகிறார். திருக்குறளில் உள்ள கருத்துக்கள்இயற்கை மற்றும் அறிவியல் சிந்தனைகளுடன் ஒத்துப்போகின்றன என்றும், அதை ஆராய்ந்து படிக்கும்அனைவரும் சுயமரியாதை உணர்ச்சியைப் பெறுவார்கள் என்றும் அவர் நம்புகிறார்.

மேலும், திருக்குறள் கடவுள் சார்ந்த நூலல்ல; அது மனித ஒழுக்கத்தையும்சமூக நெறியையும் கற்றுக்கொடுக்கும் நூல் என்பதையும் அவர் வலியுறுத்துகிறார். அதில்உள்ள கருத்துக்கள் அனைத்து மக்களுக்கும் பொதுவானவை என்பதால், எந்த சமயத்தவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன.எனவே, திருக்குறள் ஒரு அறிவுக் களஞ்சியமாகவும், பகுத்தறிவு சிந்தனையை வளர்க்கும் நூலாகவும்அவர் கருதுகிறார்.

இதற்கு மாறாக, சிலப்பதிகாரம் போன்ற இலக்கியங்கள் குறித்து பெரியார்விமர்சன பார்வையையே முன்வைக்கிறார். அதில் உள்ள கதைக்களம், மூடநம்பிக்கை, சமய தாக்கம்மற்றும் பெண்களின் நிலையை சித்தரிக்கும் விதம் ஆகியவை சமூக முன்னேற்றத்திற்கு உதவாதவையாகஉள்ளன என அவர் கூறுகிறார். குறிப்பாக, பெண்களின் கட்டுப்பாடு மற்றும் சமத்துவமின்மையைஅது பிரதிபலிப்பதாக அவர் கருதுகிறார். மேலும், இத்தகைய இலக்கியங்கள் கற்பனை சார்ந்தவை; அவை அறிவு, ஒழுக்கம் அல்லது நடைமுறை வாழ்க்கைக்கான பயனை அளிக்கவில்லை என அவர் விமர்சிக்கிறார்.

மொத்தத்தில், இலக்கியம் குறித்த பெரியாரின் சிந்தனைகள் பகுத்தறிவு, சமூக முன்னேற்றம் மற்றும் மனித சமத்துவம் ஆகிய அடிப்படைகளில் அமைகின்றன. பழமையான இலக்கியங்களைவிமர்சன ரீதியாக அணுகி, அவற்றிலுள்ள குறைகளை வெளிப்படுத்த வேண்டும்; அதேசமயம், புதிய, பயன்பாட்டுக்குரிய இலக்கியங்களை

உருவாக்க வேண்டும் என்பதே அவரது மையக் கருத்தாகும்.இவ்வகையில், அவரது பார்வை தமிழ் இலக்கியத்தை புதிய கோணத்தில் சிந்திக்கத் தூண்டும்ஒரு முக்கியமான ஆய்வுப் பார்வையாகத் திகழ்கிறது.

பெரியாரைப் பற்றிய பிற அறிஞர்களின் கூற்று

1. "நாய்க்கர் பேச்சில் கருத்துச் செலுத்தியபின்னர் அவர் தமிழ்நாட்டுக் காளமேகமானார். நாய்க்கர் பேச்சு மழையாகும்; கனமழையாகும்; கல்மழையாகும்; மழை மூன்று மணி நேரம், நான்கு மணி நேரம் பொழியும்" தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன்" கருத்து வேற்றுமைக்கு மதிப்பளிப்பவர்"_ திரு.வி.க

2. எங்கெங்கே தமிழ் உணர்ச்சி வழகின்தா, எங்கொகேசமுதாயச் சீர்த்திருத்தம் பேசப்படுகின்றதோ எந்தெந்த இடத்தில் புரட்சி வாடை வீசுகின்றதோஅங்கங்கெல்லாம் ஈவேராவின் பெயர் ஒளி வீசிச் திகழ்கின்றது சர் ஏ. இராமசாமி முதலியார். (1928)

3. "செய்கையில் உண்மை - நீதியைநிலைநாட்டுவதில் அடங்கா ஆர்வம் சிறிதும் தன்னலம் என்பதே இல்லாத வாழ்க்கை இவையே ஒருமனிதனைச் சிறந்தவனாக ஆந்தக் கூடியவை. இவையனைத்தும் உருண்டு திரண்டுத் திகழும் ஒரு மாமனிதர்ஈ.வே.ரா. சர். ஆர்.கே. சண்முகம் செட்டியார் (1933)

4. "சமூக சீர்த்திருத்தத் துறையில் பலர்அநேக ஆண்டு பாடுபட்டுப் பயன் பெறாமற்போன வேலையை இவர் (சவேரா) சில ஆண்டுகளில் பயன் அளிக்குமாறுசெய்துவிட்டார்" பனகல் அரசர் (1928)

5. துணிவு, தியாகம், வேலையை அனுபவத்திற்குக்கொண்டு வருதல் என்ற மூன்று குணங்களமைந்த ஒருவரைத் தென்னிந்தியா முழுவதும் தேடினாலும்நமது நாய்க்கரைத் தவிர வேறு யாரையும் கண்டுபிடிக்கமுடியாது. - சர்.கே.வி. ரெட்டிநாயுடு (1928)

6. திருநாயக்கரிடத்திலுள்ள சிறப்பான குணம் மனத்திற்படும்உண்மையை ஒளிக்காமல் சொல்லுவதுதான். தமிழ்நாட்டின் எல்லா தலைவர்களையும்விட பெரிய தியாகிஆவார் - கப்பலோட்டிய தமிழர் வ.உ. சிதம்பரம்பிள்ளை (1928)

7. "வைக்கம் வீரர் ஒரு மனிதரல்ல; அவர் எனக்குஒரு கொள்கையாகவே தேன்றுகிறார்" திரு. எஸ்.இராமநாதன், எம்.ஏ., பி.எல்., முன்னால்அமைச்சர் (1930)

8. "தமக்குச் சரியென்று பட்டதை வற்புறுத்துபவர்.சமூக சீர்திருத்தமே தோழர் நாய்க்கர் அவர்கள் கொள்கையின் உயிர் நாடி சுயமரியாதை இயக்கத்தைமக்களிடையே வேரூன்றச் செய்தவர்" - டாக்டர்.பி. சுப்பராயன்,முன்னாள் முதலமைச்சர்அவர்கள் (1928)

9. "தமக்கு நியாயமென்றுபட்ட கருத்துகளைஅஞ்சாது வெளியிடுவதில் திரு நாயக்கரவர்கள் முதலிடம் பெற்றவர் என்பதை ஒருவரும் மறுக்கமுடியாது. சமய சமூக அரசியல் துறைகளில் திரு நாயக்கர் செய்துள்ள தியாகமும் சேவையும்அவர்பட்டுள்ள சிரமங்களும் இந்நாட்டின் ஒரு நாளும் மறக்க முடியாது" டாக்டர். பி.வரதராஜுலு நாயுடு ஆசிரியர் தமிழ்நாடு (1934)

10. "நமது பெரியார் அவர்கள் ஒரு மகாத்மாஅல்லர். ஆனால் தாம் நினைத்ததைச் சாதிக்கும் ஒரு நேர்மைவாதி. அவருடைய அபிப்பிராயங்கள்ஆணித்தரமானவை. நேர்மையான வழியில் பாடுபடுவார். காங்கிரசுகாரருக்கு வார்தா எப்படியோதிராவிடருக்கு அப்படி ஈரோடு. அவர்கள் வார்தா போவது போல் நாம் அறிவுரை கேட்க ஈரோடு வருகிறோம்.பெரியார் தமிழ் நாட்டின் உண்மைக் களஞ்சியம்! - சர். ஏ.டி. பன்னீர்செல்வம், பார். அட்லா (1938)

11. "ஈ.வே. இராமசாமி நாயக்கர் அவர்கள் வெகுவாகமதிக்கபடுகின்ற ஒரு பார்ப்பனரல்லாத தலைவர். தமிழ் நாட்டைத் தனியாகப் பிரித்துவிடவேண்டுமென்றுவெளிப்படையாகவே சொல்லிவருகிறார். பாகிஸ்தானத்தில் முதல் அமைச்சராக இருப்பதோடு ஜின்னாவிற்குஎவ்வளவு உரிமை உண்டோ அவ்வளவு உரிமை தமிழ்நாட்டின் தனி ஆட்சியில் இராமசாமி நாயக்கருக்குஉண்டு" - சர். சி. பி. இராமசாமி அய்யா அவர்கள், திருவாங்கூர் முன்னாள் திவான் (1945)

12. பொதுமக்களுக்குப் பெரியார் செய்த தொண்டு மிகப்பெரியது. யாகத்தின் பெயரால் பசுக்கொலை முதலிய கேடுகளைச் செய்தவர்களை எதிர்க்கப் புத்தர்பெருமாள் தோன்றினார். தமிழையும் தமிழரையும் அடிமைப்படுத்தி வரும் சுயநலக்கூட்டத்தைஎதிர்க்கப் பெரியார் அவதரித்துள்ளார். அவர் இல்லாவிடில் நாம் மிகக் கீழான நிலையில்,நம்மைவெட்கமில்லாமல் சூத்திரன்' என்று அழைத்துக் கொள்வதில் பெருமை கொள்ளும் பேதைமையில் இருந்திருப்போம்.முதுபெரும்புலவர் அ.வரதநஞ்சைப்பிள்ளை அவர்கள் (1944)

13. "உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசும்போலிப் பெரியார் வரிசையில் சேராதவர். எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்தும் திண்ணிய முயற்சியுடையார்.பொதுநலமொன்றையே பேணித் தம் உள்ளத்தால் பொய்யாதொழுகும். நேர்மையாளர், தனக்கென வாழாப்பிறர்க்குரியாளர்: தமிழரின் தன்மானக்குரல், புத்துணர்ச்சி, உள்ளக் கொதிப்பு, முன்னேற்றம்எல்லாவற்றிற்கும் பெரியார்தான் காரணம். - பசுமலை நாவலர் ச. சோமசுந்தரபாரதியார். எம்.ஏ., பி.எல்., (1942)

14. திரு. ஈ.வே. இராம்சாமி அச்சம் என்பதையே அறியாதசமுதாய சீர்திருத்தவாதி. அந்தக் காலத்திலேயே 'திராவிடநாடு திராவிடருக்கே" என்றுமுதன் முதலாக முழங்கியவர்.-டாக்டர் ஏ. கிருஷ்ணசாமி எம்.பி.டி., பார். அட்லா. ஆசிரியர்லிபரேட்டர்.

15. தமக்கென வாழாது பிறர்க்கே வாழவேண்டுமென்பதுபண்டைத் தமிழரின் உயரிய கருத்தாகும். இச்சீரிய கருத்தைத் தம் வாழ்நாட்களில் கொண்டுஅதன்படி எல்லியும் காலையும் தூய தொண்டாற்றி மக்கள் அனைவரும் மாயவலையில் சிக்காதபடி, உண்மை அறிவு கொளுத்தி பிறப்பொக்கும்' என்னும் தூயமொழியை இம்மாநிலத்தில் நிலைநாடிய பேரறிஞருள்ஈவே. இராமசாமி முதல்வர். - காஞ்சி பரவஸ்து இராசகோபாலாச்சாரியார் பி.ஏ., (1939)

16. சுயமரியாதை உணர்ச்சியைத் தமிழ்நாட்டில் துவக்கிவிட்டவர் நாயக்கர் ஆவார். பார்ப்பனரல்லாத இயக்கத்திற்குப் புத்துயிர் அளித்த பெருமையும்அவருக்கே உரியது. இன்று இந்தியா முழுவதும் இந்த இயக்கம் கொண்டாடப் பெறுகின்றது. இம்மகத்தானபெருமைக்கு அருகர் நாயக்கரே. - ரசிகமணி டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியார். பி.ஏ.பில்., (1929)

17. தோழர் இராமசாமி நாயக்கர் அவர்கள் கபடமற்றவர்.மனத்தில் நினைப்பதைப் பேசியும், பேசியவாறே செய்தும் காட்டுபவர்.திவான் பகதூர் எஸ்.குமாரசாமி ரெட்டியார். முன்னால் அமைச்சர் (1928)

18. 'மனச்சாட்சிக்கும் தொண்டுக்கும்' பக்தரானநாயக்கரை 'நாஸ்திகன்' என்று கூறும் அன்பர்கள் நாஸ்திகம் யாது என்றே தெரிந்து கொள்ளவில்லைஎன்றே சொல்லுவேன். அநீதியை எதிர்க்கத் திறமையும், தைரியமும் அற்ற ஏழைகளாய்ச் சொரணையற்றுக்கிடந்த தமிழர்களின் உள்ளத்தை , அடி தெரியும்படி கலக்கிய பிரம்மாண்ட பாக்கியம், நாயக்கரைப்பெரிதும் சேர்ந்ததாகும். அப்பப்பா! நாயக்கரின்

அழகுப் பிரசங்கத்தை, ஆணித்தரமான சொற்களை, அணி அணியாய் அலங்காரம் செய்யும் உவமானங்களை, உபகதைகளை, அவரது கொச்சை வார்த்தை உச்சரிப்பை, அவரது வர்ணணையை. உடல் துடிப்பைப் பார்க்கவும் கேட்கவும், வெகுதூரத்திலிருந்து மக்கள்வண்டுகள் மொய்ப்பது போல் வந்து மொய்ப்பார்கள். அவர் இயற்கையின் புதல்வர்! மண்ணை மணந்தமணாளா! மண்ணோடு மண்ணாய் உழலும் மாந்தர்களுக்கு நாயக்கரின் பிரசங்கம் ஆகாயகங்கையின்பிரவாகம் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. செய்யவேண்டும் என்று தோன்றியதைப் போல், தமிழ் நாட்டின்வருங்காலப் பெருமைக்கு நாயக்கர் அவர்கள் நாட்டில் வேறு எவரிடமும் காணப்பெறுவதில்லை.முன்னோடும் பிள்ளை. தூதுவன்." வ.ரா. 1933இல் 'காந்தி' தமிழ் நா இதழில் எழுதியது.

19. இராமசாமியாரின் (பெரியார்) பிரசங்கங்கள் பொதுவாகநீண்ட நேரம் நடைபெற்றாலும் அவை ஒருபோதும் அலுப்பை ஏற்படுத்தாது. எளிய மொழி, பழமொழிகள், உவமைகள், கதைகள் ஆகியவற்றின் மூலம் மக்களின் மனதை கவரும் திறன் அவருக்கு சிறப்பாக இருந்தது.இலக்கணக் கட்டுப்பாடுகளைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் பேசினாலும், அவரது கருத்துக்கள் தெளிவாகவும்தாக்கமிக்கதாகவும் இருந்தன. பாமர மக்களையும், படித்தவர்களையும் சமமாக கவரும் ஆற்றல்அவருக்கு இருந்தது. அவருடைய விவாதத் திறமை மிகுந்தது; பல சமயங்களில் சாதாரணமான வாதங்களுக்கேஉயிர் கொடுத்து மக்களை சிரிக்கவும் சிந்திக்கவும் வைத்தார். மேலும், George Bernard Shaw போலத் தைரியமாக தன் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தியவர் பெரியார்; இதனால் அவரை “தமிழ்நாட்டு பெர்னார்ட்ஷா” என்று கூறுவர். உலகில் அரிதாக தோன்றும் சிறந்த சிந்தனையாளர்களில்ஒருவராக பெரியார் கருதப்படுகிறார்.

20.'பர்னார்ட்ஷா' தம் மனத்திற்பட்ட எதையும் பயப்படாமல் சொல்வார்; அறிவுக்கு சரியென்று தோன்றியதை வெளிப்படை யாகக் கூறுவார். எவருடைய போற்றுதலையும், தூற்றுதலையும்பொருட்படுத்தாமல் பேசிவிடுவார். இப்படித்தான் பெரியாரும் தமக்குச் சரி என்று தோன்றும்எவ்விதபுதுக்கருத்தாக இருந்தாலும் பிறருக்கு எப்படியிருக்கும் என்பதைச் சிறிதும் சிந்திக்காமல்மிகத் துணிவோடு கூறிவிடுவார். இவ்வகையில் இவரைத் தமிழ்நாட்டு பெர்னார்ட்ஷா என்று கூறலாம்.

உலகிலேயே ஒரே ஒரு சாக்டிடீஸ்; ஒரே ஒரு புத்தர்; ஒரே ஒரு மார்ட்டீன்லூதர்; ஒரே ஒரு அப்துல்லா; ஒரே ஒரு கெமால் பாட்சா: ஒரே ஒரு பார்னாட்ஷா; ஒரே ஒரு இராமசாமிப்பெரியார்தான் தோன்ற முடியும். - தமிழ்ப்பண்டிதர் சாமி -சிதம்பரனார் (1939)

21. "பகுத்தறிவுத் தந்தை பெரியாரின் நாவன்மையும், எழுத்துவன்மையும்அபாரம். அது மட்டுமா? அஞ்சாமையை வெகுதிறமையுடன் ஆளும் திறமை பெற்றவர் பெரியார். எத்தனையோமகத்தான காரியங்களைச் சாதித்திருக்கிறார். - நகைச்சுவை மன்னர் என்.எஸ்.கிருஷ்ணன் (1947)

இன்னும் பலர் தந்தையவர்களின் பெருமையைப் பேசியுள்ளனர். பிற மாநிலப்புகழ்களும்உண்டு.

அலர் காலத்தில் வாழ்ந்து அவரோடு பழகி அவர் கொள்கையைப் பரப்பும்நம்முடன் உள்ள நாரா. நாச்சியப்பன் பாடல்களில் சில:

சாதியால் மதத்தால் பார்ப்பான்

சாதியினால் சேர்ந்த இந்து

நீதியால்மூட பக்தி

நிறைவினால் கேட்டி ருக்கும்

போதிலே தன்மா னத்தைப்

புகட்டுதற் கென்று வந்த

சோதியாய்ப் ஈரோட் டண்ணல்

தோன்றினார் தமிழர் நாட்டில்.

ஆரியத்தின் வைரி யாகி

அதனாலாம்தீமை நீக்கப்

போரியக்கும் வீரன்! எங்கள்

பொன்னாட்டுத் தந்தை! மிக்க

சீரியற்றித் தமிழகத்தார்

சிறப்புற வேதன் மானப்

பேரியக்கம் கண்டோனே! நல்ல

பெரியார்ஈ ரோட்டுத் தாத்தா!" 13

முடிவுரை:

மொழி என்பது தனிநபரால் உருவாக்கப்பட்ட ஒன்றல்ல; பல தலைமுறைகளின் கூட்டு முயற்சியால் வளர்ந்து வந்த சமூகச் சொத்து ஆகும். மனிதனின் சிந்தனை, அறிவு, அனுபவம் மற்றும் பண்பாட்டு அடையாளங்களை வெளிப்படுத்தும் மொழி, சமூக மாற்றங்களோடு இணைந்து தொடர்ந்து பரிணாமம் அடையும் இயக்கமிக்க அமைப்பாகும். பேச்சு–எழுத்து வேறுபாடு, மொழிக்கலப்பு, பிராந்திய வழக்குகள் ஆகியவை அதன் பன்முகத்தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்நிலையில், பெரியார் மொழியைப் பற்றிய பாரம்பரிய மற்றும் உணர்ச்சிவாதக் கருத்துக்களை விமர்சித்து, அதன் நடைமுறைப் பயன்பாடு மற்றும் சமூக முன்னேற்றப் பங்களிப்பை முன்னிறுத்துகிறார். பகுத்தறிவு, அறிவியல் சிந்தனை, சமத்துவம் ஆகியவற்றை வளர்க்கும் கருவியாக மொழி அமைய வேண்டும் என்பதோடு, சமய, சாதி, மூடநம்பிக்கை தாக்கங்களிலிருந்து தமிழை விடுவிக்க மொழிச் சீர்திருத்தம் அவசியம் என வலியுறுத்துகிறார். எழுத்துச் சீர்திருத்தம், கல்வி முறைகள், மொழிக் கொள்கைகள் ஆகியவற்றில் எளிமை மற்றும் பயன்மை முக்கியம் என்பதும் தெளிவாகிறது. மேலும், இந்தி எதிர்ப்பு மற்றும் ஆங்கில ஆதரவு மூலம் மொழி மற்றும் அரசியல் அதிகார உறவையும் அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார்; மொழி கட்டாயப்படுத்தப்படாமல் தேவைக்கேற்ப கற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றாலும், தாய்மொழி சமூக ஒற்றுமைக்கு முக்கியமானதாகவே கருதப்படுகிறது. இலக்கியம் பற்றிய அவரது பார்வையில், அது மூடநம்பிக்கையை அல்லாது அறிவு மற்றும் முன்னேற்றத்தை ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்பதும் வலியுறுத்தப்படுகிறது. மொத்தத்தில், மொழியின் மதிப்பு அதன் பாரம்பரிய புகழ்ச்சியில் அல்ல, அதன் பயன்மையில் இருக்கிறது என்பதையும், மொழி மாற்றமடைந்து வளர வேண்டிய சமூக கருவி என்பதையும் இவ்வாய்வு வலியுறுத்துகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. திருவிளையாடற் புராணம் பா_**57**

2. வில்லிபாரத சிறப்பாயிரம்

3. மேலது

முடிவுரை

அவர்களின் கடவுள் மற்றும் சமயம் குறித்த சிந்தனைகள் பாரம்பரிய நம்பிக்கைகளுக்கு எதிரானவை என்றாலும், அவை சமூக முன்னேற்றத்தை நோக்கமாகக் கொண்டவை. கடவுளை மறுத்ததன் நோக்கம் மனிதனை நம்பிக்கையற்றவனாக்குவது அல்ல; மாறாக அவனை சுயநினைவும் பொறுப்புணர்வும் உடையவனாக மாற்றுவதாகும். “எல்லாம் கடவுள் செயல்” என்ற மனப்பான்மையை எதிர்த்து, மனிதன் தனது செயல்களுக்கு தானே பொறுப்பு ஏற்க வேண்டும் என்பதைக் அவர் வலியுறுத்துகிறார். சைவம் மற்றும் வைணவம் போன்ற சமயங்களில் உள்ள தத்துவங்கள் உயர்ந்த உண்மைகளை உணர்த்தும் முயற்சிகளாக இருந்தாலும், அவை நடைமுறையில் பல இடங்களில் மூடநம்பிக்கை மற்றும் சடங்குகளாக மாறியுள்ளன. கோயில்கள், சடங்குகள், புராணக் கதைகள் சில நேரங்களில் மனித அறிவை வளர்க்காமல்,அவர்களை கட்டுப்படுத்தும் கருவிகளாக மாறுகின்றன என்பதும் குறிப்பிடப்படுகிறது. மேலும், மதம் சாதி வேறுபாடு, அநீதி, அடிமைத்தனம் ஆகியவற்றை நிலைநிறுத்துவதில் பங்கு வகிக்கிறது; எனவே அது மனிதனை கட்டுப்படுத்தும் அமைப்பாக மாறும்போது மறுபரிசீலனை செய்யப்பட வேண்டும். அதேசமயம், அன்பு, இரக்கம், சமத்துவம் போன்ற மனிதநேய மதிப்புகளை அவர் ஏற்றுக்கொள்கிறார். மொத்தத்தில், அவரது சிந்தனைகள் வெறும் மறுப்பு அல்ல; பகுத்தறிவு, சமூக நீதி, மனித சமத்துவத்தை நிலைநிறுத்தும் நோக்கத்தைக் கொண்டவை. மனிதன் அறிவால் முன்னேற வேண்டுமெனில், மூடநம்பிக்கைகளிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்பதையும், அவரது சிந்தனைகள் சமூக முன்னேற்றத்திற்கான வழிகாட்டியாக இருப்பதையும் இவ்வாய்வு காட்டுகிறது.

பெரியாரின் சமூக புரட்சி சிந்தனைகள் நடைமுறை வாழ்க்கையை மாற்றும் வலிமை உடையவை; அவை மனித சமத்துவம், சுயமரியாதை, அறிவு வளர்ச்சி ஆகியவற்றை மையமாகக் கொண்டவை என இவ்வாய்வு விளக்குகிறது. ஆட்சி முதல் குடும்ப வாழ்க்கை வரை அனைத்துத் துறைகளிலும் பகுத்தறிவு நிலைநிறுத்தப்பட வேண்டும் என்றும், திருமணம் சம உரிமை கொண்ட ஒப்பந்தமாக இருக்க வேண்டும் என்றும் அவர் வலியுறுத்துகிறார். சாதி மற்றும் தீண்டாமை போன்ற அநீதிகளை ஒழிக்காமல் சமூக முன்னேற்றம் சாத்தியமில்லை என்பதையும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். மேலும், மதம், சாத்திரம், மூடநம்பிக்கை ஆகியவை மனிதனை அடிமைப்படுத்துகின்றன என விமர்சித்து, அறிவியல் சிந்தனை, தனிநபர் பொறுப்புணர்வு மற்றும் சமூக சமத்துவம் வளர மனிதன் பழமையான கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து விடுபட வேண்டும் எனக் கூறுகிறார். சட்டமும் சமூக மாற்றமும் மூலமாகவே நிலையான சமத்துவம் உருவாகும் என்பதையும் வலியுறுத்துகிறார். ஆகவே, அவரது சிந்தனைகள் சமூக விமர்சனத்தைத் தாண்டி, மனிதன் அறிவும் சமத்துவ உணர்வும் கொண்டு வாழ வழிகாட்டும் சமூக முன்னேற்றத்தின் அடித்தளமாக விளங்குகின்றன.

மொழி என்பது தனிநபரால் உருவாக்கப்பட்ட ஒன்றல்ல; பல தலைமுறைகளின் கூட்டு முயற்சியால் வளர்ந்து வந்த சமூகச் சொத்து ஆகும். மனிதனின் சிந்தனை, அறிவு, அனுபவம் மற்றும் பண்பாட்டு அடையாளங்களை வெளிப்படுத்தும் மொழி, சமூக மாற்றங்களோடு இணைந்து தொடர்ந்து பரிணாமம் அடையும் இயக்கமிக்க அமைப்பாகும். பேச்சு–எழுத்து வேறுபாடு, மொழிக்கலப்பு, பிராந்திய வழக்குகள் ஆகியவை அதன் பன்முகத்தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்நிலையில், பெரியார் மொழியைப் பற்றிய பாரம்பரிய மற்றும் உணர்ச்சிவாதக் கருத்துக்களை விமர்சித்து, அதன் நடைமுறைப் பயன்பாடு மற்றும் சமூக முன்னேற்றப் பங்களிப்பை

முன்னிறுத்துகிறார். பகுத்தறிவு, அறிவியல் சிந்தனை, சமத்துவம் ஆகியவற்றை வளர்க்கும் கருவியாக மொழி அமைய வேண்டும் என்பதோடு, சமய, சாதி, மூடநம்பிக்கை தாக்கங்களிலிருந்து தமிழை விடுவிக்க மொழிச் சீர்திருத்தம் அவசியம் என வலியுறுத்துகிறார். எழுத்துச் சீர்திருத்தம், கல்வி முறைகள், மொழிக் கொள்கைகள் ஆகியவற்றில் எளிமை மற்றும் பயன்மை முக்கியம் என்பதும் தெளிவாகிறது. மேலும், இந்தி எதிர்ப்பு மற்றும் ஆங்கில ஆதரவு மூலம் மொழி மற்றும் அரசியல் அதிகார உறவையும் அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார்; மொழி கட்டாயப்படுத்தப்படாமல் தேவைக்கேற்ப கற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றாலும், தாய்மொழி சமூக ஒற்றுமைக்கு முக்கியமானதாகவே கருதப்படுகிறது. இலக்கியம் பற்றிய அவரது பார்வையில், அது மூடநம்பிக்கையை அல்லாது அறிவு மற்றும் முன்னேற்றத்தை ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்பதும் வலியுறுத்தப்படுகிறது. மொத்தத்தில், மொழியின் மதிப்பு அதன் பாரம்பரிய புகழ்ச்சியில் அல்ல, அதன் பயன்மையில் இருக்கிறது என்பதையும், மொழி மாற்றமடைந்து வளர வேண்டிய சமூக கருவி என்பதையும் இவ்வாய்வு வலியுறுத்துகிறது.

துணைநூற் பட்டியல்:

முதன்மை ஆதாரம்

ந. சுப்புரெட்டியார் தந்தை பெரியார் சிந்தனைகள்

ரிதம் வெளியீடு,

பதிப்பு_ டிசம்பர் **2022,**

சைதாப்பேட்டை**,** சென்னை **– 05.**

துணைமை ஆதாரம்

நீலமணி, கே. பி. தந்தை பெரியார்

ஆசிரியர்

பதிப்பு -2006

லியோ பதிப்பகம், சென்னை-17

அ.மார்க்ஸ் பெரியார்

பதிப்பு -2019

அடையாளம் பதிப்பகம்

திருச்சி -10.

நாச்சியப்பன் இளைஞர்களுக்கு தந்தை பெரியார் வரலாறு,

பதிப்பு- 1997,

விடுதலை ஆஃப்செட் பிரிண்டர்ஸ்,

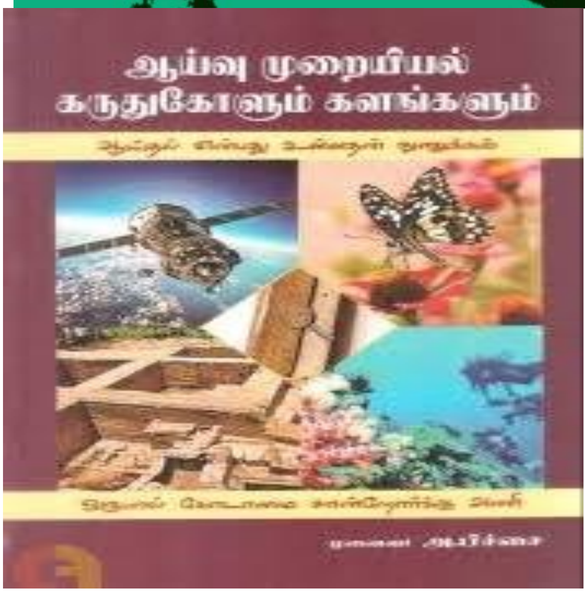
சென்னை 07.

செல்வி திருச்சந்திரன் - வர்க்கம் சாதி பெண்நிலை பண்பாடு - பெரியாரின் சிந்தனைகள் பற்றிய ஒரு சமூக நோக்கு, பதிப்பு -1998, பெண்கள் கல்வி, ஆய்வு நிறுவனம் வெளியீடு கொழும்பு-06.

டாக்டர் கால்டுவெல் (தமிழாக்கம் புலவர் கா.கோவிந்தன் முல்லை நிலையம் 9, பாரதி நகர் முதல் தெரு

க. ரத்னம், தி நகர் சென்னை 17

9 788168 820708

ஆய்வு
அறிக்கை
எழுதுதல்

எப்.எம்.நவாஸ்தீன்